

MANDAG DEN 23. MARTS 2009

FORSÆDE: Hans-Gert PÖTTERING

Formand

(Mødet åbnet kl. 17.05)

1. Genoptagelse af sessionen

Formanden. – Jeg erklærer Europa-Parlamentets session, der blev afbrudt torsdag den 12. marts 2009, for genoptaget.

***

Først vil jeg gerne byde Europa-Parlamentets nye generalsekretær, Klaus Welle, som sidder her til venstre for mig, velkommen og ønske ham held og lykke.

(Bifald)

Til højre for mig sidder David Harley, som er vicegeneralsekretær. Han repræsenterer en vis form for kontinuitet i sekretariatet. Jeg vil også gerne ønske ham held og lykke.

(Bifald)

2. Erklæring fra formanden

Formanden. – Mine damer og herrer! Jeg er blevet bedt om at fremsætte følgende erklæring: I denne uge er det 60 år siden, at flere hundrede tusinde borgere blev deporteret fra de baltiske lande. Om natten den 24. marts 1949 begyndte en bølge af sovjetiske deportationer, under hvilke titusindvis af estiske, lettiske og litauiske borgere blev tvangsfordrevet fra deres hjemland. De blev berøvet deres borgerlige rettigheder og menneskerettigheder og omkom som følge af de hårde, umenneskelige vilkår i de sovjetiske fangelejre.

Næsten alle familier i Letland, Litauen og Estland led – ligesom familier i andre tidligere sovjetrepublikker – under de grusomme voldshandlinger under det totalitære kommunistiske regime. Næsten alle familier har mistet familiemedlemmer, som forsvandt i Sibirien, forfulgt af KGB, eller som blev fængslet og undertrykt. Disse begivenheder fandt ikke sted i den mørke middelalder. De står klart i hukommelsen hos mange mennesker, der i dag er EU-borgere.

Det er derfor vores pligt på basis af vores fælles værdier og for at mindes de mange ofre for disse deportationer klart og tydeligt at fordømme disse afskyelige forbrydelser under det totalitære kommunistiske regime i Sovjetunionen. Vi skylder ofrene at bedømme fortiden på en objektiv, dybdegående og grundig måde, da forsoning kun kan opnås på basis af sandhed og erindringer.

3. Godkendelse af protokollen fra det foregående møde: se protokollen

4. Parlamentets sammensætning: se protokollen

5. Velkomstord

Formanden. – I dag er det mig en stor glæde at kunne byde velkommen til en delegation fra Det Panafrikanske Parlament. Som bekendt er Det Panafrikanske Parlament for Den Afrikanske Union, hvad Europa-Parlamentet er for EU.

Det er mig især en glæde at byde Marwick Khumalo og hans parlamentariske kolleger velkommen her i dag, da det giver mig mulighed for at takke ham og hans kolleger og dermed også formanden for Det Panafrikanske Parlament, Gertrude Mongella, for den modtagelse, jeg fik i oktober 2008 under mit besøg i Det Panafrikanske Parlament, samt for indbydelsen til at tale under Det Panafrikanske Parlaments plenarmøde.

Igen vil jeg gerne byde alle velkommen. Jeg er utrolig glad for, at delegationen er til stede her i dag.

(Bifald)

6. Bortfaldne skriftlige erklæringer: se protokollen

7. Meddelelse om Kommissionens reaktion på Parlamentets udtalelser og beslutninger: se protokollen

8. Tekster til aftaler sendt af Rådet: se protokollen

9. Andragender: se protokollen

10. Modtagne dokumenter: se protokollen

11. Mundtlige forespørgsler og skriftlige erklæringer (modtagne dokumenter): se protokollen

12. Arbejdsplan: se protokollen

(Arbejdsplanen blev vedtaget)

*
* *

Monica Frassoni (Verts/ALE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg har et spørgsmål vedrørende Det Europæiske Råd. Vi har hørt, at De på Det Europæiske Råds møde sagde, at Parlamentet er enig i, at afstemningen om Kommissionens formand skal finde sted den 15. juli, og at afstemningen om resten af Kommissionen skal finde sted, når Lissabontraktaten er vedtaget.

Jeg vil gerne vide, om det er korrekt, og i givet fald med hvilken bemyndigelse De har fremsat disse erklæringer.

Formanden. - Da De selv var til stede, husker De sikkert, at vi drøftede dette spørgsmål på Formandskonferencens møde. Der var kun én indsigelse mod den 15. juli, og den kom fra Dem. Alle de andre gruppeformænd delte det synspunkt, der kom til udtryk i min erklæring til Det Europæiske Råd. Under alle omstændigheder kan De læse den præcise ordlyd i min tale. Talen er tilgængelig for alle medlemmer og offentligheden.

13. Indlæg af et minuts varighed om politisk vigtige sager

Formanden. – Næste punkt er indlæg af et minuts varighed om politisk vigtige sager.

Erna Hennicot-Schoepges (PPE-DE). - (FR) Hr. formand! Jeg vil gerne henlede Parlamentets opmærksomhed på den kendsgerning, at Belarus' præsident, Aleksandr Lukasjenko, er ankommet til Prag. Er præsident Lukasjenkos besøg i overensstemmelse med de værdier, som vi står for? Kan EU have relationer til en præsident, der besidder al magten i et land uden tidsbegrænsning og uden mandat? Hvilket image får EU ved at acceptere tilstedeværelsen af en præsident, der har fået flere af sine politiske modstandere fjernet, og som begrænser sine borgeres rettigheder? Hvilket signal sender EU til Obamaregeringen, når en amerikansk borger lider i et belarussisk fængsel og sandsynligvis vil dø, hvis der ikke gribes ind hurtigt? Det er min holdning, at præsidenten aldrig skulle have været indbudt.

Antonio Masip Hidalgo (PSE). – (ES) Hr. formand! Jeg vil gerne tale om El Musel, som er den største havn i min region, Asturias.

Det er helt afgørende, at Kommissionen frigør midler til de yderligere omkostninger, der er forbundet med denne havn. Kommissær Tajani har forstået dette ligesom hans forgænger Jacques Barrot. De har begge anerkendt de store driftsmæssige og miljømæssige udfordringer i forbindelse med El Musel.

Her midt i krisen, hvor der er stort behov for arbejder som i El Musel, er tiden inde til at fjerne tidskrævende og overdrevent bureaukratiske procedurer og tænke store tanker og fremskynde denne finansiering, der er

så vigtig for Asturias, for den nordlige del af Spanien og for den europæiske økonomiske genopretning. Og lad mig gentage: så vigtig for den europæiske økonomiske genopretning, som Spanien er beæret over at tage del i.

Metin Kazak (ALDE). – (BG) Hr. formand! Resultatet af det seneste møde i Det Europæiske Råd er et eksempel på, hvordan man kan praktisere et af EU's grundlæggende principper, nemlig solidaritet.

De 5,6 mia. EUR i bistand vil gøre det muligt for europæerne at afbøde konsekvenserne af den globale finansielle og økonomiske krise. De 105 mio. EUR, der blev godkendt til Bulgarien, og som er øremærket beskyttelse af energiforsynings sikkerheden, etablering af bredbåndsnettet og landbrug, afspejler støtten og den stigende tillid til regeringens program til håndtering af krisen.

Det er af afgørende betydning for mit land, at Kommissionen godkender og Parlamentet støtter den søgte forlængelse til 2013 for kompensation for den tidlige lukning af Kozloduy-atomkraftværkets tredje og fjerde blok. Bulgarien led de største tab i forbindelse med den seneste gaskrig mellem Rusland og Ukraine. Det er derfor vigtigt at respektere princippet om ligebehandling af EU-medlemsstaterne.

Jeg regner med støtte fra Kommissionens formand Barroso, og jeg opfordrer mine kolleger i Parlamentet til at lade retfærdighed og solidaritet herske i Europa.

Eoin Ryan (UEN). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne rejse spørgsmålet om de spydigheder og bemærkninger, der fremsættes fra visse sider, om det irske bank- og finanssystem.

Det irske system fungerer i henhold til et retligt og lovgivningsmæssigt EU-direktiv. Det irske system er nøjagtig lige så stærkt – eller svagt – som det pågældende EU-direktiv. Som vi alle ved, har lovgivningssystemet generelt spillet fallit. Irland er ikke værre eller bedre end andre steder.

Jeg er utilfreds med de fjendtlige kommentarer om Irland fra London, New York og de tyske medier. Alle disse steder har oplevet lovgivningsmæssige og bankrelaterede udfordringer og problemer, der svarer til og i mange tilfælde er meget værre end dem, vi har stået over for i Irland. De konstante spydige bemærkninger fra vores EU-naboer har været baseret på fordomme snarere end objektive kendsgerninger og skader EU-solidariteten på et tidspunkt, hvor Europa står over for enorme finansielle og økonomiske udfordringer.

László Tóké (Verts/ALE). – (HU) Hr. formand! Det internationalt kendte Roşia Montană Gold Corporation, som er et canadisk-rumænsk joint venture, planlægger at udvikle Europas største åbne guldmine i den transsylvanske by Verespatak (Roşia Montană). Europa-Parlamentet udtrykte i sin beslutning fra december 2004 dyb bekymring vedrørende den risiko for en naturkatastrofe, som projektet indebærer. På mødet i 2005 i ICOMOS' generalforsamling blev det besluttet at beskytte denne gamle bys historiske arv.

I projektet, som er blevet ledsaget af en række skandaler, skal der anvendes samme cyanidteknologibaserede forarbejdningsmetode som den, der forurenede hele Tiszafloden i 2000. Verespataks arv (Roşia Montană) er også blevet ødelagt og dens befolkning kastet ud i fattigdom. Det ser ud til, at den rumænske regering forbereder sig på at ophæve sit midlertidige forbud mod investeringen.

Jeg opfordrer Parlamentet til at gribe ind for at redde Verespatak og beskytte områdets naturlige miljø. Kommissionen bør bidrage til at rehabilitere den ødelagte by og dens omgivelser.

Georgios Toussas (GUE/NGL). – (EL) Hr. formand! I de næste par dage vil det være:

- 10 år siden NATO og EU's regeringer – både centrum-venstre- og centrum-højre-regeringer – indledte deres beskide krig mod Jugoslaviens befolkning;

- seks år siden USA's og dets allieredes kriminelle krig og besættelse af Irak – en krig, der har kostet ca. 1,5 mio. irakere livet;

- 60 år siden stiftelsen af NATO, den imperialistiske krigsmaskine og trussel mod freden i hele verden, som forbereder fejringen af sit 60-års jubilæum med et topmøde i Strasbourg.

For 10 år siden i Washington, den 23. og 24. april 1999, undertegnede lederne af NATO-medlemsstaterne en 50-års jubilæumserklæring, hvori de godkendte NATO's nye doktrin. De vedtog således den nye NATO-strategi, som også officielt går imod de grundlæggende retsstatsprincipper. En række andre kriminelle indgreb fra NATO's side fulgte i Afghanistan, Irak, Iran og Mellemøsten.

Frem mod NATO-topmødet har de franske myndigheder gjort Strasbourgs bymidte til en lukket zone og aktiveret den bestemmelse i Schengenaftalen, der forhindrer fredelige demonstranter i at komme ind i Frankrig. De har mobiliseret betydelige væbnede styrker og politistyrker for at håndtere demonstranterne. Disse foranstaltninger, der åbenlyst krænker grundlæggende demokratiske rettigheder, viser, i hvor høj grad imperialisterne og NATO frygter befolkningen.

Folket må reagere på de festligheder, der markerer 60-året for kriminelle imperialistiske tiltag fra NATO's side, ved at styrke den antiimperialistiske fredsbevægelse, styrke græsroddernes krav om, at NATO opløses ...

(Formanden fratog taleren ordet)

Kathy Sinnott (IND/DEM). - (EN) Hr. formand! Tværpolitiske grupper har en lang og fornem historie i Europa-Parlamentet. I de tværpolitiske grupper kan medlemmerne samles på tværs af politiske skel og behandle specifikke spørgsmål.

Den ældste tværpolitiske gruppe – om handicap – gør sig til fortaler for lovgivning, der skal sikre, at Parlamentet er handicapvenligt, og oplyser andre parlamentsmedlemmer om handicapspørgsmål.

Til trods for det værdifulde arbejde i de tværpolitiske grupper er de i det seneste år blevet marginaliseret, og de er reelt blevet lukket ned af interne parlamentariske regler, der nægter de tværpolitiske grupper mødelokaler og pladser på dagsordenen for Strasbourg-møderne.

Jeg mener, at vi skal rette op på dette straks – og inden næste valgperiode – da de tværpolitiske grupper ellers vil blive fortid. Parlamentet vil være fattigere uden dem, og de europæiske borgere vil ikke kunne få den samme service.

(Bifald)

Desislav Chukolov (NI). – (BG) Hr. formand, mine damer og herrer! I de seneste år har vi i Bulgarien været vidne til en forkastelig praksis, der er kendt som "køb af stemmer".

Denne praksis anvendes af samtlige politiske grupper, undtagen det patriotiske Attackparti. Selv partier, der beskriver sig selv om et alternativ til regeringspartierne, betaler vælgerne, hvilket for nogle dage siden fremgik af oplysninger fra landsbyen Brest i nærheden af Pleven.

Det kommende valg i vores land ser ud til at blive det mest korrupte valg i Bulgarien i nyere tid. Det etnisk tyrkiske og forfatningsfjendtlige parti MRF har øremærket den enorme sum af 60 mio. EUR til at få det maksimale antal medlemmer, der repræsenterer tyrkiske interesser, ind i både Europa-Parlamentet og Bulgariens nationalforsamling.

Der er en helt reel fare for, at der i næste valgperiode vil være medlemmer af Europa-Parlament, der har opnået deres mandat på grundlag af købte stemmer. Vores budskab i Attack er følgende: "Tyrkiet skal ikke ind i EU", og vi anmoder formand Pöttering om at opfordre de bulgarske myndigheder til at sikre, at køb af stemmer forhindres under det kommende valg gennem vedtagelse af valglovgivning.

György Schöpflin (PPE-DE). – (HU) Hr. formand! Situationen er enkel. Et par hundrede meter fra den ungarske grænse i den østrigske landsby Heiligenkreuz opfordrer et østrigsk selskab til opførelse af et affaldsforbrændingsanlæg med stor kapacitet. På den ungarske side opfatter byen Szentgotthárd den planlagte opførelse som uacceptabel bl.a. af miljøbeskyttelseshensyn.

I de sidste to år har der været hyppige protester på den ungarske side, men Østrig nægter at anerkende dette. Resultatet er, at en voksende antiøstrigsk følelse begynder at påvirke de traditionelt venskabelige forbindelser mellem de to lande.

Vi opfordrer Østrig til at undersøge planen under hensyntagen til de ungarske bekymringer og standse udviklingen heraf.

Gyula Hegyi (PSE). - (EN) Hr. formand! I januar angreb Kommissionen det ungarske stop for genmodificeret MON810-majs. Stoppet støttes klart af hele det ungarske videnskabelige samfund, alle politiske partier og det ungarske samfund. På Det Europæiske Råds møde i marts opnåede Ungarn og Østrig et overvældende flertal til opretholdelse af dette stop til trods for Kommissionens afgørelse. 23 af de 27 medlemsstater støttede Ungarn mod Kommissionen.

Det viser, at det er på høje tid, at vi genovervejer fremgangsmåden for godkendelse af gmo'er i EU. Jeg tror – og det fremgår klart af afstemningen i Det Europæiske Råd – at de fleste medlemsstater har samme holdning, nemlig at medlemsstaterne bør have kompetence til at give tilladelse til en gmo eller ej. Jeg håber, at Parlamentet i den kommende valgperiode vil vedtage en ny forordning om godkendelse af gmo'er, som er baseret på subsidiaritetsprincippet og princippet om gennemsigtighed. Kommissionen bør samarbejde med Parlamentet og medlemsstaterne, ikke bestemme over dem.

Jean Marie Beaupuy (ALDE). - (FR) Hr. formand! En af vores kolleger har netop talt om tværpolitiske grupper.

Der er mere end 20 tværpolitiske grupper i Parlamentet, og deres arbejde har været tydeligt i hele indeværende valgperiode, der lakker mod enden. Utallige tekster har nydt godt af arbejdet i vores tværpolitiske grupper, og titusindvis af personer og flere hundrede institutioner er blevet modtaget i Parlamentet takket være arbejdet i disse tværpolitiske grupper. Hvis vi bliver ved med at undertrykke de tværpolitiske grupper ved at nægte dem mødelokaler, vil der blive flere demonstrationer.

Hr. formand! De har stor erfaring i Parlamentet. Tillad ikke mere eller mindre hemmelige undergrupper at mødes i den kommende valgperiode. Vi er ikke bange for gennemsigtighed i de tværpolitiske grupper, og vi beder Dem derfor om helt åbent at foretage en evaluering af de tværpolitiske grupper i denne valgperiode. På den måde kan vi bevise deres nytte.

Jeg vil bede Dem om ikke at vende det døde øre til de tværpolitiske gruppers ønsker og til de mange skrivelser, som er blevet sendt til Dem i de seneste år.

Ewa Tomaszewska (UEN). - (PL) Hr. formand! Den demografiske krise i Europa kan ikke ignoreres. Den deraf følgende mangel på arbejdskraft er en trussel mod EU-medlemsstaternes økonomiske udvikling. Krisen underminerer også pensionssystemernes effektivitet og skaber alvorlige problemer for de europæiske sundheds- og socialsystemer.

I mellemtiden har Kommissionen nægtet at udvise forståelse for vores forsøg på at vende den negative demografiske tendens ved at fremme familieudvikling. Der har især været indvendinger mod behovet for at sænke momsen på produkter til spædbørn såsom bleer. Idéen om at straffe de enkelte lande for at indføre denne type løsninger er et udtryk for manglende bevidsthed om de farer, som vi står over for, eller kan alternativt opfattes som et tegn på ond tro. Under alle omstændigheder er det uacceptabelt.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). - (PT) Hr. formand! Det er skandaløst, at den eneste rent portugisisk ejede dækfabrik har været i produktionsstop i flere måneder, hvilket har bragt op imod 300 job i direkte fare i det socialt dårligt stillede område Vale do Ave. Området har et af de højeste arbejdsløshedsniveauer i EU efter en række virksomhedslukninger og jobnedskæringer i tekstilsektoren.

De ansatte hos Camac i Santo Tirso og den fagforening, der repræsenterer dem, har offentligt redegjort for denne alvorlige situation og meddelt, at selskabet ikke skylder bankerne eller staten noget og rent faktisk har fordringer i størrelsesordenen titusindvis af euro som følge af tilbageholdelse af moms. Hovedkreditorerne er de ansatte selv, som ikke har fået udbetalt løn, fordi virksomheden ikke har kunnet afbøde konsekvenserne af det britiske pounds faldende værdi – næsten hele virksomhedens produktion eksporteres til Det Forenede Kongerige – og de kraftigt stigende priser på de råmaterialer, der anvendes i produktionsprocessen.

Efter virksomhedens konkursbegæring venter de indtil den 30. marts på en løsning. Den portugisiske regering og Kommissionen må straks reagere på advarslen og på den utilfredshed, som arbejdstagerne har givet udtryk for, med henblik på at forhindre yderligere arbejdsløshed og elendighed i et område, hvor der ikke er alternative beskæftigelsesmuligheder.

Philip Bushill-Matthews (PPE-DE). - (EN) Hr. formand! Revisionen og reformen af de parlamentariske procedurer står nu øverst på dagsordenen, og jeg er sikker på, at det er et spørgsmål, der ligger Dem meget på sinde.

Må jeg underbygge de kommentarer, som et par af mine kolleger allerede har fremsat, om de tværpolitiske gruppers betydning? Jeg er medformand for den tværpolitiske gruppe om aldring, og, som De måske ved, vil over 50 % af vælgerne i år – for første gang – være over 50 år og ikke under 50 år. Aldersrelaterede spørgsmål er således ikke noget, der kun har interesse for os, men også for vores vælgere.

Jeg vil opfordre formanden til at bruge den gennemsigtighed og retfærdighed, der har præget hans formandskab, til at sikre, at arbejdet i de tværpolitiske grupper fremover lettes og ikke hindres. Er det et løfte?

Formanden. – Det er altid rart at se de britiske konservative helt om bord på den europæiske skude og helt på vores side. Jeg lover at opføre mig eksemplarisk.

Proinsias De Rossa (PSE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne henlede opmærksomheden på overtrædelser af miljølovgivningen i Irland, specifikt vedrørende vandkvalitet. Ifølge den nye EU-undersøgelse vedrørende vandkvalitet i Irland siger to tredjedele af de adspurgte, at vandkvalitet er et alvorligt problem, mens halvdelen mener, at kvaliteten er faldet siden 2004.

80 % mener, at der ikke er sket nogen forbedring af vandkvaliteten i vores floder, søer og kystfarvande i de seneste fem år. Kommissionen har nu i syv år undersøgt, hvorvidt den irske regering overholder Domstolens dom fra 2002, hvori det blev fastlagt, at Irland overtrådte lovgivningen om vandkvalitet.

Vi er nødt til at finde metoder til at sikre, at de love, som vi vedtager i de europæiske borgeres interesse, rent faktisk anvendes af medlemsstaterne. Kommissionen, som er EU's politimand, skal handle rettidigt med henblik på at sikre, at dette sker.

Kinga Gál (PPE-DE). – (HU) Hr. formand! I krisetider anvender dem, der er ved magten i de nye medlemsstater, stadig de gamle reflekser, der er uacceptable i henhold til retsstatsprincippet. På Ungarns nationaldag blev politiske rettigheder overtrådt i uacceptabel grad i Budapest. Området omkring festlighederne blev fuldstændig lukket af, som de blev under diktaturet. For et par dage siden blev krav om en mere ansvarlig regering og krav om, at premierministeren skulle træde tilbage, mødt af politiaktioner, herunder tilbageholdelser og umenneskelig, ydmygende behandling.

Siden weekenden har vi set, at myndighederne også tilsidesætter demokratiske rettigheder, idet de forsøger at forhindre et tidligt valg ved at gennemføre regeringsrokader. Det er ikke den type demokratisk stat baseret på retsstatsprincippet, som vi – den unge generation efter det kommunistiske regimes afslutning – har drømt om. Vi føler tværtimod, at det er sådan, bløde diktaturer opstår.

De rumænske myndigheders handlinger mindede os også om fortiden, da den ungarske præsident stik imod de rumænske myndigheders anbefalinger deltog i festlighederne den 15. marts sammen med de 1,5 mio. ungare i Rumænien, men kun kunne rejse dertil som privatperson i bil. Årsagen til dette var, at landingstilladelsen til præsidentens fly blev trukket tilbage af Rumænien med den opdigtede begrundelse, at besøget ville skade partnerskabet mellem de to lande. Alt dette finder sted i 2009 i to EU-medlemsstater, som er nabolande.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). – (HU) Hr. formand! Sidste uges EU-topmøde bekræftede de grundlæggende principper, som Europa-Parlamentet også har givet udtryk for, nemlig at EU ikke tolererer protektionisme og ikke tillader en udvanding af resultaterne af det indre marked. Jeg vil gerne lykønske formanden for at have været til stede på Det Europæiske Råds møde.

Der blev truffet nogle meget vigtige beslutninger, herunder beslutninger vedrørende det spørgsmål, som den ungarske premierminister Ferenc Gyurcsány anbefalede for et år siden, og som blev støttet af Europa-Parlamentet i Rasmussen-betænkningen, nemlig at der bør indføres et finansielt marked og et banktilsynssystem. Der blev truffet en principbeslutning på topmødet, som repræsenterer et meget vigtigt skridt fremad.

Det er et vigtigt skridt fremad for hele EU, men især for Central- og Østeuropa og de baltiske lande, at banker ikke må lade deres datterselskaber i regionen i stikken, men skal fremsende den støtte, som de modtager.

Den kendsgerning, at støtte til betalingsbalancen i medlemsstater uden for euroområdet er blevet fordoblet fra 25 mia. EUR til 50 mia. EUR, er et meget vigtigt udtryk for EU's solidaritet. Det er i alles interesse, og heldigvis er det i hele EU's interesse.

Aurelio Juri (PSE). – (SL) Hr. formand! På vores sidste møde vedtog vi en vigtig maritim lovgivningspakke, som har forbedret de fremgangsmåder, der skal anvendes i tilfælde af ulykker på havet.

Som vi ved, giver havet os mange fordele, men det indebærer også risici. Når en alvorlig ulykke finder sted, er det dem, der lever langs kysten, der må lide under konsekvenserne. Den bedste fremgangsmåde er således forebyggelse, især den type forebyggelse, der regulerer mængden og karakteren af søfart i forhold til følsomheden af det område, der overvåges.

Derfor vil jeg gerne stille følgende spørgsmål til Kommissionen og især kommissær Tajani, som er ansvarlig for transport, og til hvem jeg vil henvende mig på hans modersmål, italiensk.

– (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! (...) hvordan målene i denne nye lov om sikkerhed til søs hænger sammen med planerne om to metanproducerende gasgeneratorer i Triestebugten, som er et område med tung skibsfart og høj bykoncentration, hvor havet er lavt – ikke mere end 20 meter dybt – og hvor havbunden ikke må røres, da den er gennemsyret af kviksølv. Terminalerne ville, hvis de blev bygget, tiltrække et metantankskib om ugen pr. anlæg. Vi kender de risici, som disse skibe medfører i denne type områder.

Bogusław Rogalski (UEN). – (PL) Hr. formand! I dag vil jeg specifikt fokusere på den måde, hvorpå den israelske hær forsøger at udslutte den palæstinensiske nation for vores øjne. Vi må ikke sidde dette spørgsmål overhørig.

Jeg lytter til de israelske medieberetninger med skam. Jeg hører soldater fortælle, hvordan de er blevet beordret til at skyde på civile, herunder ældre kvinder. Avisen *Haarec* har offentliggjort den skriftlige ordre, som en af de militære ledere gav sine underordnede. Han beordrede sine mænd til at skyde på folk, der hjalp sårede palæstinensere. Soldaterne lærer også at udvise foragt over for palæstinensiske liv. Beviset herfor kan findes på den makabre T-shirt, som israelske soldater bærer, og som viser en gravid arabisk kvinde og bærer påtegningen *"one shot, two kills"*.

Vi må bryde stilheden i Parlamentet på dette område. Ingen nation er bedre eller værre end en hvilken som helst anden nation. I dag har det palæstinensiske folk brug for vores hjælp og støtte. Vi bør løfte denne udfordring og forsøge at løse problemet.

Anna Záborská (PPE-DE). – (SK) Hr. formand! For to uger siden overbragte De os en meget trist og forfærdelig nyhed. I Tyskland dræbte en ung mand 15 personer og efterfølgende sig selv. Han begik mord og kastede mange, herunder hans egen familie, ud i sorg og fortvivelse. Hans familie har også mistet et barn, og deres verden er også vendt på hovedet.

Tillad mig at citere den tyske præsident, der talte ved ofrenes begravelse: "Vi konfronteres alle med et meget alvorligt spørgsmål. Gør vi nok for at beskytte os selv og vores børn? Gør vi nok for at beskytte dem, der udsættes for fare? Gør vi nok for fred i vores eget land? Vi må spørge os selv, hvad vi kan gøre bedre i fremtiden, og hvilken lære kan vi drage af denne begivenhed. Lad os hjælpe både forældre og deres børn med at undgå fare."

Jeg vil derfor igen opfordre Parlamentet og Kommissionen til at støtte den europæiske kampagne "Do you know where your children are?". Som jeg allerede har sagt i denne forsamling, skal vi gøre alt, hvad der står i vores magt for at forhindre, at den slags sker igen.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Hr. formand! EU er først og fremmest et socialt Europa. Vi har brug for økonomisk udvikling, men vi har også brug for job, et rimeligt løn- og pensionsniveau og adgang til sundheds- og uddannelsestjenester, og det skal være af god kvalitet.

Under en økonomisk krise kommer mange virksomheder i vanskeligheder, og ansatte mister deres job.

På Arcelor Mittals fabrikker i Galați og Hunedoara i Rumænien vil flere tusinde ansatte blive teknisk arbejdsløse i en rotationsordning, hvor de får blot 75 % af deres løn eller afskediges. Lignende situationer er opstået i andre lande og i andre virksomheder i forskellige industrielle sektorer.

Jeg opfordrer Kommissionen til at overveje at udarbejde et forslag til Rådets beslutning med henblik på at genoverveje kriterierne for adgang til Den Europæiske Socialfond og Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen. Dette skal ske på sektor- og virksomhedsniveau, ikke kun regionalt og lokalt, således at fondene mobiliseres hurtigt med henblik på at hjælpe de arbejdstagere, der er i krise.

Jeg mener, at Europa kan og skal gøre mere for arbejdstagere med problemer.

Edit Bauer (PPE-DE). – (HU) Hr. formand! Jeg vil gerne henlede opmærksomheden på de metoder, der anvendes af den slovakiske regering for at undertrykke minoriteters sproglige rettigheder, og som krænker deres rettigheder. I sidste uge vedtog regeringen en lovgivningsmæssig ændring vedrørende det nationale sprog, som ifølge regeringen ikke påvirker minoriteternes sprogbrug. Selve loven giver imidlertid et andet billede.

Jeg vil nævne to eksempler. I lovens § 8, stk. 4, henvises til sundhedsvæsenet og sociale institutioner, og det anføres, at der er to tilfælde, hvor personer, der tilhører en minoritetsgruppe, kan anvende deres modersmål i disse institutioner: Hvis de ikke har kendskab til nationalsproget, eller hvis institutionen ligger i et område, hvor andelen af minoriteter overstiger 20 %. Lægen skal således først spørge patienten, hvilket sprog han

eller hun taler, og først herefter kan han spørge, hvad der er galt med ham eller hende. En overtrædelse heraf kan ifølge loven straffes med en bøde på mellem 100 og 5 000 EUR.

Situationen er ikke bedre, når det gælder udsendelse af nyheder, da radioprogrammer – med undtagelse af public service-radio – først skal udsendes på minoritetssproget og derefter igen oversat.

Hr. formand! Jeg har blot ét spørgsmål: Kan minoriteter regne med støtte fra europæisk side?

Jelko Kacin (ALDE). - (SL) Hr. formand! Siden så langt tilbage som september 1945 har der i Bazovica, i nærheden af Trieste, ikke langt fra den italienske grænse til Slovenien, stået et monument for de første antifascister i Europa. Fire slovenske patrioter, nemlig Bidovec, Marušič, Miloš og Valenčič, blev dømt til døden af en særlig fascistisk domstol i 1930 under den første Trieste-retssag.

Monumentet er blevet beskadiget og overhældt med maling 16 gange, senest for lidt over en uge siden. Denne vandalske gerning er blot én i en række politiske, økonomiske, kulturelle og uddannelsesmæssige forsøg på at øve pres på det slovenske etniske samfund i Italien og på Republikken Slovenien.

En lang række handlinger, herunder maling på slovenske monumenter, slovenske skolars mure og regionale skilte med navne på slovensk, har virket dybt sårende på italienske borgere af slovensk afstamning og det slovenske folk i Republikken Slovenien.

Ingen er dog endnu blevet stillet til regnskab for disse lovovertrædelser. Jeg har svært ved at tro, at det italienske politi er så inkompetent, at det ikke har kunnet finde gerningsmændene, eller at der er en manglende politisk vilje til at finde dem. Når det for 16. gang i træk har været umuligt at finde gerningsmændene, er det virkelig et stort problem.

Dimitar Stoyanov (NI). - (BG) Hr. formand, mine damer og herrer! I sidste mødeperiode blev Tyrkiets manglende anerkendelse af det armenske folkedrab debatteret i forbindelse med drøftelserne om Tyrkiet. Der mangler imidlertid kendskab til et andet ikke anerkendt folkedrab, som blev begået af tyrkerne over en periode på 500 år, nemlig det bulgarske folkedrab.

Jeg vil fortælle om en lille del heraf, der fandt sted over fire dage i april 1876, gennem de ord, der på det tidspunkt blev skrevet af en amerikansk journalist ved navn MacGahan:

"Det er ligegyldigt for mig, hvorvidt disse oplysninger er upartiske eller ej, når blot man anerkender, at 15 000 personer blev dræbt på fire dage. Selv hvis tallet er rundet op, kan det ikke føje noget til den enorme rædsel, der er forbundet med alle de ødelæggende og afskyelige detaljer i denne brutale nedslagtning. Den franske konsul overhørte selv, hvordan bashi-bazouk'erne med fryd fortalte deres opmærksomme publikum, at de efter at have skåret hovederne af børn nysgerrigt betragtede dem, efterhånden som deres små kroppe faldt og rullede rundt som slagtede kyllinger."

Disse få linjer beskriver blot fire dage ud af fem århundreder med reelle folkedrab fra det ottomanske Tyrkiets side mod de slavebundne bulgarere. Medlemmerne fra Attack ønsker en anerkendelse af og en undskyldning for disse handlinger, inden der overhovedet indledes drøftelser om Tyrkiets eventuelle EU-medlemskab.

Ioannis Gklavakis (PPE-DE). - (EL) Hr. formand! Ud over at være en landbrugspolitik og en økonomisk politik er den fælles landbrugspolitik, som revideret i årene 2003 til 2008, nu i høj grad en social politik, hvilket efter min mening er berettiget. Eksempelvis styrkes fødevarehjælpeprogrammer, der tages initiativer vedrørende frugt og grøntsager i skoler – hvilket efter min mening også er berettiget – og der gennemføres programmer til indførelse af bredbånd og bistand til landdistrikter.

Der er imidlertid brug for en stærk fælles landbrugspolitik, hvis den skal leve op til nutidens behov. Det skyldes, at landmænd gennem den fælles landbrugspolitik modtager støtte og bliver i landområderne. Lad os derfor i fællesskab opfordre til, at ressourcer under den fælles landbrugspolitik ikke længere kanaliseres over til andre politikker. Det er nødvendigt at øge ressourcerne til landbrugspolitikken:

- hvis vi ønsker sikre fødevarer, da europæiske fødevarer er og bør være sikre fødevarer;
- hvis vi ønsker fødevarer sikkerhed, da det er den eneste måde, hvorpå vi kan håndtere kriser;
- hvis vi ønsker et beskyttet miljø, hvor fødevarer således skal dyrkes i overensstemmelse med europæisk praksis;

- hvis vi ønsker, at landmænd skal blive i landbrugsområderne, i hvilket tilfælde vi således er nødt til at hjælpe dem;

- hvis vi ønsker sunde forbrugere, i hvilket tilfælde vi således skal sikre, at de har adgang til europæiske fødevarer.

Jeg vil til sidst opfordre EU til at øge sit budget, da det vil give Europa en fremtid. Og hvis vi ønsker en stærk landbrugssektor, er vi nødt til at øge midlerne til den fælles landbrugspolitik.

Chris Davies (ALDE). - (EN) Hr. formand! Det er over en måned siden, De besøgte Gaza, men de seneste tal fra den israelske regering viser, at intet har ændret sig. Der kommer stadig ingen materialer til genopbygning gennem kontrolposterne, dvs. at der ikke kommer materialer frem til skoler og industri. Bombeangrebene er stoppet, men blokaderne opretholdes.

Måske er det på tide, at Parlamentet forsøger at påvirke holdningen ved at udstille de T-shirts, som et andet medlem nævnte – tøj, der produceres efter soldaternes design, såsom snigskytten fra Givati Brigade, hvis design omfatter en gravid palæstinensisk kvinde og sloganet: "One shot, two kills". Der findes beretninger i israelske aviser om andre design, der er mere racistiske, mere ekstreme, mere afskyelige. En sådan udstilling vil kunne tilskynde medlemmerne til at sætte spørgsmålstegn ved, hvorvidt vi skal opretholde associeringsaftalen mellem EU og Israel under de nuværende omstændigheder.

Formanden. – På sit møde sidste onsdag vedtog Den Parlamentariske Forsamling for Euro-Middelhavssamarbejdet under mit forsæde en beslutning om den tragiske situation i Mellemøsten. Det vil jeg gerne minde Dem om. Denne beslutning er værd at tage i betragtning. Tak for Deres bemærkninger.

Péter Olajos (PPE-DE). - (HU) Hr. formand! Det er ikke første gang, jeg har været nødt til at protestere over det planlagte enorme kulkraftværk med en årlig CO₂-udledning på 4 mio. t i byen Töketerebes (Trebšov) i Slovakiet. Dette kraftværk har mødt udbredte protester på både den slovakiske og den ungarske side af grænsen, men til trods herfor har de berørte parter genoptaget godkendelsesproceduren for kraftværket.

På den anden side af grænsen har den ungarske regering udarbejdet en krisehåndterings- og vækststrategi, ifølge hvilken Ungarn ud fra krisehåndteringshensyn nu søger at udvide den største CO₂-udleder, Mátra-kraftværket, som udleder over 6 mio. t forurening om året, med en ny brunkulbaseret 440 MW-blok. Det er vel næppe nødvendigt at sige, at ingen af disse kraftværker vil komme til at anvende CO₂-opsamling og -lagring.

Ved udgangen af 2008 vedtog EU klimapakken, og i sidste uge blev finansieringen til en klimakompensationsordning for udviklingslande godkendt på EU-topmødet. Endvidere er vi i fuld gang med at forberede os til klimakonferencen i København i december. I mellemtiden fortsætter lederne af to medlemsstater, Slovakiet og Ungarn – selv om sidstnævnte dog netop har trukket sig tilbage – som om intet er hændt, og finansierer klimaændringer med skatteydernes penge til trods for disses protester. Jeg håber, at EU hverken vil støtte disse tiltag politisk eller økonomisk.

Luisa Morgantini (GUE/NGL). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Mens tusinder af palæstinensiske hjem jævnes med jorden i Østjerusalem, er selv den palæstinensiske kultur et mål for israelske politikker. Det er sørgeligt, at israelske soldater endda har lavet T-shirts med et billede af en gravid palæstinensisk kvinde med en skydeskive og sloganet: "One shot, two kills":

Den arabiske kultur er under angreb. Den Palæstinensiske Myndighed har sammen med de arabiske nationer valgt at udpege Østjerusalem – og ikke Jerusalem som helhed – som arabisk kulturhovedstad i 2009. Israel har anholdt 20 aktivister – herunder internationale aktivister – som blot planlagde et arrangement som hyldest til palæstinensisk kultur. Det er et forsøg på helt at forhindre palæstinensisk tilstedeværelse i Østjerusalem.

Jeg spørger derfor mig selv, om det internationale samfund kan gøre noget for at sikre, at dette arrangement bliver en succes, og Jerusalem reelt bliver en delt hovedstad. Lad os sørge for, at arrangementet finder sted.

Alojz Peterle (PPE-DE). - (SL) Hr. formand! I weekenden blev Slovenien og især Dolenjskaregionen rystet af Renaults beslutning om at overflytte sin Clio-produktion fra Novo Mesto til Frankrig.

Jeg vil gerne tro den officielle forklaring om, at beslutningen blev truffet som følge af en øget efterspørgsel efter Clio og Twingo og ikke er et udtryk for protektionisme affødt af vanskeligheder i bilindustrien.

Hvem tilhører Revoz-produktionsfabrikken i Novo Mesto? Er den slovensk? Eller fransk? Svaret er indlysende: En slovensk fabrik, der producerer franske biler, er helt sikkert en europæisk fabrik.

Det er min klare overbevisning, at vi skal beskytte bilindustrien med en europæisk løsning frem for nationale løsninger. Ellers går vi bort fra de fire grundlæggende friheder, der er kernen i det indre marked.

Milan Horáček (Verts/ALE). – (DE) Hr. formand! I begyndelsen af marts blev de politiske fanger Mikhail Khodorkowski og Platon Lebedev overført fra Chita i Sibirien til Moskva for blot at stå over for nye grundløse anklager. Det første offentlige retsmøde skal finde sted den 31. marts. Den femte runde menneskerettighedsdrøftelser mellem EU og Rusland skulle afholdes samme dag. Russerne har nu udskudt disse vigtige drøftelser på ubestemt tid.

Rusland har således gjort det klart, præcis hvor lille værdi landet tillægger menneskerettighederne. Frem for at udøve retfærdighed tjener retssystemet fortsat til at fjerne modstandere af regimet, og denne kendsgerning skjules for EU.

Richard Seeber (PPE-DE). – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne rette en kritisk bemærkning mod Kommissionen, for så vidt angår beslutningen om at forbyde den klassiske elpære, som blev indgivet skriftligt i sidste uge. Jeg støtter fuldt ud kravene om energieffektivitet og de klimamål, som vi har fastlagt sammen med Rådet og Kommissionen. Det var kun fremgangsmåden, der var forkert i dette tilfælde. Det er klart, at borgerne føler, at de bliver holdt udenfor, når beslutningerne træffes bag lukkede døre med anvendelse af komitologiproceduren. Kommissionen fortjener derfor helt bestemt kritik for ikke at involvere Parlamentet i beslutningstagningen og for ikke at følge den almindelige procedure.

For det andet var der en klar mangel på kommunikation. Befolkningen er meget bekymret, da der ikke blev udført en omfattende konsekvensanalyse i forbindelse med disse foranstaltninger, især da vi ved, at disse pærer indeholder kviksølv og derfor udgør en trussel mod menneskers sundhed, især mod børns sundhed.

Endelig ville det have været klogt at tænke på fremtiden og fremme nye teknologier. Derfor vil jeg bede Kommissionen om at indgive et nyt forslag.

Tunne Kelam (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Estere, lettere og litauere vil gerne takke Dem varmt for den solidaritet, der er blevet udtrykt i anledning af 60-året for 1949-deportationerne fra de baltiske lande, som er blevet anerkendt som forbrydelser mod menneskeheden begået i fredstid fire år efter krigens afslutning. To tredjedele af de deporterede var kvinder og børn, der blev sendt til Sibirien i omkring 10 år. Proportionelt ville antallet af deporterede personer have været på en halv million., hvis disse deportationer havde fundet sted i tre skandinaviske lande – Sverige, Danmark og Norge.

I dag står det dog klart, at en økonomisk og politisk udvidelse af Europa ikke er nok til at opnå et Europa, der reelt er integreret som et værdifællesskab. Vi har brug for en ny udvidelse, nemlig en udvidelse af Europas bevidsthed. Vi har akut behov for en fælleseuropæisk bevidsthed og vilje til at anerkende disse forbrydelser og fordomme som en del af vores fælles historie.

Maria Petre (PPE-DE). – (RO) Hr. formand! Mange af os har i dag talt om behovet for solidaritet, og jeg vil også gerne drøfte dette emne.

Der er mere end nogensinde behov for energiafhængighed i EU og solidaritet medlemsstaterne imellem på dette område. Vores tiltag skal være fælles og konsekvente, ikke kun i lyset af risiciene, men også i lyset af behovet for at diversificere vores ressourcer.

Jeg vil gerne lykønske Det Europæiske Råd med den aftale, som det opnåede om den økonomiske genopretningsplan, for den betydning, som det har tillagt energisektoren, og for finansieringen af Nabuco-projektet.

Jeg vil gerne opfordre Kommissionen til hurtigt og effektivt at finde metoder til at sikre, at disse midler er effektive og skaber de ønskede resultater både i energisektoren og især i den økonomiske sektor, som er alvorligt påvirket og truet af protektionisme.

At ty til protektionisme er det værste, der kan ske for både vækstøkonomier og udviklede økonomier.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Hr. formand! Der er gået et år, siden gruppen for revision af Parlamentets forretningsorden gjorde det vanskeligt for tværpolitiske grupper at fungere ved at beslutte, at de kun måtte mødes torsdag eftermiddag. I alle henseender gjorde dette en ende på de tværpolitiske grupper,

som var en platform for forelæggelse af idéer, generelt om spørgsmål, der for størstedelens vedkommende ikke angår europæiske politikker, såsom familiespørgsmålet.

Jeg er formand for den tværpolitiske gruppe om familiespørgsmål og børns beskyttelse, og jeg må overbringe den dybe beklagelse, som familieorganisationer i civilsamfundet og almindelige europæiske borgere har givet udtryk for over den kendsgerning, at de ikke længere kan udtrykke sig gennem denne tværpolitiske gruppe.

Gruppen for revision af forretningsordenen har ikke meddelt os, om den har evalueret de tværpolitiske grupper, og har ikke givet os en løsning for fremtiden. Hvordan kan de erstattes?

Nicodim Bulzesc (PPE-DE). - (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne tale om et meget vigtigt emne i forbindelse med den europæiske litteraturpris. Prisen finansieres under EU's kulturprogram og sigter mod at sætte fokus på kreativitet inden for nutidig fiktion. Jeg synes, at det er et godt initiativ, men jeg har mine tvivl om gennemførelsen heraf.

Jeg er blevet kontaktet af kulturelle organisationer fra mit land, der er kedede af, at Rumænien ikke er indbefattet af programmet i år. Ud af 34 mulige lande er det faktisk kun 12 lande, der hvert år indbefattes af programmet. Et godt spørgsmål er, hvordan de resterende lande, herunder Rumænien, kan deltage aktivt, hvis de overhovedet ikke er indbefattet af programmet. Jeg vil derfor gerne henlede opmærksomheden på problemet, og jeg håber, at vi sammen med Kommissionen kan finde en passende løsning på problemet.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE). - (RO) Hr. formand, mine damer og herrer! Det bliver et vanskeligt år for Europa. Vi står over for udfordringer, der er uden fortilfælde i europæisk historie.

Vi må kæmpe imod den finansielle og økonomiske krise, energikrisen, klimaændringer og terrorisme, som truer alt, hvad vi har opbygget indtil nu. Det er netop derfor, at det er mere vigtigt end nogensinde, at vi står sammen.

Vi må tage et standpunkt mod den antieuropæiske retorik, mod ultranationalistiske elementer, der er destruktive og farlige. I det nuværende klima kan borgere, der er utilfredse med den stigende krise, for ikke at tale om andre problemer, let manipuleres af ultranationalister, der udnytter dette ugunstige klima til at angribe et forenet Europa. Lad mig minde om, at de konsekvenser af krisen, som vi oplever nu, ville have været katastrofale uden EU og euroområdet.

Jeg opfordrer de europæiske politikere, der er involveret i valgkampagnerne, til at tage et kraftigt standpunkt mod den antieuropæiske retorik. Jeg opfordrer dem til ikke at anvende ultranationalistiske og chauvinistiske elementer eller brandtaler blot for at score nogle få ekstra stemmer.

Iuliu Winkler (PPE-DE). - (HU) Hr. formand! At dømme efter den officielle retorik, der er opstået i kølvandet på den globale økonomiske krise, er der behov for straks at genopbygge tilliden til det internationale finansielle system. I dag er nøgleordet tillid, hvilket også fremgår af EU's tekster.

Jeg vil gerne foreslå et andet nøgleord, nemlig solidaritet, da solidaritet eller samarbejde er en ofte nævnt grundlæggende værdi, som EU bygger på. Jeg vil dog gerne spørge, om vi, landene uden for euroområdet, kan tale om at praktisere solidaritet, når vi opfordres til at hæve skatter og bidrag frem for at anvende EU's krisefond og dens mekanismer, selv om det netop er baseret på solidaritetsprincippet, at EU anvender denne fond.

Vil borgerne i de central- og østeuropæiske medlemsstater blive nødt til at opgive håbet om at indhente EU's levestandard inden for en rimelig frist? Det tror jeg ikke. Jeg er sikker på, at det europæiske standpunkt, som EU indtager forud for det kommende G20-topmøde, vil være et standpunkt, som vi alle kan stå inde for.

Csaba Sógor (PPE-DE). - (HU) Hr. formand! Ungarske samfund i fem EU-medlemsstater mindedes for nylig den ungarske revolution og uafhængighedskrigen i 1948-49. Ungarere kæmpede dengang skulder ved skulder med polakker, serbere, kroater, schwabere, tyskere, østrigere, armeniere og rumænere for deres frihed og for verdensfrihed mod de to største hære i Europa på daværende tidspunkt.

Vi mindes denne begivenhed hvert år i marts, og præsidenterne fra to andre lande gjorde det samme. De rumænske myndigheder forsøgte på en måde, der er et EU-land uværdigt, at forhindre László Sólyom, præsidenten for Den Ungarske Republik, i at rejse til Rumænien. Hvad ville der ske, hvis de havde forsøgt at gøre det samme med USA's præsident Barack Obama, som også anerkendte og hylkede den ungarske uafhængighedskrig i 1848, hvis han havde ønsket at besøge Rumænien?

Det ville være godt, hvis vi endelig alle kunne indse, at vi bor i Europa, hvor vi kan respektere hinandens fortid og historie og også kan respektere hinandens nationaldag.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE). – (RO) Hr. formand! Jeg er fortaler for Serbiens integration i og tiltrædelse af EU. I denne sammenhæng opfordrer jeg Kommissionen til at træffe specifikke effektive foranstaltninger for at sikre rettighederne for de personer, der tilhører det rumænske mindretal i Timocdalen.

Den europæiske rammekonvention om beskyttelse af nationale mindretal og den europæiske pagt om regionale sprog eller mindretalssprog skal anvendes effektivt i Timocdalen i amterne Craina, Morava, Pojarevaþ og Timoc i det østlige Serbien. Vi skriver 2009, og jeg mener, at det er på tide, at det traditionelle rumænske etniske samfund i Timocdalen får adgang til proportionel repræsentation samt til kirker og skoler på deres rumænske modersmål.

FORSÆDE: Gérard ONESTA

Næstformand

Formanden. - Punktet er afsluttet.

14. Økonomisk partnerskabsaftale EF/Cariforum *** - Økonomisk partnerskabsaftale EF/Côte d'Ivoire *** - Økonomisk partnerskabsaftale EF/Cariforum - Foreløbig økonomisk partnerskabsaftale EF/Côte d'Ivoire - Foreløbig økonomisk partnerskabsaftale EF/Ghana - Foreløbig økonomisk partnerskabsaftale EF/Stillehavslandene - Foreløbig økonomisk partnerskabsaftale EF/SADC-ØPA-landene - Foreløbig økonomisk partnerskabsaftale EF/landene i det østlige og sydlige Afrika - Økonomisk partnerskabsaftale EF/landene i Det Østafrikanske Fællesskab - Økonomisk partnerskabsaftale EF/Centralafrika (forhandling)

Formanden. - Næste punkt er forhandlingen under ét om partnerskabsaftalerne:

– henstilling (A6-0117/2009) af David Martin for Udvalget om International Handel om forslag til Rådets afgørelse om indgåelse af den økonomiske partnerskabsaftale mellem Cariforum-landene på den ene side og Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den anden side (05211/2009 – C6-0054/2009 – 2008/0061(AVC)) og

– henstilling (A6-0144/2009) af Erika Mann for Udvalget om International Handel om forslag til Rådets afgørelse om indgåelse af en foreløbig økonomisk partnerskabsaftale mellem Côte d'Ivoire på den ene side og Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den anden side (05535/2009 – C6-0064/2009 – 2008/0136(AVC))

– mundtlig forespørgsel af Helmuth Markov og David Martin for Udvalget om International Handel til Rådet om aftalen om økonomisk partnerskab mellem Cariforum-staterne på den ene side og Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den anden side (O-0033/2009 – B6-0203/2009),

– mundtlig forespørgsel af Helmuth Markov og David Martin for Udvalget om International Handel til Kommissionen om aftalen om økonomisk partnerskab mellem Cariforum-staterne på den ene side og Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den anden side (O-0034/2009 – B6-0204/2009),

– mundtlig forespørgsel af Helmuth Markov og Erika Mann for Udvalget om International Handel til Rådet om foreløbig økonomisk partnerskabsaftale mellem Det Europæiske Fællesskab på den ene side og Côte d'Ivoire på den anden (O-0047/2009 – B6-0217/2009),

– mundtlig forespørgsel af Helmuth Markov og Erika Mann for Udvalget om International Handel til Kommissionen om foreløbig økonomisk partnerskabsaftale mellem Det Europæiske Fællesskab på den ene side og Côte d'Ivoire på den anden (O-0048/2009 – B6-0218/2009),

– mundtlig forespørgsel af Helmuth Markov og Christofer Fjellner for Udvalget om International Handel til Rådet om foreløbig økonomisk partnerskabsaftale mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Ghana på den anden side (O-0035/2009 – B6-0205/2009),

- mundtlig forespørgsel af Helmuth Markov og Christofer Fjellner for Udvalget om International Handel til Kommissionen om foreløbig økonomisk partnerskabsaftale mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Ghana på den anden side (O-0036/2009 – B6-0206/2009),
- mundtlig forespørgsel af Helmuth Markov og Glyn Ford for Udvalget om International Handel til Rådet om den foreløbige partnerskabsaftale mellem Stillehavslandene på den ene side og Det Europæiske Fællesskab på den anden side (O-0037/2009 – B6-0207/2009),
- mundtlig forespørgsel af Helmuth Markov og Glyn Ford for Udvalget om International Handel til Kommissionen om den foreløbige partnerskabsaftale mellem Stillehavslandene på den ene side og Det Europæiske Fællesskab på den anden side (O-0038/2009 – B6-0208/2009),
- mundtlig forespørgsel af Helmuth Markov og Robert Sturdy for Udvalget om International Handel til Rådet om foreløbig økonomisk partnerskabsaftale mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og SADC-ØPA-landene på den anden side (O-0039/2009 – B6-0209/2009),
- mundtlig forespørgsel af Helmuth Markov og Robert Sturdy for Udvalget om International Handel til Kommissionen om foreløbig økonomisk partnerskabsaftale mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og SADC-ØPA-landene på den anden side (O-0040/2009 – B6-0210/2009),
- mundtlig forespørgsel af Helmuth Markov og Daniel Caspary for Udvalget om International Handel til Rådet om den foreløbige aftale om fastlæggelse af en ramme for en økonomisk partnerskabsaftale mellem landene i det østlige og sydlige Afrika på den ene side og Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den anden side (O-0041/2009 – B6-0211/2009),
- mundtlig forespørgsel af Helmuth Markov og Daniel Caspary for Udvalget om International Handel til Kommissionen om den foreløbige aftale om fastlæggelse af en ramme for en økonomisk partnerskabsaftale mellem landene i det østlige og sydlige Afrika på den ene side og Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den anden side (O-0042/2009 – B6-0212/2009),
- mundtlig forespørgsel af Helmuth Markov for Udvalget om International Handel til Rådet om aftalen om fastlæggelse af en ramme for en økonomisk partnerskabsaftale mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og partnerlandene i Det Østafrikanske Fællesskab på den anden side (O-0043/2009 – B6-0213/2009),
- mundtlig forespørgsel af Helmuth Markov for Udvalget om International Handel til Kommissionen om aftalen om fastlæggelse af en ramme for en økonomisk partnerskabsaftale mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og partnerlandene i Det Østafrikanske Fællesskab på den anden side (O-0044/2009 – B6-0214/2009),
- mundtlig forespørgsel af Helmuth Markov og Kader Arif for Udvalget om International Handel til Rådet om foreløbig økonomisk partnerskabsaftale mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Centralafrika på den anden side (O-0045/2009 – B6-0215/2009),
- mundtlig forespørgsel af Helmuth Markov og Kader Arif for Udvalget om International Handel til Kommissionen om foreløbig økonomisk partnerskabsaftale mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Centralafrika på den anden side (O-0046/2009 – B6-0216/2009),

David Martin, *ordfører*. – (EN) Hr. formand! Når vi er direkte involveret, har vi altid tendens til at overdrive betydningen af et emne, men man kan efter min mening ikke understrege dette emnes betydning nok. Vi har i aften at gøre med en række aftaler, der potentielt kan påvirke bogstaveligt talt millioner af menneskers liv og livskvalitet i udviklingslandene.

Inden jeg går til indholdet i min betænkning, vil jeg gerne lykønske min kollega, Glenys Kinnock, der som medformand for Den Blandede Parlamentariske Forsamling AVS-EU er gået forrest i kampen for at gøre opmærksom på overvejelser om økonomiske partnerskabsaftaler og deres indflydelse på udviklingen, ikke kun i Parlamentet, men i hele verden. Som de fleste ved, stopper Glenys ved udgangen af denne valgperiode, og efter min mening vil hendes arbejde i forbindelse med AVS og især de økonomiske partnerskabsaftaler i høj grad blive savnet.

De økonomiske partnerskabsaftaler har haft en problematisk historie i Parlamentet. Der har været en reel konflikt mellem handels- og udviklingsmål. En del af denne konflikt kunne have været undgået, men en del af den ligger i aftalernes karakter.

For det første blev vi påtvunget de økonomiske partnerskabsaftaler gennem en WTO-afgørelse, og det er ikke nemt at forhandle en envejsliberalisering på plads, hvilket i bund og grund er, hvad disse aftaler krævede.

For det andet betød den kunstige frist, der blev fastlagt for fuld og foreløbig gennemførelse af de økonomiske partnerskabsaftaler, at forhandlingerne, der skulle have fundet sted mellem ligeværdige partnere, rent faktisk ikke gjorde det, da AVS-siden havde noget at tabe, hvis fristerne ikke blev overholdt.

Endelig – og dette er ikke en kritik af forhandlingerne, men af vilkårene herfor – blev forhandlingerne gennemført af handelseksperter. Handelseksperter vil i sagens natur forsøge at opnå den bedst mulige aftale for EU. De forsøgte ikke nødvendigvis at opnå det bedste resultat ud fra et udviklingssynspunkt. Lad mig gentage: Det er ikke en kritik. Det er det, de uddannet til. Men det er vilkårene for forhandlingerne.

Parlamentet har, siden forhandlingerne blev afsluttet, forsøgt at bygge bro over skellet mellem handels- og udviklingshensyn.

Jeg vil som ordfører for den økonomiske partnerskabsaftale med Cariforum koncentrere mig om denne aftale, der naturligvis på nuværende tidspunkt er den eneste fuldgældige økonomiske partnerskabsaftale. Da denne økonomiske partnerskabsaftale allerede er undertegnet, kan vi ikke ændre teksten. Vi kan blot sige ja eller nej til den. Jeg mener, at vi, hvis Kommissionen og kommissærerne kan give os visse forsikringer og fortolkninger af teksten, i denne uge kan give vores samtykke til den økonomiske partnerskabsaftale med Cariforum.

Forfatteren Lewis Carrolls figur Humpty Dumpty sagde med en hånlig tone: "Når jeg bruger et ord, betyder det lige præcis det, som jeg vælger, at det skal betyde, hverken mere eller mindre". Ærligt talt har det, når man har forsøgt at forstå nogle af ordene i den økonomiske partnerskabsaftale med Cariforum, været lidt den samme situation. Det har ikke altid været let at få klarhed over, hvad teksten rent faktisk betyder.

Jeg vil gerne høre kommissæren berolige os i dag på en række punkter.

For det første må hun gerne forsikre os om, at revisionsklausulen i aftalen er en reel revisionsklausul, der vil blive taget alvorligt af Kommissionen, og at vi således vil se på udviklingsprioriteterne såsom bekæmpelse af fattigdom, bæredygtig udvikling, økonomisk diversificering og bidrag til opnåelse af millenniumudviklingsmålene efter fem år med henblik på at sikre, at de økonomiske partnerskabsaftaler bidrager til at nå disse mål og ikke modarbejder dem.

For det andet vil jeg gerne høre kommissæren berolige os, for så vidt angår finansieringen af de økonomiske partnerskabsaftaler. Ifølge beregninger er omkring 580 mio. EUR tilgængelige for Cariforum-landene under Den Europæiske Udviklingsfond og andre finansielle rammeperioder frem til 2013. Efter min mening – men jeg er naturligvis ikke ekspert på området – bør dette være nok til at opfylde kravene i de økonomiske partnerskabsaftaler, hvis de programmeres korrekt, hvis alle pengene bruges, og hvis de vestindiske landes prioriteter overholdes, for så vidt angår de områder, hvor midlerne bør anvendes. Derudover skal vi sikre, at medlemsstaterne leverer deres del af de 2 mia. EUR, der er blevet lovet til Aid for Trade i udviklingslandene. Vi er også nødt til at se på situationen efter 2013. Vi kan ikke indhente forsikringer fra Kommissionen om dette, da dette er Parlamentets og Rådets opgave, men vi skal være opmærksomme på, at pengene og forpligtelserne kun løber til 2013.

Det tredje aspekt, som jeg ønsker forsikringer om, er mestbegunstigelsesbehandling. Jeg har før sagt til kommissæren, at jeg fuldt ud forstår, at EU bør insistere på nøjagtig de samme vilkår, som de vestindiske lande giver til USA eller andre større udviklede lande. Vi bør imidlertid ikke påberåbe os mestbegunstigelsesklausulen, hvis de vestindiske lande indgår en gunstig aftale med f.eks. en gruppe afrikanske lande.

For det fjerde – og jeg er ved at nå frem til en konklusion – har vi i forbindelse med adgang til lægemidler brug for en forsikring om, at intet i Cariforum-aftalen truer anvendelsen af TRIPS-mekanismen – der må ikke sås tvivl om denne mekanisme.

Jeg vil høre disse forsikringer fra kommissæren, men selv inden vi har hørt dem, vil jeg gerne afslutte med at sige, at jeg fuldt og fast tror på, at kommissæren har ændret tonen i og karakteren af drøftelserne om de økonomiske partnerskabsaftaler, og jeg vil gerne lykønske hende med det arbejde, som hun allerede har udført på dette område.

Erika Mann, ordfører. – (DE) Hr. formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Vi skal nu stemme om aftalen med Côte d'Ivoire. Vi kan kun stemme ja eller nej. Jeg håber, at dette en dag vil ændre sig, og at Parlamentet også vil kunne deltage i forhandlingerne.

Det gør det en smule mere vanskeligt. Der er to forskelle i forhold til Cariforum-aftalen. For det første er der tale om en regering, der ikke er demokratisk valgt. For det andet er der tale om en foreløbig aftale, der i første omgang blot skal sikre, at de gamle præferencer opretholdes. Den endelige aftale kommer først til forhandling om et stykke tid.

Det, jeg gerne vil høre fra kommissær Cathy Ashton, er forsikringer på en række punkter, der vil være ekstremt vigtige for Côte d'Ivoire. I sidste weekend var jeg igen involveret i drøftelser, hvoraf det klart fremgik, at Kommissionen må komme med forsikringer, som er helt i tråd med de forsikringer, som kommissæren kom med i forbindelse med SADC. Tillad mig således at nævne nogle af de vigtigste aspekter.

For det første er der aspektet "betydelig fleksibilitet". Denne fleksibilitet skal omfatte følgende punkter. For det første inddragelsen af en revisionsklausul, der også er fleksibel, således at der ikke fastlægges en femårig frist, men en frist, der løbende kan genovervejes med forholdsvis kort varsel. For det andet bør følsomme emner kun drøftes, når landet udtrykkeligt ønsker det. Dette vedrører især Singaporeemnerne, men naturligvis også spørgsmålet om integration af TRIPS og lignende emner.

For det tredje er der spørgsmålet om at acceptere regionale forskelle i forbindelse med kommende forhandlinger om en regional aftale. Côte d'Ivoire står over for særlige vanskeligheder som følge af, at aftalen er under forhandling og vil blive undertegnet separat, mens målet i fremtiden er at forhandle en regional aftale på plads.

For det fjerde er det vigtigt, at det på et hvilket som helst tidspunkt under nye forhandlinger er muligt at rejse spørgsmål, der endnu ikke er behandlet på nuværende tidspunkt, og at disse spørgsmål godkendes af Kommissionen.

I denne sammenhæng er det i virkeligheden blot nødvendigt at gøre de indrømmelser, der er gjort allerede over for SADC, over for Côte d'Ivoire. Det ville øge sandsynligheden for en tilsvarende positiv respons fra Parlamentets side. Vi er blot meget bekymrede. Det er en bekymring, som mange ngo'er har givet udtryk for, og som går på, at Kommissionen især i forbindelse med Côte d'Ivoire lod til at udvise relativt begrænset fleksibilitet, hvilket var årsagen til, at førnævnte spørgsmål ikke blev taget i betragtning i forbindelse med overgangen fra den foreløbige til den endelige aftale. En indrømmelse ville derfor være utrolig nyttig og gøre det muligt for os at godkende aftalen.

I forbindelse med mine drøftelser med repræsentanter for Côte d'Ivoire forstod jeg i øvrigt, at de er meget bekymrede for, at den tekniske bistand ikke vil komme hurtigt nok, og heller ikke her er alle deres overvejelser blevet taget i betragtning. Som jeg har forstået det, er de særligt interesserede i Kommissionen og de internationale organisationer, der yder dem bistand ved at give små og mellemstore virksomheder adgang til det europæiske marked, så de rent faktisk kan drage nytte heraf. De er ekstremt forsigtige, når forhandlingerne kommer ind på Singaporeemnerne, hvis de overhovedet drøfter dem, og de er ivrige efter, at vi skal hjælpe dem med at udvikle en forståelse af, hvordan offentlige goder kan anvendes til samfundsmæssige formål. Derudover er de særligt interesserede i, at vi hjælper dem i forbindelse med tekniske standarder, da de ofte udgør reelle handelsbarrierer.

Min sidste bemærkning vedrører punktet vedrørende Parlamentet. Som jeg tidligere har nævnt, kan vi kun sige ja eller nej, og det begrænser naturligvis betydeligt Parlamentets evne til at forme afstemningen. Jeg vil gerne udtrykkeligt minde om – hvilket også vil fremgå af vores tekst – at en mulig godkendelse af den foreløbige aftale ikke nødvendigvis betyder, at vi automatisk stemmer for den endelige aftale. Vi ønsker faktisk som led i overvågningsproceduren udtrykkeligt at blive inddraget i de løbende forhandlinger, således at vi i et vist omfang og inden for vores beføjelser kan følge op på de spørgsmål, som jeg netop har rejst.

Endelig vil jeg gerne bede kommissæren om kort at fortælle os, i hvilket omfang den kuldsejlede Dohaaf tale vil få særlig negative konsekvenser for Côte d'Ivoire, navnlig for så vidt angår bananer.

Helmuth Markov, forespørger. – (DE) Hr. formand, fru kommissær, hr. Solana! I forbindelse med denne forhandling drøfter vi ikke blot en pakke med 16 mundtlige forespørgsler til Rådet og Kommission, otte beslutninger og to betænkninger under den fælles beslutningsprocedure, men også 79 udviklingslande, hvormed EU fornyr sine handelsrelationer og sit gensidige samarbejde. Handel og samarbejde er vigtige redskaber i kampen mod fattigdom samt i bestræbelserne på at opbygge mere økonomisk og socialt stabile nationale økonomier. Frem for alt indebærer denne proces støtte til opbygning af infrastrukturen og

sundhedsvæsenet samt fødevareuafhængighed, et fungerende socialsystem samt uddannelsesmæssig og kulturel udveksling.

Før i tiden var vores handelsforbindelser med AVS-landene baseret på en ensidig handelspræferenceordning, der gav de fleste produkter fra AVS-landene toldfri adgang til det indre marked. I 2000 blev det vedtaget, at en ny partnerskabsaftale skulle udarbejdes inden udgangen af 2007. I henhold til denne nye aftale skulle unilaterale handelspræferencer erstattes af WTO-kompatible aftaler, der sigtede mod at reducere og i sidste ende fjerne fattigdom samt fremme bæredygtig udvikling, regional integration, økonomisk samarbejde og god forvaltningspraksis og hermed hjælpe AVS-lande med at udvikle deres økonomiske potentiale og gradvist integrere dem i den globale økonomi. Derudover skulle disse landes produktionskapacitet udvides, og der skulle træffes foranstaltninger for at lette vilkårene for erhvervslivet og fremme investering.

De økonomiske aftaler, som vi har foran os, især den såkaldte foreløbige økonomiske partnerskabsaftale eller den aftale, der kun omhandler varer, er hovedsagelig handelsaftaler, da 90 % eller mere af disse vedrører spørgsmål om markedsadgang og andre handelsspørgsmål. Målet er en trinvis liberalisering af handelen mellem EU og partnerregionerne eller individuelle stater.

Hvilken type problemer er vi stødt på under forhandlingerne?

For det første er det tvivlsomt, om fristen er tilstrækkelig. Kommissionen er selvfølgelig i en fornuftig position. Den var i stand til at lede forhandlingerne, anmode om afstemning og involvere medlemsstaterne. Men prøv at forestille Dem, at De havde været en af forhandlingspartnerne på den anden side. Blev forhandlingerne virkelig altid holdt parallelt, således at de tilsvarende høringer kunne finde sted mellem civilsamfundet og parlamentet i de pågældende lande?

Der var stor kritik af indholdet. For det første forstod Kommissionen – selv om en række andre eksperter mente noget andet – ved WTO-kompatibilitet en reduktion på 80 % af toldafgifterne i de kommende 15 år. Selv hvis pligten til liberalisering oprindeligt er asymmetrisk, for så vidt angår tiltag til liberalisering, vil resultatet være åbne markeder på begge sider, noget EU let kan tillade sig. Eksport fra AVS-landene vil kun udgøre en lille procentdel af EU's import.

For AVS-landene vil ophævelsen af toldafgifter føre til tab af indtægter fra disse afgifter og tab af de midler, der er nødvendige for hastende offentlige investeringer i infrastruktur, det sociale område, støtte til økonomisk udvikling og forbedring af den administrative kapacitet. Derudover betyder det forsinket vækst i den nationale økonomi og derfor fortsat afhængighed af eksport fra industrilande. Dette påvirker fødevarer lige så meget som industrivarer og skaber i sidste ende en ond cirkel. De stigende fødevarerpriser i AVS-landene er et uomtvisteligt bevis på denne effekt. Jeg har ofte stillet følgende spørgsmål: Hvis 50 år med ensidige handelsforbindelser ikke har sikret en bare nogenlunde tilstrækkelig udvikling, hvordan kan dette så opnås ved en gensidig åbning af markeder?

Et andet alvorligt problem, der vil blive forstærket af den foreslåede aftale, er forholdet mellem partnerregionerne og -landene. I Det Østafrikanske Fællesskab – jeg er personligt ansvarlig for det relevante beslutningsforslag – er problemet med interne afgifter måske mindre væsentligt, da der findes en toldunion, men handelsforbindelserne mellem nabostaterne kan blive vanskeligere som følge af de forskellige liberaliseringsgrader. I dette tilfælde er der naturligvis mange problemer forbundet med hjemlandsbestemmelserne. Der er alvorlige bekymringer, for så vidt angår forhandlingerne om omfattende økonomiske partnerskabsaftaler. De afspejler visse konflikter i den blokerede Doharunde. Mange stater mener ikke, at de har mulighed for at afregulere deres markeder for tjenesteydelser, investering og offentlige indkøb og åbne dem for international konkurrence. Det er ikke engang fuldt håndterbart eller endog ønskværdigt inden for selve EU. For så vidt angår manglen på tilsynsmekanismer på finansielle markeder, behøver vi ikke at gå yderligere i detaljer i dette forum.

Der er blevet og bliver givet udtryk for alvorlig kritik af gennemsigtigheden i forhandlingerne, dvs. det omfang i hvilket Parlamentet og civilsamfundet er blevet inddraget i processen. Endelig er der også tvivl om Modus 4. Hvis der er fri bevægelighed for varer, bør der så ikke også være det for personer? I denne sammenhæng har vores udvalg formuleret spørgsmål, der – uanset deres baggrund – altid berører samme emner.

Hvilke finansielle, tekniske og administrative støtteforanstaltninger er der planlagt som led i genetableringen af handels- og udviklingspartnerskaberne? Vil Kommissionen under de løbende forhandlinger være fleksibel og tage partnerregionernes behov i betragtning, navnlig for så vidt angår fremme af eksportafgifter til udviklingsformål, beskyttelse af nye industrier, sikring af fri bevægelighed for arbejdstagere og særlig beskyttelse af systemet for offentlige indkøb? Er Kommissionen derudover klar til at genoverveje sin holdning

til beskyttelse af intellektuelle ejendomsrettigheder og sikre, at biologisk mangfoldighed og formidling af viden opretholdes, og at der sikres adgang til lægehjælp til en rimelig pris i fattige lande? Er Rådet og Kommissionen klar til at give Parlamentet og civilsamfundet passende oplysninger om muligheder for deltagelse? Og endelig er der vilje til at revidere den forhandlede aftale, hvis det skulle vise sig, at visse punkter har negativ indflydelse på udviklingen i AVS-landene?

Tillad mig til sidst at komme med en kort personlig bemærkning. Jeg har nu været formand for Udvalget om International Handel i to et halvt år. Da jeg ikke står til at indtage denne post igen, vil jeg gerne benytte lejligheden til at takke mit sekretariat, hr. Rodas og især fru Pribaz, mange gange for deres støtte, og jeg vil også gerne takke mine kolleger. Vi har haft et vellykket samarbejde og har efter min mening opnået meget. Det ville være fantastisk, hvis vi også kunne opnå succes med de økonomiske partnerskabsaftaler. Jeg vil gerne ønske alle de medlemmer, der bliver i Parlamentet, held og lykke med næste valgperiode. Jeg har stor tiltro til, at handel vil begynde at spille en større rolle i Parlamentet.

Christofer Fjellner, forespørger. – (SV) Hr. formand! Jeg er meget glad for, at vi kan have denne forhandling i dag. I en tid med øget protektionisme og en tid, hvor fattigdom bliver mere udbredt frem for at mindske, er det særlig vigtigt for os at opretholde handelen mellem Europa og nogle af verdens fattigste lande. Det er i bund og grund det, de foreløbige aftaler handler om. De økonomiske partnerskabsaftaler sigter mod at sikre fortsat handel og udvikling i nogle af verdens fattigste lande.

Disse lande risikerer at blive ramt hårdest, efterhånden som den internationale recession breder sig, og det protektionistiske våbenkapløb ser ud til at blive intensiveret. Jeg har derfor svært ved at forstå en del af den kritik, der gives udtryk for. Nogle påstår, at disse aftaler går for vidt og er for omfattende. Visse kritikere vil hellere tale om tabte toldindtægter end om muligheden for ny handel. Jeg mener, at vi tværtimod bør være glade for, at vi har opnået så meget. Jeg mener ikke, at der er en iboende konflikt mellem handel og udvikling, som visse talere påstår. Faktisk mener jeg det modsatte: Handel fører til udvikling, afgifter fører til fattigdom.

Jeg var ansvarlig for den foreløbige aftale med Ghana. Jeg vil for det første erkende, at den har nogle få mangler såsom opretholdelse af EU-afgifter på ris og sukker i en overgangsperiode, men det er i bund og grund en meget fornuftig aftale. Det er derfor vigtigt for os at sikre, at den undertegnes så hurtigt som muligt. Præsidentvalget i Ghana har tidligere været en forhindring, men jeg vil nu opfordre landets nye præsident, John Atta Mills, til at undertegne den foreløbige aftale. Jeg håber også, at vi i EU vil sørge for at undertegne den aftale, som vi har forhandlet igennem. Det er uacceptabelt, at det skal tage så lang tid, og det er især uacceptabelt, at det skal tage så lang tid, fordi oversættelsestjenesten i Rådet ikke fungerer korrekt.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at opfordre alle til at støtte aftalen. I disse usikre tider har verden brug for mere handel, ikke mindre.

Daniel Caspary, forespørger. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg mener, at de aftaler, der undertegnes mellem økonomiske partnere, er afgørende for at sikre handelsrelationerne med AVS-landene. Samarbejde er i både EU's og disse landes interesse. Vi skal hurtigt sikre, at vi ikke længere forsyner disse lande med udviklingsbistand, som vi har gjort det i de sidste 50 eller 60 år. Vi skal sørge for, at disse lande endelig bliver frie rent mentalt, så de kan tage fremtiden i deres egne hænder og opbygge deres egen velstand, ligesom andre regioner i verden har gjort det i løbet af de seneste årtier.

Handel kan være et fremragende bidrag i denne henseende. Jeg tænker dels på handel mellem EU og de pågældende lande og dels på handel mellem landene, navnlig med andre udviklingslande. Jeg er sikker på, at vi kommer til at skulle lægge et vist pres på regeringer og stater for at få dem til at ophæve deres ekstremt høje toldafgifter på mange områder med henblik på at skabe de nødvendige vilkår for økonomisk vækst i regionen.

Hvorfor er dette nødvendigt? Disse stater har desperat behov for rammer, der gør det muligt for folk at skabe deres egen velstand. Under mine drøftelser med repræsentanter fra disse lande fik jeg ofte det indtryk, at folk var taknemmelige for, at EU udøver pres på en række områder, og at de var taknemmelige for, at vi stiller krav på mange områder og tvinger nationale regeringer til at gøre små fremskridt inden for den økonomiske politik.

Jeg ville være tilfreds, hvis vi ikke tabte dette synspunkt af syne i de kommende uger og måneder og især under forhandlingerne, således at der ikke kun fokuseres på regeringernes legitime ønsker, men også på et tidspunkt på vores legitime krav, og således at vi repræsenterer de legitime krav, som befolkningen i disse lande har givet udtryk for.

I denne henseende håber jeg, at vores forhandlinger bærer frugt.

Kader Arif, spørger. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! I denne langtrukne debat her i dag vil jeg gerne med Deres tilladelse bruge et øjeblik på at se tilbage på den vej, vi indtil videre har tilbagelagt.

Lad os genkalde os de oprindelige holdninger hos nogle af medlemmerne af Parlamentet, da vi i lyset af den stigende bekymring i landene i Afrika, Vestindien og Stillehavet (AVS), demonstrationerne mod de økonomiske partnerskabsaftaler (ØPA'er) og advarselssignalerne fra ngo'er fra nord og syd krævede, at udviklingen burde prioriteres i disse aftaler, hvilket i dag virker indlysende, eftersom Kommissionen konstant gentager det. Hr. Mandelson turde dog på det tidspunkt knapt svare os, fordi det for ham primært handlede om at stimulere samhandelen, som om man på mirakuløst vis kan fremme udviklingen ved blot at fjerne toldskrannerne.

Folk kaldte os for idealister, der blev manipuleret af ngo'erne, og de var fornærmede over vores krav om instrumenter til beskyttelse, regulering og indgreb fra de offentlige myndigheders side, men hvad skete der? Det viste sig, at vi ikke var uansvarlige. Nej, regeringerne i AVS-landene accepterede ikke at fortsætte forhandlingerne under pres eller trusler. Nej, de risici, der er forbundet med at liberalisere handelen, er ikke et spørgsmål om holdning, men er reelle og vil have reelle og direkte konsekvenser, eftersom tabet af toldindtægter vil lægge pres på statsbudgetterne, svække de nye industrier i landbrugssektoren og true fødevarerikkerheden for befolkningen.

Vi gav udtryk for disse bekymringer for længe siden før sultoptøjerne eller finanskrisen. Så hvad kan man sige om situationen i dag? Den Internationale Valutafond, Verdensbanken og De Forenede Nationer erkender, at udviklingslandene, i modsætning til hvad der oprindeligt blev sagt, vil blive hårdt ramt af den globale recession.

Generaldirektøren for De Forenede Nationers Levnedsmiddel- og Landbrugsorganisation, Jacques Diouf, understregede for nylig dette, da han spurgte, om vi turde sige til dem, vi kalder for partnere, at vi er villige til at spendere milliarder på at redde det globale banksystem, men ikke på at redde deres befolkninger, som dør af sult.

Jeg vil være helt ærlig, fru kommissær, og jeg vil gerne gøre det helt klart. Hvis ikke De forpligter Dem til at gøre en stor og målrettet indsats for på Kommissionens vegne at give os garanti for, at ØPA'erne virkelig bliver udviklingsorienterede, stemmer jeg ikke for den samstemmende udtalelse. Ord er ikke nok, og det er hensigtserklæringer heller ikke. Dem har vi hørt for mange af. Vi vil have specifikke forpligtelser, og jeg vil gerne nævne dem en efter en. ØPA'erne bliver ikke tilfredsstillende aftaler, medmindre de fremmer regional integration og medvirker til udviklingen i AVS-landene og opfyldelsen af millenniumudviklingsmålene.

Når vi opfordrer til at fremme den regionale integration, skal det omsættes i praksis. I Centralafrika er Cameroun f.eks. blevet kritiseret, for ikke at sige fordømt på det skarpeste, af sine naboer for at have underskrevet denne foreløbige aftale med Den Europæiske Union. Ud af de otte lande i regionen bemærker jeg, at de fem udgøres af mindst udviklede lande, det vil sige lande, der automatisk og i fuld overensstemmelse med WTO-reglerne frit kan eksportere til det europæiske marked, uden at der til gengæld stilles krav om handelsindrømmelser. Jeg kan udmærket forstå deres bekymringer, når Kommissionen anmoder dem om at åbne op for 80 % af den europæiske eksport.

Hvis kommissæren derfor forpligter sig til at fremme den regionale integration, hvis hun forpligter sig til større fleksibilitet, så der kan tages hensyn til vores partnerses forskellige udviklingstrin, kan hun måske fortælle os, hvorfor hun ikke accepterer Centralafrikas tilbud om en 71 % liberalisering?

Det andet grundlæggende spørgsmål, som vi afventer et svar på, drejer sig om Singapore-spørgsmålene. De kan ikke gøres til en del af forhandlingerne imod partnerlandenes ønske. Jeg vil til dette punkt navnlig understrege offentlige kontrakter. Der skal naturligvis sikres gennemsigtighed, det vil jeg til enhver tid forsvare, men kan vi fratage vores AVS-samarbejdspartnere et væsentligt middel til at fremme deres suverænitets inden for industri og lokale tjenesteydelser ved at gennemtvinge en liberalisering af offentlige kontrakter?

Det tredje punkt drejer sig om tjenesteydelser. I vores drøftelser om ØPA'er med Cameroun understregede Kommissionen gang på gang, at vores partnere ønskede at forhandle om tjenesteydelser. Det er måske rigtig nok, men vær opmærksom på dem, der kan bruge dette argument til at pålægge alle regionerne og landene en liberalisering af tjenesteydelser og som især vil retfærdiggøre liberaliseringen af de offentlige tjenester. Jeg forventer, at De giver tilsagn om, at de offentlige tjenester forbliver uden for forhandlingernes ramme i alle regioner. Vi ved, at tabet af toldindtægter vil forårsage en reduktion i vores partnerses budgetter. Hvis indtægterne falder, vil de sektorer, der først står for skud, være uddannelses-, sundheds- eller forskningssektorerne. Det er derfor i denne kontekst uacceptabelt for AVS-landenes regeringer at miste

kontrollen med deres offentlige tjenester, og jeg opfordrer kommissæren til at give os et bindende tilsagn herom.

Det fjerde punkt, og det er allerede blevet nævnt, er, at fødevarer sikkerheden skal beskyttes. Det betyder ikke kun, at der skal indføres tilstrækkelige sikkerhedsforanstaltninger, men også at vores partnere skal kunne opretholde deres eksport, så de kan forblive konkurrencedygtige på de globale markeder. Jeg ved, at der har fundet en positiv udvikling sted på dette område inden for Det Sydlige Afrikas Udviklingsfællesskab. Er Kommissionen rede til at foreslå lignende foranstaltninger i andre regioner?

Det sidste punkt er, at vi ved, at en forbedring af AVS-landenes økonomier vil kræve et enormt økonomisk engagement fra Den Europæiske Unions side både for at beskytte spirende industrier mod liberaliseringens bivirkninger og for at gøre vores partneres økonomier mere konkurrencedygtige. Desværre er det stik imod de gentagne anbefalinger fra vores politiske gruppe Den Europæiske Udviklingsfond, der i første række skal finansiere ØPA'erne. Vi ved fra tidligere, at Kommissionen ikke har haft større held med at forvalte disse fonde, og jeg må derfor understrege, hvor vigtigt det er, at disse fonde anvendes hurtigst muligt og i overensstemmelse med vores partneres prioriteter.

Endelig er disse aftaler det image, som Den Europæiske Union giver resten af verden, det image, som Den Europæiske Union giver de fattigste lande i verden.

FORSÆDE: Martine ROURE

Næstformand

Glyn Ford, spørger. – (EN) Fru formand! Må jeg lige først undskylde over for kommissæren og mine medordførere for at være gået glip af debatten indtil for omkring fem minutter siden? Jeg er blevet forsinket og er først ankommet i sidste øjeblik. Jeg håber ikke, at jeg kommer til at gentage, hvad andre har sagt, eller i det mindste ikke for meget, og må jeg anmode Dem om at huske på min undskyldning herfor?

Jeg taler faktisk om to ting, som ordfører for en foreløbig økonomisk partnerskabsaftale med Stillehavslandene og som skyggeordfører for Socialistgruppen for en foreløbig økonomisk partnerskabsaftale med det østlige og sydlige Afrika.

Hele den debat, vi har her i aften, blev ikke skudt i gang af en beslutning fra Europa-Kommissionen eller Den Europæiske Union om, at vi ville have et nyt handelssamarbejde med landene i Afrika, Caribien og Stillehavet, men skyldes en beslutning, som Verdenshandelsorganisationen traf for omkring ti år siden om, at vi praktiserer en urimelig forskelsbehandling ved at favorisere nogle udviklingslande frem for andre. Nogle har sagt, at det kun bør handle om udvikling, hvilket jeg er yderst enig i, men vi må huske på, at et af de grundlæggende krav er, at det faktisk handler om at gøre vores aftaler med disse lande WTO-forenelige. Så det må vi så gøre. Det er den første ting.

Foruden denne WTO-forenelighed må vi gøre, hvad vi kan for at forsøge at forbedre situationen i disse forskellige regionale blokke og prøve at håndtere de specifikke situationer, som de står over for. Med hensyn til Stillehavslandene, som jeg er ordfører for, står vi med en samling på 14 – plus én, hvis vi medtager Østtimor – meget små nationalstater. En af dem, Nauru, er faktisk det mindste land i verden med en befolkning, der er præcist en million gange mindre end befolkningen i Kina. Men selv de største lande er forholdsvis små, og det må vi tage hensyn til i de krav, som vi stiller dem. Vi må sikre, at der er passende overgangsperioder for små og mellemstore virksomheder, for bortset fra mineindustrien i Papua Ny Guinea er der ærlig talt kun tale om små og mellemstore virksomheder. Vi må gøre, hvad vi kan for den regionale handel og især tage hensyn til de særlige forbindelser, som Stillehavslandene har med Australien og New Zealand.

Kun to ud af de 14 har faktisk undertegnet den foreløbige aftale. Jeg ved dog fra mit besøg i Port Moresby ved det sidste AVS-møde, at der er andre Stillehavslande, som gerne vil undertegne en endelig aftale, hvis den opfylder deres krav, og derfor går jeg i dette tilfælde faktisk ind for den foreløbige aftale. Det er det budskab, jeg har modtaget fra regeringerne i Papua Ny Guinea og Fiji. Ikke at de er fuldstændig tilfredse, der er spørgsmål, som de gerne vil have genforhandlet, men de betragter det som en løsning at undertegne og acceptere en foreløbig aftale, der kan føre til en endelig aftale, som er mere udviklingsorienteret og vil give flere Stillehavslande mulighed for at engagere sig.

Vi må også se på en række specifikke spørgsmål, der især gælder Papua Ny Guinea og Fiji og andre steder i Stillehavsområdet, og som også kan gælde nogle af de andre aftaler. Vi må se nærmere på intellektuelle ejendomsrettigheder, hvor forhandlingerne ikke blot skal dreje sig om vestlige teknologiske produkter, men også om traditionel viden. Vi bør sikre os, at der er gennemsigtighed i forbindelse med offentlige

udbudsprocedurer med adgang for europæiske kontrahenter i et omfang, der svarer til Stillehavslandenenes behov. Vi bør især med hensyn til Stillehavslandene se nærmere på arbejdsvisa, som bør stilles til rådighed for Stillehavslandenenes statsborgere i perioder af mindst 24 måneders varighed for at give dem mulighed for at arbejde, ikke inden for højere kvalificerede erhverv, men sandsynligvis som plejere eller inden for lignende fag.

Jeg kan med hensyn til det østlige og sydlige Afrika sige, at mange af disse punkter kan gøres gældende der. Jeg vil især gerne takke hr. Caspary for hans samarbejde om denne sag og hr. Audy for arbejdet vedrørende Stillehavslandene.

Men med hensyn til ESA bør vi især se nærmere på spørgsmålet om god regeringsførelse. Det gælder også Zimbabwe. Jeg finder ikke en foreløbig aftale problematisk, men jeg tror, at Parlamentet vil have svært ved at acceptere en endelig aftale, medmindre der foreligger en entydig køreplan med hensyn til Zimbabwe og indførelsen af et ordentligt demokratisk styre, der kan finde en løsning på de problemer, landet i øjeblikket oplever.

Det sidste punkt jeg har til ESA, bortset fra at give min tilslutning til hr. Casparys betænkning, med nogle af de indgivne ændringsforslag, er at nævne situationen i Chagos Archipelago. Øerne nævnes, fordi jeg indgav et ændringsforslag, der blev godkendt. I denne slags aftaler rådfører vi os egentlig normalt med nabolande og naboområder. Chagos Archipelago ligger i midten af regionen Seychellerne-Mauritius-Madagaskar. Befolkningen lever i øjeblikket som flygtninge i Seychellerne, og jeg håber, at vi, inden en endelig aftale kommer på plads, kan rådføre os med dem om, hvilken indvirkning det kan få for dem og deres øer, hvis de får lov til at vende tilbage.

Jan Kohout, formand for Rådet. – (CS) Fru formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil gerne først takke Parlamentet for på dette afgørende tidspunkt at lade mig tale til forsamlingen om en så ubestrideligt følsom sag som de økonomiske partnerskabsaftaler.

Jeg vil også gerne give udtryk for min påskønnelse af den yderst positive rolle, som Parlamentet har spillet i de politiske debatter under forhandlingerne. Jeg vil især gerne rose Udvalget om International Handel og Udviklingsudvalget for deres utrættelige arbejdsindsats og takke dem for deres aldrig svigtende interesse i disse drøftelser.

ØPA'er er altid blevet højt prioriteret af udviklingsministerierne på deres møder inden for rammerne af Rådet (almindelige anliggender og eksterne forbindelser). I de senere år har der på næsten alle disse møder været drøftelser med Kommissionen om gennemførelsen af Rådets mandat vedrørende ØPA'er, hvilket ofte har resulteret i vedtagelsen af konklusioner. Da det tjekkiske formandskab fremlagde sit program for Parlamentet i januar, sagde vi, at der var tale om en afgørende periode, og vi forpligtede os til at gøre mest muligt for at sikre yderligere fremskridt. Vi benyttede os af lejligheden til at svare på de mange forskellige spørgsmål, og vi har gjort en betydelig indsats på en lang række områder. Vi mener fortsat, at samarbejde og konstruktiv dialog mellem institutionerne er den bedste måde at skabe og udvikle de rette politikker på.

De udviklede lande og udviklingslandene står over for en finansiel og økonomisk krise af hidtil uset omfang, der har fået tag i hele verden. Når man spørger til, hvordan krisen rammer udviklingslandenes økonomier, svarer de, at det har ført til et fald i handelen, hvilket igen resulterer i mindre økonomisk vækst, produktionsbegrænsninger og øget arbejdsløshed. Nedgangen i handelen og tabet af eksportmarkeder, som er udviklet efter mange års bestræbelser, er dybt tragisk for udviklingslandene og indbyggernes levevilkår og velfærd.

Under disse omstændigheder må vi udnytte enhver lejlighed til i vores reaktion på den globale økonomiske krise at gøre samhandel til drivkraften for en bæredygtig udvikling. ØPA'erne har dette for øje. Gennem en gradvis regional integration åbner de op for den regionale handel og en bredere told- og kvotafri adgang til vores omfattende marked og gør det muligt at øge samhandelen med EU. ØPA'erne opererer altså på en måde, der er forenelig med WTO-reglerne. Den kendsgerning er et vigtigt juridisk aspekt, der adskiller ØPA'erne fra de tidligere handelspræferencer, der blev gennemført under Cotonou-konventionen, og som var skadelige for samhandelen mellem AVS-landene og EU og skabte stor usikkerhed.

Usikkerhed er det modsatte af tillid. Usikkerhed skræmmer investorerne bort, mens tillid tiltrækker dem. Vi er alle klar over, at udviklingslandene har oplevet et dramatisk investeringsfald siden starten af den nuværende krise. I denne usikre verden kan ØPA'erne give en vis grad af juridisk sikkerhed og tillid, som kan medvirke til en økonomisk genopretning. Disse aftaler er ikke et universalmiddel, men et positivt instrument, der kan kombineres med andre instrumenter.

Der er i de seneste måneder blevet offentliggjort en række bindende rapporter, der beskriver, hvordan den økonomiske krise kan bremse bestræbelserne for at opfylde millenniumudviklingsmålene i mange regioner. Det bør vi være foruroliget over. ØPA'erne gør brug af al den fleksibilitet, de kan i henhold til WTO-reglerne for at fremme udviklingen. De sikrer vores partnere fra AVS-landene en øjeblikkelig og asymmetrisk markedsåbning med lange overgangsperioder, undtagelser og regelmæssig overvågning, og de indeholder også krav om politiske reformer. EU har samtidig forpligtet sig til ikke at lade sine partnere være ene om at imødegå denne udfordring. For at disse aftaler kan fungere, yder vi også en specielt tilpasset økonomisk bistand.

Jeg glæder mig over, at der på det seneste har været fornyet interesse for en større dialog om ØPA'er både i EU og i AVS-landene. Jeg vil gerne benytte mig af lejligheden til at takke kommissær Ashton for hendes indsats og den alvor, hvormed hun har lyttet til synspunkterne fra vores partnere fra AVS-landene. Som følge af hendes retningslinjer for ØPA'er til Parlamentet i oktober sidste år og til Rådet i november er forbindelserne med vores politiske kolleger i de forskellige AVS-regioner blevet styrket. Der gøres nu betydelige fremskridt i forhandlingerne med forskellige regioner. Hver region har sine egne særtræk og skrider frem efter sit eget tempo. I de kommende måneder skulle vi med disse forhandlinger gerne stå med et klarere billede.

Jeg tror, at Europa-Parlamentet vil støtte ØPA'erne med Cariforumlandene og den foreløbige ØPA med Elfenbenskysten. Det vil sende et opmuntrende signal til alle AVS-landene. Det vil bevise, at tålmodighed i forhandlingerne fører til resultater, der er acceptable og gavnlige for begge parter. Det vil også vise, at AVS-EU-partnerskabet kan reagere på nye udfordringer, uanset om de er af juridisk, økonomisk eller politisk karakter. I denne urolige tid repræsenterer enhver ny international aftale et styrket partnerskab og giver nyt håb for fremtiden. Undertegnelsen af aftalerne vil sende et værdifuldt politisk budskab, der måske kan bidrage til det kommende møde i de to fælles organer i AVS-EU, Den Blandede Parlamentariske Forsamling i begyndelsen af april i Prag og det fælles Ministerråd i slutningen af maj i Bruxelles.

EU må fortsat støtte sine partnere, og det gælder ikke bare Cariforum-regionen, der har banet vejen for andre ved at undertegne den første endelige ØPA, men også de lande og regioner, der har taget det første skridt og skal tilskyndes til at gå videre. Det drejer sig blandt andet om Elfenbenskysten, hvis foreløbige ØPA også venter på en godkendelse fra dette Parlament. Andre ØPA'er er under forberedelse. Kommissionen gør en stor indsats for at skabe de betingelser for partnerlandene, der kan bringe dem sammen, så de kan lægge en kurs mod endelige regionale aftaler. Rådet understreger altid over for Kommissionen og partnerne, at disse aftaler er et udviklingsredskab, og at fordelene ved udvikling kun til fulde kan udnyttes gennem endelige regionale aftaler.

De overordnede politiske og økonomiske forhold, der har ført til, at Parlamentet er blevet opfordret til at godkende ØPA'erne med Cariforum og den foreløbige ØPA med Elfenbenskysten er vigtige, men Parlamentet har alligevel anmodet Rådet og Kommissionen om en række konkrete forklaringer. Dette skridt er et afgørende og legitimt led i processen, og jeg søger at give det mest fyldestgørende svar til de spørgsmål, der falder ind under mit ansvarsområde. Jeg er klar over, at der er blevet rejst andre spørgsmål, som kommissær Ashton er villig til at besvare. Jeg vil gerne starte ud med at tage fat på nogle af de emner, der er blevet nævnt.

Et af de spørgsmål, De rejste, vedrører spørgsmålet om, hvorvidt, hvornår og i hvilken udstrækning der vil blive foretaget revisioner af ØPA'erne med Cariforumlandene. Både Rådet og AVS-gruppen deler til fulde bekymringerne i forbindelse med dette spørgsmål. Jeg kan bekræfte, at der vil blive foretaget gennemgribende gennemgange af ØPA'erne senest fem år efter datoen for undertegnelsen, hvilket var i oktober sidste år. Gennemgangene skal naturligvis supplere den rutinemæssige overvågning af, om aftalerne overholdes, som fastsat i artikel 5. Gennemgangene er obligatoriske i henhold til aftalerne og er en af de fælles organers opgaver, herunder de parlamentariske og rådgivende udvalg. Der vil blive foretaget konsekvensanalyser inden for rammerne af disse evalueringer, og de vil omfatte de omkostninger og konsekvenser, der er forbundet med gennemførelsen af aftalerne. Hvis en ØPA på en eller anden måde ændres, eller hvis der sker ændringer i den måde, den gennemføres på, involveres parlamenterne enten i henhold til ØPA-underskrivernes lovgivninger eller inden for rammerne af de udvalg, der blev nedsat på grundlag af ØPA'en.

Det andet spørgsmål, som Parlamentet er interesseret i, vedrører de finansielle ledsageforanstaltninger, som AVS-regionerne har anmodet om, og især vores tilsagn om at støtte samhandelen. Som De er klar over, forpligtede Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater sig i oktober 2007 til at øge støtten på handelsområdet til 1 mia. EUR inden 2010 inden for rammerne af EU's strategi for handelsbistand. Næsten 50 % af dette øgede beløb vil være til rådighed for de vigtigste behov i selve AVS-landene, herunder de behov,

der er forbundet med gennemførelsen af ØPA'erne. Alle medlemsstaternes forpligtelser til at støtte samhandelen supplerer bistanden fra Den Europæiske Udviklingsfond, og alle vores tilsagn er faste.

For det tredje vil jeg gerne forsikre Parlamentet om det vigtige spørgsmål om adgangen til lægemidler. I dette tilfælde kan jeg helt klart sige, at ingen af aftalernes artikler kan svække Cariforumlandenes mulighed for at støtte adgangen til lægemidler. Vi kan ikke foretage en detaljeret juridisk analyse her, men fra et politisk standpunkt kan jeg endnu engang forsikre Dem om, at disse aftaler ikke har en sådan hensigt.

Med hensyn til den fremskredne forhandlingsproces i Cariforumlandene var det kun naturligt, at De også ville fokusere på disse aftalers forenelighed med andre regionale programmer, såsom det indre marked og økonomien i Caricom. Bortset fra at støtte udviklingen og lette AVS-landenes gradvise integration i verdensøkonomien er hovedformålet med ØPA'erne netop at støtte en regional integration.

I artikel 4 i ØPA'en gøres det klart, at der i aftalens gennemførelse vil blive taget behørigt hensyn til integrationsprocessen i Cariforumlandene, herunder det indre marked og økonomien i Caricom. Der vil blive lagt særlig vægt på at styrke de regionale integrationsprogrammer og sikre dem en bæredygtig fremtid. Allerede under forhandlingerne sikrede Cariforumlandene, at alle forpligtelserne i ØPA'erne vil være fuldstændig forenelige med de regionale forpligtelser, som de vestindiske lande har vedtaget inden for rammerne af deres relevante regionale integrationsprogrammer.

ØPA'ens forenelighed med den regionale integrationsproces er dog også vigtig for alle de andre regioner, der i øjeblikket forhandler om endelige ØPA'er. Som eksempel kan vi her nævne den endelige ØPA, der forventes indgået for de vestafrikanske økonomier. En endelig regional ØPA vil styrke den regionale integration, øge konkurrenceevnen og medvirke til regionens udvikling. Forhandlingerne har i sig selv allerede bidraget til at øge bestræbelserne for en regional integration, da indførelsen af fælles tariffier for Det Økonomiske Fællesskab af Vestafrikanske Stater betragtes som en vigtig forudsætning for at afslutte ØPA-forhandlingerne. Det samme kan også siges om andre regioner med behørig henvisning til deres specifikke behov og integrationsprocesser.

Den regionale integration vil uden tvivl blive styrket, når alle regionerne har undertegnet endelige aftaler, der er afpasset efter deres specifikke behov. Parlamentet har gentagne gange opfordret til en fleksibel tilgang i overgangen fra foreløbige til endelige aftaler. Jeg kan i den forbindelse kun bekræfte, at Rådet deler det samme synspunkt og understreger behovet for en fleksibel tilgang. Da flere vanskelige spørgsmål stadig ikke var løst under forhandlingerne, opfordrede vi i maj Kommissionen til at gøre brug af al den fleksibilitet og asymmetri, der er forenelig med WTO-reglerne, for at tage hensyn til de forskellige behov og udviklingstrin i AVS-landene og -regionerne. Vi traf derudover også andre foranstaltninger. Rådet erklærede, at AVS-landene og -regionerne skulle have mulighed for om nødvendigt at afvige fra de bestemmelser, som andre lande og regioner har vedtaget under ØPA-forhandlingerne.

Der er et klart behov for at bevare sammenhængen mellem de forskellige ØPA'er, navnlig i de afrikanske lande. Hver region har dog sine egne særpræg, som bør tages i betragtning. Den ØPA, som Cariforumlandene har undertegnet, er et eksempel, men afgjort ikke en skabelon.

Jeg håber, at mine kommentarer til disse specifikke punkter har afklaret dem og skabt vished om nogle af de rejste spørgsmål her i Parlamentet. Jeg er overbevist om, at kommissæren, som sammen med sine kolleger har forhandlet om disse spørgsmål direkte med de politiske repræsentanter for Cariforumlandene og andre AVS-regioner, gerne vil redegøre nærmere for en række andre punkter.

Her i marts 2009, hvor vi oplever de værste økonomiske jordskælv i en generation, vil jeg gerne understrege, hvor vigtigt det er, at vi alle kan glæde os over vellykkede resultater på det politiske område. I en tid med faldende handel og vedtagelsen af stadig flere protektionistiske tiltag på handelsområdet, i en tid, hvor de fremskridt, der er gjort med hensyn til opfyldelsen af millenniumudviklingsmålene, risikerer at gå tabt i nogle regioner, vil Europa-Parlamentets godkendelse af ØPA'en med Cariforumlandene og den foreløbige ØPA med Elfenbenskysten være et positivt signal til støtte for den regionale udvikling og samhandelen, hvilket vil fremme udviklingen. Vi må reagere på den nuværende krise ved at indgå yderligere partnerskaber, ikke ved at begrænse dem. Europa-Parlamentets bekræftelse af ØPA'en med Cariforumlandene vil også bringe håb og opmuntring til andre regioner, hvis forhandlinger er langt fremme, og som også har brug for en følelse af tillid og stærkt partnerskab, hvilket disse aftaler kan tilvejebringe.

Catherine Ashton, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Det er en stor glæde at tale til Europa-Parlamentets plenarmøde om et emne, der, som David Martin beskrev det, er af afgørende betydning for Den Europæiske Unions forhold til landene i Afrika, Vestindien og Stillehavet (AVS).

Før jeg går videre, vil jeg gerne gøre en ting helt klart. Jeg er overhovedet ikke interesseret i at forhandle med AVS-landene om aftaler, der kunne gøre disse lande fattigere. Jeg ved, at det er en selvindlysende udtalelse, men min erfaring viser, at det er en udtalelse, som jeg bør erklære officielt, og som jeg ikke kan regne med er nået ud til den brede offentlighed. Når De senere skal stemme, håber jeg, at det vil ske på baggrund af de drøftelser, vi har haft i dag, og de argumenter, der er blevet fremsat her, snarere end ud fra de forudfattede meninger, De måtte have.

Jeg mener, at plenarmødet i dag er et vigtigt skridt fremad med hensyn til de økonomiske partnerskabsaftaler (ØPA'er). De vil blive anmodet om at afgive en samstemmende udtalelse af den endelige ØPA med Vestindien og den foreløbige ØPA med Elfenbenskysten. De har indgivet ikke mindre end otte beslutningsforslag og mundtlige forespørgsler, hvilket efter min opfattelse afspejler Parlamentets styrke med hensyn til dets inddragelse i og holdning til ØPA'er. Jeg vil gerne udtrykke min anerkendelse, og offentligt erklære denne anerkendelse, for den enorme indsats, som Udvalget om International Handel og Udviklingsudvalget har lagt i debatten om dette emne.

I de forløbne måneder har jeg med omhu lyttet til de fremsatte synspunkter, og min hensigt er at argumentere for ØPA'erne og fjerne myterne omkring dem, så alle medlemmerne kan afgive en kvalificeret stemme, når tiden er inde. Jeg mener, at vi her har gode aftaler, der støtter den økonomiske udvikling og integration i AVS-landene og yder stabilitet i disse økonomisk urolige tider. Partnerskabsaftalerne er baseret på et fælles mål om udvikling, hvor samhandelen tjener dette mål og ikke omvendt. Det er først og fremmest aftaler, der giver AVS-landene mulighed for med værdighed og talent at løfte deres borgere ud af fattigdommen ved egen kraft og idéer.

Der er en opfattelse af, at Den Europæiske Union med ØPA'erne bryder med fortiden og ensidigt søger at omdefinere EU-AVS-partnerskabet. Det er naturligvis rigtigt, at ØPA'erne er anderledes end de Lomé- og Cotonou-konventioner, der i 30 år udgjorde Unionens forbindelser med AVS-landene, men andre udviklingslande har i Verdenshandelsorganisationen kunnet sætte spørgsmålstejn ved de unilaterale præferencer, der karakteriserer disse konventioner. Det dilemma, vi stod over for, var, hvordan vi kunne efterkomme AVS-landenes udviklingskrav og samtidig overholde de internationale regler og, må jeg tilføje, opfylde de moralske forpligtelser.

Svaret var dobbelt, nemlig "Everything But Arms" for de mindst udviklede lande og økonomiske partnerskabsaftaler for udviklingslandene i AVS. Den røde tråd, der gik igen hele vejen tilbage til den første Lomé-konvention, var handel. Handel har altid karakteriseret EU-AVS-forbindelserne, men mens den i Lomé's unge dage var begrænset til unilaterale handelspræferencer for råvarer og råstoffer, er den nu blevet afløst af en mere varieret handel med forarbejdede varer, tjenesteydelser og idéer i det 21. århundrede.

ØPA'erne tilbyder AVS den allerbedste adgang til EU's markeder og viderefører vores forpligtelse til at tilvejebringe muligheder for økonomisk udvikling. Den regionale integration på og mellem AVS-markederne har også været en vigtig prioritet i denne proces og et emne, der naturligt nok har tiltrukket sig megen opmærksomhed i de mundtlige forespørgsler. Vores globale økonomi betyder, at størrelsen er blevet mere vigtig, hvilket vi har erfaret i Den Europæiske Union. Ved at forenkle handelsreglerne og erstatte det komplekse netværk af bilaterale aftaler med en håndfuld regionale handelspartnerskaber kan AVS skabe større regionale markeder, der tiltrækker flere investorer, hvilket vækstmarkederne har brug for for at skabe arbejdspladser og vækst.

Aftalerne er selvfølgelig inddelt i to stadier, foreløbige aftaler, der skal sikre, at vi ikke konfronteres med en WTO-sag, og for at skabe lidt pusterum til det næste stadie, forhandlingerne om fulde ØPA'er. Slutspurten op til fristen i december 2007 for foreløbige ØPA'er har givet indtryk af nedtromlende bekymringer om AVS, men jeg vil gerne forsikre Parlamentet om, at disse foreløbige aftaler kun er en midlertidig løsning for at sikre og forbedre AVS-landenes adgang til Den Europæiske Unions markeder.

Jeg overtog denne sag på et fremskredent tidspunkt i forhandlingerne. Jeg har siden mødtes med en lang række AVS-ministre og repræsentanter og andre aktører i ØPA-processen. Jeg har hørt på dem, og jeg har lyttet til dem. En ting er klar: Alle sætter udviklingen i AVS i centrum for ØPA'erne. ØPA'erne er der, hvor handel og udvikling mødes, om De vil. Og det betyder, at udvikling bør ligge til grund for vores handelsforbindelser baseret på en ærlig og åben dialog.

Jeg er overbevist om, at disse partnerskaber kun kan lykkes, hvis de forankres i et varigt partnerskab, der er baseret på tillid og gensidig respekt. Den afgørende duelighedsprøve for dette partnerskab er, om vi og vores AVS-partnere deler den samme fremtidsvision. I Sydafrika ser jeg en region, der tog en konflikt om ØPA'er og vendte den til en dialog, og hvor vi nu har fået styr på nogle vigtige områder som eksportafgifter, beskyttelse

af nye industrier og fødevarer sikkerhed. I Vestindien ser jeg en region, der klart har fremsat sine egne ambitioner om en innovationsbaseret økonomi. I Vestafrica ser jeg en voksende regional markedsadgang, som mange troede var umulig, og i Østafrika ser jeg en spirende toldunion, der ikke eksisterede, da forhandlingerne blev indledt, og hvor deres egne integrationsplaner nu udbygges med en ØPA. Det ser for mig ud til at være begyndelsen på et vellykket partnerskab.

Hvis vi går videre, er min vision for forhandlingerne om endelige ØPA'er en vision, hvor hver forhandling afspejler og respekterer forhandlingsparternes regionale særpræg – en fleksibel proces. Det betyder, at vi både skal se på indholdet, fordi ØPA'en skal kunne fungere for dens underskrivere, men også på forhandlingstempoet. Det betyder også, at ØPA'erne bør være dynamiske og ikke statiske, kunne tilpasse sig fremtidige begivenheder og tage hensyn til forskellige regionale interesser og behov. I denne proces vil Kommissionen fortsat oplyse og inddrage Europa-Parlamentet på en gennemsigtig måde.

Selv om vi bør være ambitiøse, skal der heller ikke være nogen påtvungen dialog, hvorfor bl.a. spørgsmålet om offentlige indkøb allerede er blevet fjernet fra nogle forhandlinger, og Singapore-spørgsmålene kun behandles, hvis de berørte lande ønsker dem. Vi skal også tage os tid til at yde støtte til opbygningen af den regionale og nationale lovgivning som en forudsætning for yderligere forhandlinger, og "aid for trade" og teknisk bistand vil i den henseende være af absolut afgørende betydning. Jeg kan garantere, at der ikke vil være nogen liberalisering af offentlige tjenester eller pres for privatiseringer. AVS-landenes eksplicitte ret til at regulere deres egne markeder vil blive anerkendt, og der vil ikke være nogen begrænsning på adgangen til vigtige lægemidler eller indkøb af såsæd. Faktisk vil vi snarere søge at styrke end at begrænse AVS-landenes rettigheder og kapacitet på disse områder.

Alt dette er omfattet af vores forpligtelse om, at AVS-regionerne kan trække på bestemmelser vedtaget i andre ØPA'er, så hver region kan gå videre med sikkerhed for, at den ikke vil blive ugunstigt stillet. Så Elfenbenskysten kan direkte anmode om og få alt det af relevans for landet, som indgår i SADC-forhandlingerne og -drøftelserne eller forhandlingerne for enhver anden region. Det er et nøgleaspekt i den fleksibilitet, som De har efterlyst, og som gør det muligt at erstatte en fælles AVS-handelsordning med ØPA'er, der indeholder regionale løsninger på regionale behov uden at underminere solidariteten mellem AVS-landene.

Argumentet for dynamiske frem for statiske ØPA'er er blevet understreget af den nuværende krise. Vi indledte ØPA-forhandlingerne i en periode med en hidtil uset vækst i investeringer og handelen med varer og tjenesteydelser og stigende råvarepriser. Kun få forudsagde, at den globale økonomi nogle år senere ville blive ramt af lavkonjunktur med drastiske prisfald, valutakurs- og markedsvolatilitet og en kreditmangel, der ville bremse den handelsfinansiering, som eksportører og importører har brug for.

Vi har ikke brug for en stram aftale, der er ligegyldig, lige så snart blækket er tørt på papiret. Vi har brug for en aftale, der opretter et samarbejde, hvor institutioner og overvågning kan medvirke til at identificere og løse problemerne, efterhånden som de opstår.

Det specifikke problem vedrørende bananer, som Erika Mann spurgte mig om, er omfattet af den foreløbige ØPA, nemlig en garanti for told- og kvotafri adgang.

I takt med at disse problemer opstår, må vi indsætte sikkerhedsforanstaltninger og klausuler, der giver AVS-landene mulighed for at håndtere overdreven import, prispres på fødevarer og finanskriser. Det kan være i form af klausuler om kommende møder vedrørende specifikke problemer, klausuler om regelmæssige revisioner og som i den vestindiske ØPA plads til parlamentarisk kontrol og overvågning.

Men for at vende tilbage til starten af indlægget har Parlamentet i dag en historisk chance for at godkende de første eksempler på en ny generation af aftaler, der beskytter vores særlige forbindelser med AVS. Det er aftaler, der er baseret på et ægte og ikke paternalistisk samarbejde, der værner om handel som drivkraften bag udvikling, der fremmer og tilskynder til regional integration, hvilket vil få AVS-landene til at blomstre op i en globaliseret verden, der er fleksible med hensyn til indhold, der tager hensyn til traditioner og er den seneste tilkendegivelse af dette mangeårige handelssamarbejde, som bygger på respekten mellem suveræne stater. De er kort og godt fremtiden, og jeg håber, at medlemmerne på det grundlag vil godkende dem.

FORSÆDE: Marek SIWIEC*Næstformand*

Robert Sturdy, spørger. – (EN) Hr. formand! Jeg undskylder min forsinkelse og takker personalet for at sætte mig tilbage på dagsordenen. Kommissær Ashton har i bund og grund sagt det meste af det, jeg ville sige, så jeg skal blot gentage en eller to ting for forsamlingen.

De foreløbige aftaler er gode aftaler, der har til formål at forhindre en afbrydelse af AVS-handelen og fremme en gradvis integration. Det giver AVS-landene mulighed for at handle sig ud af fattigdommen, og jeg mener, at anerkendelsen af disse aftaler indeholder en række omstridte spørgsmål, såsom tjenesteydelser, mestbegunstigelsesklausulen og oprindelsesbestemmelser, som jeg ved talrige lejligheder er blevet gjort opmærksom på. Dem bør De få rettet op på, og jeg beklager, hvis jeg ikke hørte Dem sige det tidligere.

Godkendelsesproceduren for Cariforumlandene og Elfenbenskysten har afgørende betydning for, om potentialet i disse reformer kan udnyttes. Godkendelsen af disse undertegnede aftaler vil fremme en formel forhandlingsprocedure. Det vil give en vis form for lovlighed, hvilket er nødvendigt for at beskytte AVS-markederne og sikre et mere stabilt klima. Med hensyn til beslutningerne om Cariforum, den eneste fulde økonomiske partnerskabsaftale (ØPA), opfordrer jeg medlemmerne til at støtte den oprindelige tekst fra Udvalget om International Handel. Den giver en mere afbalanceret tilgang til handel og udvikling og har til hensigt at støtte en række af de kompromisforslag, som ordføreren har fremsat. Jeg synes, at disse beslutninger både fremhæver de muligheder og udfordringer som forhandlingsparterne står over for i forbindelse med det vigtige skridt at sikre parlamentarisk kontrol og godkende forbindelserne med AVS.

De nævnte helt i starten, at handel var så vigtig, fru kommissær. Jeg er helt enig med Dem. Vi sagde også, at vi står i en særlig vanskelig økonomisk situation. Det er noget, som jeg synes, at De har lagt Dem på sinde, og som De har gjort en ekstremt stor indsats for. Jeg vil gerne rose Dem for Deres håndtering af dette. Mere magt til Dem, som man siger i Det Forenede Kongerige.

Vi er inde i en vanskelig periode, og handel er den eneste mulighed, ikke kun for disse lande, men for resten af verden. Det er så vigtigt. Tak til Dem for denne forandring, som De gjorde over halvvejs igennem på et svært tidspunkt. Tillykke og endnu engang al magt til Dem.

Jürgen Schröder, ordfører for udtalelsen fra Udviklingsudvalget. – (DE) Hr. formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil også gerne takke Dem, kommissær Ashton, for Deres ord, som vi helt sikkert vil huske i lang tid.

For nogle uger siden deltog jeg i det seneste regionale AVS-topmøde i Guyana. Det fremherskende synspunkt blandt mine kolleger fra de vestindiske lande var, at tiden nu er inde til at se fremad, stoppe med at græde over spildt mælk og målrettet gennemføre de økonomiske partnerskabsaftaler.

For at sikre en vellykket gennemførelse af disse aftaler er det nødvendigt, at parlamenterne kan overvåge processen gennem deres parlamentariske kontrol. Først når parlamenterne kan tjekke, om det nye system af ordninger virker efter hensigten, kan de økonomiske partnerskabsaftaler fungere som en drivkraft for udvikling. Først når parlamenterne kan påtage sig denne tilsynsrolle, kan vi sikre, at den økonomiske støtte når ud til de områder, der har brug for den. Det gælder lige så vel de nationale parlamenter i Vestindien som Europa-Parlamentet.

Alle disse beslutninger om økonomiske partnerskabsaftaler, som vi har liggende foran os, henviser til spørgsmålet om parlamentarisk kontrol. Henvisningerne er dog ikke konsekvente. Teksten i beslutningen vedrørende SADC-ØPA-landene indeholder et godt kompromis. Den sikrer, at Europa-Parlamentets Udvalg om International Handel og Udviklingsudvalget og også Den Blandede Parlamentariske Forsamling AVS-EU er med i processen. Da jeg opfatter dette kompromis som en succes, har jeg sammen med min kollega, hr. Sturdy, fremsat en række ændringsforslag, som skal standardisere disse afsnit i alle ØPA-beslutningerne. Jeg vil meget gerne have Deres støtte til dette initiativ.

Johan Van Hecke, ordfører for udtalelsen fra Udviklingsudvalget. – (EN) Hr. formand! Som ordfører for Udviklingsudvalgets udtalelse om den foreløbige ØPA med Elfenbenskysten vil jeg gerne takke vores kollega, Erika Mann, for at have taget hensyn til nogle af bekymringerne i udvalget, såsom det presserende behov for en demokratisk valgt regering i Elfenbenskysten og landets behov for at modtage en passende andel af EU's handelsstøtte.

Mere generelt glæder jeg mig over, at både Udvalget om International Handel og Udviklingsudvalget har indgået et kompromis om det tilsynsorgan, der skal sætte Den Blandede Parlamentariske Forsamling i stand til at spille den rolle, den i første omgang fortjener at spille.

Det er vigtigt at huske på, at denne ØPA er en foreløbig aftale, hvilket betyder, at den kun er en midlertidig løsning.

For at handelsliberaliseringen skal have en væsentlig positiv virkning i hele regionen, er det nødvendigt, at ECOWAS underskriver en fuld ØPA.

I den forbindelse foreslår Udviklingsudvalget, at Parlamentet afgiver en samstemmende udtalelse, under forbehold af at Elfenbenskysten ratificerer den foreløbige ØPA.

Alain Hutchinson, for PSE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, hr. formand for Rådet, fru kommissær, mine damer og herrer! Jeg havde forberedt nogle notater, men jeg vil lægge dem til side og tale til Dem uden notater, hvis De vil have mig undskyldt, for mange ting er allerede blevet nævnt, og jeg har ikke lyst til at gentage mine kollegers ytringer.

Vi står på tærskelen til en vigtig afstemning, en ekstremt vigtig og næsten historisk afstemning, for vi skal denne uge stemme om de første økonomiske partnerskabsaftaler i Parlamentet. Vi har talt om det i en årrække, og disse forhandlinger har været genstand for mange ofte meget heftige debatter, hvor enighed og konsensus ikke altid hørte til dagens orden.

Vi kan naturligvis i dag glæde os over sagens udvikling. Deres og formandskabets redegørelser viser, at der har været en yderst positiv udvikling i sagen, særlig siden Deres ankomst, fru kommissær, det skal siges.

Desværre, og det er derfor, jeg nærer en vis tvivl, har nogle af os stadig problemer, spørgsmål og bekymringer i forbindelse med disse økonomiske partnerskabsaftaler.

For det første må vi erkende, at der i dag kun findes én fuld økonomisk partnerskabsaftale. De andre eksisterer ikke endnu, vi er i en fase med foreløbige aftaler, mens den grundlæggende strategi har været regional integration. Kun én opfylder dette kriterium, og selv her har et af de vigtigste lande i den vestindiske region, Haiti, ikke undertegnet aftalen, og det siger ikke så lidt.

For det andet, hvad angår samhandelen, har vi, som De påpegede, historiske bånd. Der er i lang tid blevet handlet mellem nord og syd, men se lige, hvordan det foregår. Vi plyndrer alt det, der er, og tager alle rigdommene. Vi sælger selvfølgelig den coltan, som vores virksomheder har udvundet i Kivu, i nord, men se de katastrofale konsekvenser for befolkningen i syd og den mildest talt ulige fordeling her.

Bortset fra det nævnte De en udviklingspolitik, som vi har anvendt i 40 år, og siger, at vi europæere er verdens største sponsor, men det er en politik, der er slået fejl nu, og som skal revideres. For de fleste af de fattigste lande i verden går det lige så dårligt nu som for 40 år siden, hvis ikke værre. Det er derfor årsagen til vores tvivl og spørgsmål. Hvilke garantier har vi med hensyn til dette? Jeg skal ikke gentage det, som hr. Arif sagde, men jeg er enig med ham i, at vi gerne vil have en udtalelse fra Dem på Kommissionens vegne om en række punkter, som han klart har redegjort for, og jeg vil gerne afslutte med at tale om nationale parlamenter.

Vi er som medlemmer af Europa-Parlamentet blevet anmodet om at træffe en beslutning om økonomiske partnerskabsaftaler, der, hvis de forhandles dårligt, vil have tragiske konsekvenser for befolkningen i syd, men ikke for os. Ingen europæisk borger vil være dårligere stillet, hvis de økonomiske partnerskabsaftaler er en fiasko. På den anden side er der borgere i syd, som måske bliver dårligere stillet. Jeg skal afslutningsvis sige til Dem, fru kommissær, at vi ganske enkelt ønsker, at de nationale parlamenter i partnerlandene giver deres besyv med, eftersom de repræsenterer befolkningen i syd i denne sag, og ikke kun os.

Ignasi Guardans Cambó, for ALDE-Gruppen. – (ES) Hr. formand! Som de andre har sagt, er denne debat uden tvivl vigtig, den er endda blevet kaldt for historisk, bl.a. på grund af det antal timer, der er sat ind på dette arbejde, og på grund af den politiske debat, der er gået forud for den.

Jeg tror, at dette er godt, her midt i al den røre, der er gået forud for denne debat, og som i en vis udstrækning stadig omgiver den. «Jeg siger røre med al mulig respekt for bidragene fra civilsamfundet, ngo'er og de nationale parlamenter, som også er involveret. Midt i alt dette er det vigtigt at forstå, hvorfor og hvordan vi er nået hertil.

Vi bør forstå, at forhandlingerne om disse associeringsaftaler med AVS-landene ikke er en politisk beslutning, som Den Europæiske Union har taget efter forogtobefindende, som om den har forskellige valgmuligheder

på bordet og har valgt denne mulighed frem for andre. Det er i bund og grund et juridisk krav baseret på de bestemmelser om lovformelighed, som Verdenshandelsorganisationen har fastsat.

Det er en nødvendighed, der er udsprunget af omstændighederne omkring vores tidligere retsramme for handel med landene i AVS-regionen. Det skal heller ikke glemmes her og nu, at de, der fordømte EU's forbindelser med AVS-landene, netop var de andre udviklingslande, der havde fuldstændig legitime ønsker om at få adgang til vores markeder, men som var blevet forbigået af den simple grund, at de ikke var tidligere kolonier af de nuværende EU-medlemsstater.

Så Den Europæiske Union havde og har stadig i en vis udstrækning to målestokke, en for sine tidligere kolonier og en anden for andre lande på samme udviklingstrin, som ikke hører under dette system. Det er det, der blev uholdbart, og som disse lande satte sig for at understrege i Verdenshandelsorganisationen.

Uanset ovenstående må vi indse, at det system vi vil erstatte, først Lomé-konventionen og siden den ordning, der var baseret på Cotonou-aftalerne, på ingen måde havde den tilsigtede virkning. Ingen kan hævde, at Cotonou-systemet var fuldt ud tilfredsstillende. Hvis det var tilfældet, ville omfanget af EU's handel med disse lande være langt højere, end det er i dag. Derfor skal vi heller ikke hævde, at vi vil erstatte noget, der har givet resultater, for det er ikke tilfældet.

Af alle disse grunde bør disse økonomiske partnerskabsaftaler betragtes som en stor chance, især for alle dem, der mener, at udviklingen og væksten i disse lande ikke kun kan bero på ekstern bistand. Jeg henviser her helt klart til de lande, der er part i disse aftaler, men ikke er blandt de mindst udviklede lande. I den forbindelse er idéen om ejerskab, om at tage skæbnen i egen hånd og om ikke kun at være afhængig af ekstern bistand politisk, og jeg vil mene næsten filosofisk, underforstået i disse partnerskabsaftaler.

Min gruppe går derfor i princippet fuldt ind for Europa-Kommissionens forhandlinger om disse aftaler og den kendsgerning, at de skal være brede og endelige og både omfatte varer og tjenesteydelser og konkurrenceregler. Og de bør vedtages i deres helhed.

En anden ting, der skal overvejes, er naturligvis, hvordan disse forhandlinger og de specifikke emner, vi har på bordet, er blevet behandlet. Jeg vil på det punkt henvise til det, de enkelte ordførere har sagt om de forskellige områder, for vi taler her om den overordnede tilgang, mens hver forhandling faktisk behandles separat.

Der er nogle uafgjorte spørgsmål, og der er bekymringer, som f.eks. situationen i regionerne i den yderste periferi, der i tilfældet Cariforum kræver særlig opmærksomhed, men i det store og hele, jeg mener politisk, støtter vi fuldt ud denne forhandling og behovet for at fortsætte den og for, at Parlamentet kan overvåge forhandlingen effektivt.

I et af de mange ændringsforslag, vi har fremsat, hedder det, at den parlamentariske kontrol af forhandlingerne bør foretages på ensartet vis og ikke på forskellig vis alt efter det pågældende land.

Liam Aylward, for UEN-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg bifalder denne debat, der giver lejlighed til endnu engang at henlede opmærksomheden på behovet for at indføre og overholde bestemmelser om børnearbejde i alle EU's handelsaftaler.

Med dette mener jeg ikke bare at fremsætte vage henvisninger til bekæmpelsen af børnearbejde eller at indføre flygtige eller overfladiske overvågningssystemer. Alle EU-landene og et heldigvist stadigt stigende antal andre lande har underskrevet ILO-konventionen om mindstealder for adgang til beskæftigelse og om afskaffelse af de værste former for børnearbejde.

Lad os nu i vores handelsaftaler, i vores generelle toldpræferenceordninger og i vores offentlige indkøbspolitikker efterkomme disse forpligtelser. Det betyder, at vi skal sikre, at de virksomheder, der er aktive i EU, ikke gør brug af børnearbejde.

At der ikke er gjort brug af børnearbejde skal ikke kun gælde moderselskabet eller de direkte leverandører. Et selskab i toppen af forsyningskæden skal bære ansvaret for at sikre, at alle led i og til forsyningskæden ikke gør brug af børnearbejde.

I dag er der verden over muligvis mere end 200 mio. børn, der arbejder ulovligt, hvilket berøver dem deres uddannelse og barndom og sætter deres fysiske og mentale velfærd på spil.

Det bør være en prioritet at sætte spørgsmål vedrørende børnearbejde i centrum for alle vores handelsaftaler.

(Formanden afbrød taleren)

Margrete Auken, for Verts/ALE-Gruppen. – (DA) Hr. formand! Det er vigtigt at have denne debat, fordi vi jo nu står over for en længere pause i vores arbejde på grund af valget. Derfor er vi nødt til at sikre, at Generaldirektoratet for Handel tager vores langvarige kritik af indholdet af partnerskabsaftalerne til efterretning, især når direktoratet snart skal til at underskrive disse aftaler. Her bliver vi nødt til at understrege vigtigheden af, at aftalerne kommer tilbage til Parlamentet for at få vores velsignelse.

På vegne af Den Grønne Gruppe vil jeg gøre det klart, at vi sætter spørgsmålstejn først og fremmest ved måden, hvorpå disse aftaler er blevet indgået. Der er ikke taget højde for udviklingshensyn, når man har forhandlet med AVS-landene.

Så har jeg et par specifikke kommentarer til de to aftaler, som Parlamentet skal give tilsagn til på onsdag, og jeg vil forklare, hvorfor Den Grønne Gruppe ikke støtter dem. Om aftalen med Cariforum: Grundige analyser fra det oversøiske udviklingsinstitut viser, at partnerskabsaftalen med de caribiske lande nok er den mindst udviklingsvenlige af alle de aftaler, der er forhandlet på plads indtil nu. Den vil være en elendig skabelon, når øvrige regionale aftaler skal forhandles, især når det drejer sig om udviklingshensyn. Det er naturligvis ikke op til os at afgøre, om vores bekymring er berettiget, når regeringerne i Cariforum selv går ind for aftalerne, men det ville være på sin plads, hvis de enkelte berørte landes parlamenter fik lov til at stemme for aftalerne, før Europa-Parlamentet gav sin velsignelse.

Men vores bekymringer om aftalen med Cariforum, som vi rejser her i EU, er i hvert fald berettiget. I disse tider, hvor der er stort behov for at få bedre kontrol med pengebevægelserne på finansmarkederne, finder vi det helt uacceptabelt, at Cariforumaftalerne giver fuld liberalisering af finansielle ydelser med de otte skattely, som i dag er en del af Cariforum. Hvis I ikke tror mig, så kik i jeres papirer, inden I stemmer på onsdag. Der kan I læse om den fri bevægelighed for finansielle ydelser, der sælges over disken, altså de såkaldte "unregistered speculative derivatives". I kan også læse om retten til at etablere såkaldte fonde for individuelle indbyggere. Det her kommer alt sammen ind i EU via vores egne skattely, Malta og Cypern f.eks. Det kan ske, så længe vi ikke har overvågning – regulering – på tværs af EU, og derfor er det slet ikke det rette tidspunkt at frede disse strukturer, der har så stort et medansvar for sammenbruddet for vores økonomier.

Og så blot om aftalen om Elfenbenskysten. Der er jo altså intern konflikt, og derfor er det måske ikke det rigtige tidspunkt at lave aftalen på.

Madeleine Jouye de Grandmaison, for GUE/NGL-Gruppen. – (FR) Hr. formand, fru kommissær! Jeg kommer fra Martinique og har altid boet i Caribien.

Tro mig, hr. formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Den økonomiske partnerskabsaftale mellem Det Caribiske Forum for Staterne i Afrika, Vestindien og Stillehavet og Den Europæiske Union betyder meget for mig.

Martinique, Guadeloupe og Guyana er europæiske regioner i den yderste periferi, og derfor er der ikke blevet taget hensyn til Caribien i sin helhed.

Efter min opfattelse er denne aftale først og fremmest blevet forhandlet på plads af handelsmæssige årsager, og millenniumudviklingsmålene er endnu engang blevet nedprioriteret. Udfordringen for de vestindiske lande består derfor i at dække tabet af toldindtægter ved at øge omfanget af samhandelen med Den Europæiske Union.

Det kan i en tid med global recession vise sig at være svært. Faktum er faktum, og disse aftaler er primært blevet forhandlet på plads af Generaldirektoratet for Handel, og i Parlamentet synes Udviklingsudvalget i nogen grad at være blevet sat ud af spillet.

I denne aftale er de anførte mål med hensyn til udvikling og regional integration ikke i overensstemmelse med de foranstaltninger, der anvendes for at opfylde dem. Disse foranstaltninger har for det meste kun at gøre med handel og konkurrencedygtighed. Med hensyn til regional integration er der også her et misforhold mellem de påtænkte mål og de anvendte ressourcer.

Jeg kommer nu mere specifikt ind på den regionale integration af de vestindiske regioner i den yderste periferi. Regionerne i den yderste periferi ligger i hjertet af et "levende bassin". Guyana deler endda en af sine vigtigste grænser med Surinam. Regionerne i den yderste periferi har over 35 mio. indbyggere fordelt på 40 lande og dækker et areal på mere end to mio. kvadratkilometer. Det er et kæmpe potentielt marked.

Aftalen gav mulighed for at mindske konsekvenserne af såkaldte strukturelle handicap, såsom f.eks. beliggenheden i den yderste periferi, til fordel for de tætte bånd mellem vores øer. Hvorfor har vi klaret os uden at forhandle om et specifikt tværregionalt marked mellem Den Europæiske Unions regioner i den yderste periferi og Cariforum? På et tidspunkt hvor Europa-Kommissionen er beskæftiget med at tage fat på underudviklingen i de vestindiske lande og indgå ØPA'er med denne gruppe for at åbne op for markederne og fremme den regionale integration, bliver der kun taget hensyn til den perifere vestindiske region som led i et Cariforum åbent marked, og den må fortsat trækkes med de samme markedsprincipper, som blev forhandlet på plads for hele Den Europæiske Union. Disse principper kan sætte os i en dårlig situation.

Det her var en chance for at fremme dialogen mellem kulturer, skabe et samarbejde, udveksle tjenester og bringe regionerne i den yderste periferi...

(Formanden afbrød taleren)

Syed Kamall (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Vi er alle klar over, at de økonomiske partnerskabsaftaler (ØPA'er) har været under voldsom kritik. Jeg er enig i nogle af kritikpunkterne. Jeg er enig i, at ØPA'er ikke kun bør være en metode til aggressivt at kunne åbne markederne op for europæiske virksomheder. De skal også komme entreprenører og forbrugere i fattige lande til gode. Jeg deler Erika Manns bekymring om en "én for alle"-tilgang til ØPA'er, hvor der ikke tages højde for forskelle mellem regionerne og landene i disse regioner. Jeg glæder mig over, at vi faktisk kun har undertegnet foreløbige aftaler med de lande, der har været interesseret i at undertegne sådanne aftaler.

Jeg er også bekymret over det synspunkt, som en embedsmand fra Kommissionen for et par måneder siden gav udtryk for på et møde i Udvalget om International Handel (INTA) om, at ØPA'er handlede om mere end blot handel og udvikling, og at de også handlede om regional politisk integration. Ligesom mange af mine kolleger her i Parlamentet mener jeg, at denne beslutning bør være op til landene selv at træffe, især dem, der er demokratier og ikke har lyst til at sidde i en regional forsamling med diktaturer fra samme region.

Trods disse bekymringer hilser vi INTA's samstemmende udtalelse om disse ØPA'er velkommen. På et tidspunkt var jeg bekymret over noget af den retorik mod handel, jeg hørte fra Socialistgruppen, da den stemte imod eller afholdt sig fra at stemme i udvalget. ØPA'erne er måske ikke perfekte, men mange af mine venner og familie i fattigere lande er trætte af den manglende adgang til varer og tjenesteydelser og af at være tvunget til at være afhængig af statsmonopoler eller virksomheder med tilknytning til korrupte politikere. At Socialistgruppen ønskede at bevare denne situation giver også anledning til bekymring. Lad os ikke glemme, at importafgifter ofte betyder, at fattige borgere må betale mere for importerede fødevarer og lægemidler.

Jeg vil gerne takke kommissæren for målbevidst at fortsætte forhandlingerne om de økonomiske partnerskabsaftaler. De er ikke perfekte, men vi skylder entreprenørerne og forbrugerne i de fattigere lande at hjælpe dem med at få den adgang til varer og tjenesteydelser, som vi i dag har i EU.

Glenys Kinnock (PSE). – (EN) Hr. formand! Jeg kan som andre bekræfte, at vi siden Cathy Ashton blev kommissær, har set et hav af ændringer, ikke bare i stil og tone, men også i ordforråd og nu også i stigende grad i indhold.

Jeg er sikker på, at kommissæren er enig med mig og mange af os her i salen i, at vi stadig står over for en overordentlig opgave, da vi nu prøver at bygge og genopbygge tilliden efter mange års forhandlinger, der har ført til umådelig store mængder spænding og bitterhed.

I de snart 10 år, der er gået, siden Cotonou blev underskrevet, skal vi minde os selv om, hvad der egentlig blev sagt i aftalerne om handelsudsigterne mellem AVS og EU. Formuleringen var "nye handelsrammer, som svarer til deres nuværende situation, og som er forenelige med WTO-reglerne". Vi skal virkelig arbejde meget mere på at opfylde disse målsætninger.

Politikken med at indgå separate aftaler med separate lande har ført til alvorlige uoverensstemmelser, og jeg kan bekræfte over for dem, der ikke kender Den Blandede Parlamentariske Forsamling, og som ikke har så tæt kontakt til parlamentsmedlemmerne i AVS, som mig og andre her i salen, at det virkelig har skabt meget vanskelige situationer og i høj grad har skadet den samhørighed, som jeg førhen kunne fornemme blandt AVS. Jeg ved, at Ghanas nye præsident for kun få uger siden skrev et brev til EU's formandskab på vegne af hele AVS-gruppen og hævdede, at ØPA-processen fortsat bringer nogle af de regionale integrationsgruppers eksistens i fare. Det er en nylig bemærkning fra en ny præsident.

AVS-medlemmerne fortæller os på hvert eneste af vores møder, at de knap er blevet inddraget, og at de generelt kun i lille grad er blevet hørt. Jeg vil gerne høre, hvad kommissæren mener vil være passende at gøre her i fremtiden.

Jeg glæder mig over resultaterne i SADC-forhandlingerne, men nu da klare forpligtelser om en ændring af teksterne, overgangsperioder for regulariseringen af toldsatser, sikkerhedsforanstaltninger, oprindelsesbestemmelser m.m. er tilgængelige for SADC, kan De forhåbentlig bekræfte, at det også gælder alle de AVS-lande, som fortsætter forhandlingerne.

Kan De fortælle os, fru kommissær, at De i en ØPA vil insistere på præcise forpligtelser om udviklingsprogrammer, og at handelsliberaliseringen skal knyttes til referencenormer for udvikling? Hvis det er tilfældet, hvordan vil De bære Dem ad?

Kan De sørge for, at ØPA'erne indeholder juridisk bindende forpligtelser om ydelsen af tidsbestemt og forudsigelig finansiering?

Jeg tror, ligesom De sagde tidligere, fru kommissær, at AVS-landene står over for en periode med svagere vækst, og for første gang i 25 år afsluttes bestræbelserne for at mindske fattigdommen. Jeg har lige to sidste kommentarer, en til ØPA'en med Cariforum. Det er ikke et perfekt resultat, men der er stadig behov for sikkerhedsforanstaltninger.

Med hensyn til Elfenbenskysten har vi brug for de forsikringer, som Erika Mann anmodede om, og som hr. Van Hecke anmodede om. Det er meget vigtigt for os.

(Formanden afbrød taleren)

Fiona Hall (ALDE). – (EN) Hr. formand! Hvis vi træder et skridt tilbage til begyndelsen af ØPA-processen blev det med Cotonouaftalen i 2000 fastslået, at EU har en juridisk forpligtelse til at tage hensyn til udviklingslandenes interesser inden for alle de politikområder, der måtte berøre dem. I 2005 erklærede Kommissionen, at denne sammenhæng i udviklingspolitikken var nøglen til opfyldelsen af millenniumudviklingsmålene.

Jeg beklager det mundhuggeri, der har fundet sted mellem Udvalget om International Handel og Udviklingsudvalget om, hvem der indtager den ledende rolle med hensyn til ØPA'er, for Parlamentet kunne godt have reageret mere samlet på visse tidspunkter under ØPA-forhandlingerne, men glemte i stedet tilsagnet om, at der var tale om udviklingsinstrumenter.

Endelig glædede det mig, at kommissæren nævnte tjenesteydelser, for jeg er især bekymret for liberaliseringen af banksektoren. De vestlige lande har ikke været i stand til effektivt at regulere de store internationale banker, der driver virksomhed på deres eget område, så De bør overveje, om det virkelig er fornuftigt at åbne op for banksektoren i lande, hvor der i langt mindre grad er indført reguleringssystemer, og når det i henhold til WTO-reglerne ikke er påkrævet. Liberaliseringen af banksektoren kan være en fordel for store selskaber, men det kan tvinge de mindre banker til at indgå i jagten efter pengestærke kunder og ignorere mindre virksomheder, hvilket giver dem endnu mindre adgang til kredit end tidligere.

Jean-Pierre Audy (PPE-DE). – (FR) Hr. formand, fru kommissær, hr. Kohout, formand for Rådet, mine damer og herrer! Jeg må først og fremmest lykønske min kollega, hr. Ford, for kvaliteten af hans betænkning og hans kompromisvilje. Vi var i stand til at arbejde på sagen i Papua Ny Guinea under Den Blandede Parlamentariske Forsamlings møde mellem landene i Afrika, Vestindien og Stillehavet og Den Europæiske Union. Jeg så ham arbejde sammen med medlemmer af de nationale parlamenter, og det er jeg derfor tilfreds med.

Jeg vil gerne tilslutte mig den ros, som De, fru kommissær, har fået for disse økonomiske partnerskabsaftaler, som er blevet forhandlet med det sigte at forhindre en afbrydelse af samhandelen mellem AVS-staterne og De Europæiske Fællesskaber. Disse forhandlinger har resulteret i en foreløbig ØPA med Republikken Fiji og Papua Ny Guinea, de eneste AVS-lande i Stillehavet, der har godkendt den midlertidige aftale, og vi erkender det arbejde, der skal gøres for at indgå fulde regionale aftaler.

Denne aftale indeholder alle de nødvendige foranstaltninger for at oprette et frihandelsområde. I beslutningen understreges det, at den økonomiske partnerskabsaftale skal bidrage til øget økonomisk vækst, regional integration, økonomisk differentiering og nedbringelse af fattigdom. Det er vigtigt at huske på, at et ægte regionalt marked er en væsentlig forudsætning for en vellykket gennemførelse af den foreløbige

partnerskabsaftale, og at integrationen og samarbejdet i regionen er afgørende for den sociale og økonomiske udvikling af landene i Stillehavet.

Denne aftale gør det muligt at give fornyet impuls til handelsforbindelserne og sikrer en told- og kontingentfri adgang til det europæiske marked for de fleste varer. Jeg vil gerne insistere på, at bistanden på 2 mia. EUR udbetales inden 2010, og jeg vil til slut tilføje, at det er yderst vigtigt, at der heller ikke på det økonomiske niveau sker en tilsidesættelse af patentretten eller den intellektuelle ejendomsret, som kan berøre handelen. Med hensyn til menneskerettigheder er jeg overrasket over, at vi har noget at gøre med Papua Ny Guinea, når landet stadig straffer seksuelle orienteringer. Endelig er det politisk vigtigt for os at indgå i en alliance med AVS-landene inden for rammerne af Verdenshandelsorganisationen.

Georgios Papastamkos (PPE-DE). – (EL) Hr. formand! Den ultimative udfordring for den europæiske handels- og udviklingspolitik er en vellykket afslutning på forhandlingerne om økonomiske partnerskabsaftaler mellem Den Europæiske Union og AVS-landene.

Vi har brug for aftaler, der er forenelige med Den Europæiske Unions internationale forpligtelser, eftersom Den Europæiske Unions unilaterale præferencebehandling af AVS-landene i forhold til andre udviklingslande, som De ved, har vist sig ikke at være forenelig med WTO-reglerne.

Foruden det juridiske spørgsmål består udfordringen dog primært i at indgå aftaler, der fremmer udviklingen i de pågældende lande ved at styrke deres handelskapacitet, diversificere deres økonomiske basis og øge den regionale integration.

Den nye handelsordning, der skal styre forbindelserne mellem Den Europæiske Union og AVS-landene bør kunne sikre, at alle disse lande integreres i det internationale handelssystem, i den globale økonomi, en økonomi, der undergår en hidtil uset krise, en krise, der berører både de udviklede lande, udviklingslandene og vækstøkonomierne.

Vi er alle enige i, at åbningen af AVS-landene over for Den Europæiske Union skal være asymmetrisk og gradvis med passende fleksibilitet i forbindelse med kvoter inden for følsomme områder og effektive sikkerhedsklausuler. Som De ved, var formålet med forhandlingerne at dække sektorer som tjenesteydelser, investeringer, intellektuel ejendomsret og styrke arbejdet i handelsspørgsmål og adgangen til produktmarkedet.

Vi støtter derfor udvidelsen af aftalernes anvendelsesområde, så længe det kommer AVS-landene selv til gode. Det er absolut nødvendigt at indføre udviklingsbestemmelser i de økonomiske partnerskabsaftaler og yde tilstrækkelig handelsbistand.

Glenys Kinnock (PSE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil lige komme ind på to emner med hensyn til godkendelse. Jeg nævnte Cariforum. Alle føler sig meget sikre og optimistiske med hensyn til Cariforumaftalen, men der er selvfølgelig stadig brug for visse sikkerhedsforanstaltninger. Det blev i hvert fald på det seneste møde i Guyana gjort helt klart af præsidenten og andre i landet og parlamentsmedlemmer.

Spørgsmålet om bananer blev rejst. Baroness Ashton! De sagde, at der vil være told- og kvotafri adgang, hvilket er udmærket, men problemet er, at aftalerne indgået med Centralamerika og siden med Mercosur og Andespagtlandene vil nedsætte afgifterne for dem, og vi kan ikke gøre noget for at sikre, at bananproducenterne i AVS fortsat vil være konkurrencedygtige. Det er et kritisk spørgsmål, og aftalerne blev indgået, før blækket blev tørt på Cariforumaftalen.

Der hersker også dyb bekymring i Vestindien om gennemførelsesenhederne, der endnu ikke er blevet etableret. Der er stadig problemer som følge af de spændinger, der er opstået mellem de forskellige lande i Vestindien. Der er også spørgsmålet om Haiti. Resultatet fra donorkonferencen var ikke lige så tilfredsstillende, som man kunne ønske, og der er en vis bekymring om, hvorvidt det er muligt at vedtage eller arbejde med ØPA'en, så længe Haiti ikke er inddraget.

Hvad angår Elfenbenskysten, vil vi gerne have klare tilsagn. Det er et land, der i en lang årrække har oplevet en hel del opstand, usikkerhed og ustabilitet, og det er meget vigtigt, at vi afgiver en samstemmende udtalelse, men også at vi får tilsagn om, at De i et brev til forhandlerne og regeringen i Elfenbenskysten angiver, at vi fortsat forpligter os til at forhandle i god tro for et hæderligt resultat for landets befolkning.

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE). – (FR) Hr. formand, hr. Kohout, fru Ashton! Jeg har lyttet til, hvad De havde at sige.

Hr. Kohout! De talte om økonomisk bæredygtighed. Det spørgsmål, jeg stiller mig selv i dag, er, hvad det udover ordene selv betyder. Hvad betyder det egentlig i en tid med økonomisk, finansiel og miljømæssig krise? Hvilke garantier kan vi give? Trods kommissærens trøstende ord spørger jeg, om det projekt vi foreslår vores samarbejdspartnere i Afrika, Vestindien og Stillehavet egentlig stadig er passende i den nuværende situation, eftersom disse aftaler blev drøftet i en anden verden?

Det mener jeg personlig ikke, de er. Vi mødes med ngo'er, vi mødes med SMV'er. Vi var for nylig i Guyana, hvor præsidenten sagde til os: De beder os om at diversificere, men sig os, hvilke produkter kan vores lille land producere, som kan konkurrere med Brasilien eller Venezuela?

Jeg tror derfor, at vi i dag ikke må lukke øjnene. De taler på den ene side om fleksibilitet og på den anden om WTO-regler. Jeg beklager, men de to termer er fuldstændig modsigende, for de kræver en omstrukturering, og vi ved udmærket, at en omstrukturering vil resultere i øget fattigdom i disse lande.

Jeg tror derfor ikke, at det, vi foreslår i dag, og det, vi foreslog tidligere, overhovedet er hensigtsmæssigt. Har vi set på resultaterne i den udviklingsmodel, som vi har udarbejdet i de sidste 40 år? Den er en fiasko, og jeg tror, at det allerede er blevet sagt. Jeg tror, at denne fiasko nu vil fortsætte. Situationen vil blive værre med disse partnerskabsaftaler, for de passer bestemt ikke til den globale økonomiske, sociale og miljømæssige situation.

Daniel Caspary (PPE-DE). – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne i forlængelse af de tidligere taleres kommentarer stille et spørgsmål til kommissæren. Er De enig i, at der er lande i verden, som i de sidste tyve år har været i stand til at forbedre deres velstandsniveau væsentligt uden en ØPA, og at en ØPA måske også kunne være en fordel for disse lande?

Jan Kohout, formand for Rådet. – (CS) Hr. formand! Mange tak og først og fremmest tak til medlemmerne af Europa-Parlamentet for den konstruktive og interessante debat. Lad mig svare på to af de spørgsmål, der er blevet rejst. Det første handler om fleksibilitet. Som det fremgår af nogle af parlamentsmedlemmernes taler, kan jeg se, at der er et ønske om at sikre en vis fleksibilitet i forhandlingerne om økonomiske partnerskabsaftaler.

Jeg vil gerne understrege, at Rådet er meget opmærksom på fleksibilitet på to vigtige niveauer. Det første niveau er fleksibilitet med hensyn til fuldt ud at udnytte mulighederne for asymmetriske ordninger, tidsplaner og beskyttende foranstaltninger i overensstemmelse med WTO-reglerne. Jeg er derfor hverken enig i udtalelsen eller den entydige konklusion om, at 40 års bistand til udviklingslandene har været en katastrofe. Jeg mener, at situationen ville have været meget værre uden bistand fra EU og andre lande. Samtidig tror jeg, at de regler, vi har, giver mulighed for en sådan fleksibilitet, at alle disse lande, og her sætter jeg min lid til Kommissionen og kommissæren, vil være i stand til at finde en løsning, der passer til deres behov og interesser.

Den anden form for fleksibilitet er den, vi tilbyder i overgangen fra de foreløbige bestemmelser i ØPA'erne til endelige regionale aftaler til fordel for det regionale samarbejde. Det andet spørgsmål fra debatten, som jeg vil besvare, vedrører spørgsmålet om ØPA'ernes udviklingsdimension. Jeg er ikke i tvivl om, at aftalerne ikke er konventionelle handelsaftaler, eftersom de indeholder en væsentlig og stærk udviklingsdimension. Aftalerne indfører langvarige foreløbige ordninger på op til 25 år, og de indeholder også fritagelser. Op mod 20 % af de varer, der stammer fra AVS-landene, kan fritages for liberalisering. Aftalerne indeholder bestemmelser om overvågning og revisioner, der involverer Parlamentet. Gennemførelsen af dem vil blive finansieret af finanspakken "Aid for Trade". Jeg betragter alt dette som bevis på aftalernes udviklingsmæssige karakter.

Samtidig vil jeg gerne på vegne af det tjekkiske formandskab og Rådet sige, at vi nøje vil følge udviklingen af ØPA-forhandlingerne, og jeg vil gerne give udtryk for min støtte til Kommissionen og også kommissær Ashton for den store indsats, hun til dato har gjort for at opfylde det mandat, som Rådet gav hende. Vi vil i løbet af det tjekkiske formandskab fokusere på ØPA'er på majmødet i Rådet (almindelige anliggender og eksterne forbindelser) mellem ministrene for udvikling. Hvis vi når til enighed med vores kolleger fra AVS-landene, vil dette emne også være på dagsordenen for det fælles møde i AVS-EF-Ministerrådet til maj. Rådet vil også i løbet af det tjekkiske formandskab byde Den Blandede Parlamentariske Forsamling AVS-EU velkommen i Prag i begyndelsen af april om kun få dage. Jeg er overbevist om, at ØPA'erne vil blive et af hovedemnerne i debatten, og at drøftelserne vil vise sig at have stor betydning, netop fordi de finder sted i et parlament.

Jeg ser med personlig interesse frem til Deres afstemning i morgen. Efter min mening er dette et vigtigt tidspunkt i udviklingen af ØPA'erne. Som vi har hørt, er forhandlingerne stadig undervejs i mange regioner,

men i den vestindiske region har der allerede været vigtige og positive resultater. Hvad angår Elfenbenskysten, har vi nået et vigtigt punkt i den videre udvikling. Mange lande afventer Europa-Parlamentets godkendelse, og med den vil det være kulminationen på mange års vanskelige forhandlinger, og jeg er overbevist om, at Parlamentet vil sende et positivt signal til verdenen, hvilket den har god brug for på nuværende tidspunkt. Jeg tror, og jeg er sikker på, at det selv i den nuværende krise, som der flere gange er blevet henvist til her, er et instrument, der virkelig vil være en hjælp, også i denne tid med stor usikkerhed, som vi alle føler. Vi ved alle, at det vil fremme udviklingen i disse lande.

Catherine Ashton, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Lad mig lige henvise til nogle af de bemærkninger, der er blevet fremsat.

Hr. Guardans Cambó, hr. Hutchinson og fru Hall, De talte alle på hver Deres måde om fortiden og om behovet for at gøre tingene bedre. Jeg er enig. Jeg er måske ikke helt enig i analysen, men jeg er enig i, at vi her har en mulighed for at se fremad, og det handler ikke blot om at se fremad mod inddragelsen af dette Parlament, men også AVS-landenes parlamenter. Det er naturligvis op til de enkelte nationer at bestemme, hvordan de vil inddrage deres egne parlamenter. Vi skal være meget forsigtige med, og jeg ved, at De forventer det af mig, ikke at påtvinge de andre lande vores synspunkter. Lad mig sige til fru Kinnock at jeg ser frem til mødet med Den Blandede Parlamentariske Forsamling.

Hr. Martin især og andre talte om behovet for revision, og her er jeg igen enig i, at det især i dette økonomiske klima er absolut nødvendigt, at vi overvåger og reviderer. Jeg vil være meget interesseret i at fortsætte dialogen med Dem om, hvordan vi kan inddrage Parlamentet heri, men også høre Deres idéer om, hvordan vi kan gøre denne overvågning og revision effektiv, og hvordan vi kan få de lande, der samarbejder med os, til at være positivt indstillet på det.

Hr. Sturdy og hr. Martin, hensigten med "mestbegunstiget nation" er, som nævnt, på en måde at indfange de store lande, der ikke har støttet den proces, vi har været i gang med. Det handler ikke om at skade syd-syd-handelen eller på anden vis at skade mulighederne eller suveræniteten i de lande, der ønsker at åbne op for handelen. Det er derfor, at vi har fastsat et loft over omfanget af den verdenshandel, som et land skal være involveret i, inden denne særlige bestemmelse aktiveres. Jeg må sige, at vi også her altid søger efter al den fleksibilitet, der måtte være.

Hvad angår toldindtægter, hr. Arif og fru Jouye de Grandmaison, er det Den Europæiske Udviklingsfond, der frem til 2013 dækker dette område, og vi vil gerne sikre os, at økonomisk vækst og skatteændringer også kan understøtte landene, så de ikke udelukkende er afhængige af disse indtægter, men faktisk finder nye måder at støtte deres økonomier på.

Hvad end der sker på bananområdet, vil præferencerne fortsat være mere fordelagtige for disse lande end noget andet sted. Men vi er meget opmærksomme på udhulningen af præferencebestemmelsen, og det bør vi tage med i betragtning i arbejdet med disse aftaler, som vi i mange år har prøvet at få på plads, og det har jeg til hensigt at gøre.

Hr. Van Hecke, fru Mann og fru Kinnock, Hvad den ene får, får den anden også. Lad mig gøre det helt tydeligt. Jeg vil med glæde skrive til hvem som helst hvor som helst og især til Elfenbenskysten for at sige, at den fleksibilitet, som vi har forhandlet om med Det Sydlige Afrikas Udviklingsfællesskab (SADC), også vil gælde dem, for der er kun en eller to specifikke ting i den region, som de ikke ønsker, men de ting, som de gerne vil have, kan de få. Jeg vil med glæde nedfælde det skriftligt hvor som helst, når som helst og til hvem som helst. Så fortæl mig endelig, hvad De vil have mig til at gøre.

Hr. Ford og hr. Fjellner talte om betydningen af handel generelt, og jeg er fuldstændig enig i den analyse. Jeg tror, at hr. Fjellner sagde, at der er behov for mere handel frem for mindre handel i dette økonomiske klima, og jeg er fuldstændig enig heri.

Hr. Caspary, frihed til at tage skæbnen i deres egne hænder, jeg er fuldstændig enig. Og med hensyn til de lande, der har haft en økonomisk udvikling uden ØPA'er, går jeg ud fra, at Indien og Kina er to eksempler.

Hr. Kamall gentog også dette punkt, som jeg mener er meget vigtigt, at vi giver nationerne mulighed for at udvikle sig og vokse og giver dem mulighed for at gøre det ved at udvikle deres økonomier og støtte dem både gennem udvikling og handel.

Fru Kinnock, udviklingsleddet er meget vigtigt, men den bindende bistandsforpligtelse er i Cotonouaftalen, den er der allerede. Det handler om for os at bruge ØPA'erne for at sikre, at præferencerne og udviklingsprioriteterne etableres i fællesskab, hvilket er ekstremt vigtigt.

Endelig vil jeg gerne gøre noget, som jeg ikke ofte har lejlighed til at gøre, nemlig at rose den gruppe, som jeg arbejder sammen med. Vores chefforhandler sidder bag mig. Han har stået for alt arbejdet med SADC. Mine kolleger er her, og jeg vil bare gerne sikre mig, at De er klar over, at de i høj grad støtter og går absolut ind for den dagsorden, jeg her har redegjort for.

For mit vedkommende håber jeg, at De vil stemme med det, jeg har fremlagt, i erindringen. Jeg er fuldt opsat på at fortsætte arbejdet, men håber virkelig, at jeg får Deres støtte til at fortsætte med den dagsorden, jeg her har beskrevet. Det vil være af stor betydning for mig, og jeg håber, at De kan gøre det i aften.

David Martin, ordfører. – (EN) Hr. formand! Lad mig indledningsvist sige, at det har været en meget god debat. Vi har modtaget yderst positive bidrag fra både Rådet og Kommissionen.

Jeg vil især gerne vende tilbage til det, Rådet sagde om, at Cariforumaftalen er et eksempel, men ikke en skabelon for andre ØPA'er. Jeg er helt enig heri. Den kan tjene som grundlag for andre aftaler, men hver ØPA skal have sit eget særpræg, og vi må også udnytte vores erfaringer fra Cariforum-forhandlingerne.

For det andet er jeg henrykt over, at Rådet har givet tilsagn om handelsbistand, og at medlemsstaterne har til hensigt at opfylde tilsagnet om denne bistand.

Det glæder mig, at både Rådet og Kommissionen på ny har givet forsikringer om adgangen til lægemidler, og at både Rådet og Kommissionen har forsikret os om, at femårsrevisionen vil være en ægte revision, hvori der fokuseres på udviklingsmålene for at sikre, at de opfyldes.

Jeg er henrykt over, at kommissæren sagde, at hun mente, at lovgivningen skulle være på plads inden en liberalisering af markedet for finansielle tjenester. For nogle af os her i Parlamentet er det også ekstremt vigtigt. Hun anførte, som vi allerede vidste, men det var vigtigt at få gjort officielt, at disse aftaler på ingen måde påtvinger de vestindiske lande en liberalisering af tjenesteydelser, og det forventes ikke, at de offentlige tjenesteydelser med denne aftale bliver privatiseret. Det glædede mig, at hun også gav tilsagn om mestbegunstigelsesbehandling.

I betragtning af at Kommissionens og Rådets udtalelser nu er blevet gjort officielle her i Parlamentet, er det mig en glæde som ordfører at anbefale Parlamentet, at det afgiver en samstemmende udtalelse om den vestindiske ØPA.

Lad mig nu tage fat på problemet med beslutningen. Et par af mine konservative PPE-kolleger har kommenteret den. For socialistgruppen er der stadig røde linjer i beslutningens nuværende form, der afviger fra godkendelsesafstemningen. Egentlig svarer alle de ting, som Rådet og Kommissionen har givet tilsagn om, til vores røde linjer. Så hvis Parlamentet støtter Rådet og Kommissionen, kan jeg ikke se nogen grund til, at det ikke skulle støtte vores kompromisforslag og kompromistekst og indskrive dem i Parlamentets beslutning.

Jeg håber, at vi i sidste ende både kan stemme om en samstemmende udtalelse og en konsensusbeslutning, der åbner op for samhandelen og afgiver meget stærke udviklingstilsagn.

Erika Mann, ordfører. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke kommissæren og Rådet. Det De er blevet enige om i dag, er at give Elfenbenskysten det, som Parlamentet i længere tid har krævet, og jeg tror, at landet vil være ovenud tilfreds. Kommissær, kan De sørge for hurtigst muligt at sende en eller anden eller selv tage til Elfenbenskysten for at overbringe dette meget positive budskab og bekræfte det pr. brev så hurtigt som muligt? Det her er en aftale, der virkelig opfylder det, vi har anmodet om.

Jeg vil gerne kommentere et par ting, som De ikke rigtigt er kommet nærmere ind på. Vi vil meget gerne have overvågning. Jeg ved, at det er kompliceret, og at vi får brug for Rådets hjælp. Vi vil gerne have, at der foretages overvågning mellem Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen i fasen fra foreløbige til endelige aftaler. Det er kun på den måde, at vi kan forstå, hvad De skal forhandle om. Ellers vil De i slutningen af denne periode bare sende os et udkast, som vi skal godkende eller forkaste. Det er noget, vi ikke ønsker.

Vi vil ikke tage del i forhandlingsprocessen, men vi vil gerne kunne overvåge, hvad De foretager Dem. De behøver ikke at gøre det i dag, selv om det ville være os en hjælp, hvis De kunne give Deres samtykke i dag, men jeg er villig til med min kollega at forhandle om processen med Dem. Vi har gjort det før med forskellige aftaler og under forskellige omstændigheder, men jeg er sikker på, at vi, om Rådet vil, kan komme frem til en løsning, som vi kan enes om.

Mit sidste punkt til kommissæren og Rådet er at anmode om Deres forsikring om, at De vil gøre Deres yderste for at opnå det, der blev vedtaget under Doha-udviklingsrunden. Det galdt bananer og bomuld for andre

lande. Der er andre aspekter, som er vigtige for udviklingslandene. Jeg er klar over, at De ikke kan sige "ja" i dag, men giv os venligst Deres forsikring om, at De vil gøre Deres yderste for at opnå denne slags aftaler.

Endelig vil jeg gerne takke to kolleger, først Glenys Kinnock for hendes store hjælpsomhed, og jeg glæder mig over at høre, at hun anbefaler en samstemmende udtalelse med hensyn til Elfenbenskysten. Jeg ved, hvor kompliceret det er, og jeg er meget taknemmelig for hendes hjælp i denne sag. Jeg vil også gerne takke min kollega, Syed Kamall, for han har også hjulpet mig så meget som muligt med beslutningen. Jeg ved, at den til tider går imod hans holdninger til handel. Han går ind for åben handel, så det er ikke let for ham at nå til enighed. Det glæder mig derfor at kunne takke begge kolleger og igen at takke Kommissionen og Rådet.

Formand. – Jeg har modtaget ni udkast til beslutningsforslag⁽¹⁾ i henhold til forretningsordenens artikel 108, stk. 5.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted onsdag den 25. marts 2009.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Mary Lou McDonald (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Den internationale økonomiske krise burde få os til at revidere og ændre EU's liberaliserings- og dereguleringspolitik, ikke kun i EU, men over for udviklingslandene.

Men i de økonomiske partnerskabsaftaler, som Parlamentet har liggende foran sig, foreslås i stedet en intensivering af denne mislykkede tilgang.

Aftalerne er blevet forhandlet på plads af EU, som har udøvet et stort pres på regeringerne i udviklingslandene uden at tage behørigt hensyn til den befolkningernes synspunkter i disse lande, som rammes hårdest af aftalernes gennemførelse.

Vage løfter om en fleksibel gennemførelse af aftalerne er ikke noget alternativ til konkrete forpligtelser.

15. Kosmetiske midler (omarbejdet udgave) (forhandling)

Formand. - Næste punkt på dagsordenen er fru Roth-Behrendts betænkning for Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om kosmetiske midler (omarbejdning) (KOM(2008)0049 – C6-0053/2008 – 2008/0035(COD)).

Dagmar Roth-Behrendt, ordfører. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg får sikkert ikke brug for de fire minutter, som jeg har fået tildelt ved forhandlingernes begyndelse, da det virkelig er en yderst simpel og meget behagelig sag, vi i dag skal drøfte. Vi drøfter en ny version af kosmetikdirektivet, som nu er en forordning. Denne forordning skal ajourføres, og vi vil meget gerne opdatere den, forbedre den og gøre den mere sammenhængende.

Vi har tre mindre forbedringer i tankerne. På den ene side sikrer forordningen, at anvendelsen af kræftfremkaldende stoffer i kosmetiske midler virkelig er blevet forbudt, men vi må bevare proportionssansen, så de stoffer, der tillades i fødevarer ikke forbydes i kosmetiske midler, som f.eks. vitamin A eller alkohol. Det er noget, som Kommissionen med rette har erkendt og taget hensyn til i sit forslag.

Kommissionen har også med rette erkendt, at der bør rettes særlig opmærksomhed mod nye teknologier, såsom nanoteknologi, navnlig når vi taler om mikroskopiske partikler, som muligvis kan trænge igennem hudlagene. Vi ønsker blot at sikre os, at de ikke udgør nogen fare. Her er jeg igen tilfreds med, at vi har opnået et kompromis, som jeg kan gå helhjertet ind for.

Endelig er der noget andet, som vi bør drøfte, nemlig produktanprisninger. Vi bør også undersøge dem og ajourføre dem. Hvis vi er kommet farende herhen i dag, og hvis vores deodorant i morges lovede at holde os svedfri i 14 timer, men vi alligevel er gennemblødte af sved i aften, vil vi sandsynligvis være ret overraskede og sige, at anprisningen slet ikke var sand. Anprisninger, der holder, hvad de lover, er et vigtigt element i et ærligt og troværdigt produkt. Vi har en lovgivning, der skal garantere sikre produkter, og som samtidig skal sikre autentiske og entydige produkter.

⁽¹⁾ Se protokollen.

Jeg er meget taknemmelig for det fremragende samarbejde med det tjekkiske formandskab. Jeg vil især gerne takke fru Popadiëová, som ikke kan være til stede her i dag, men som virkelig har gjort sit yderste, hvilket ikke altid har været let i Rådet.

Jeg vil også gerne rette en særlig tak til Kommissionen, hvis samarbejde har været ekstremt konstruktivt og vellykket. Det er heller ikke altid tilfældet i denne forsamling. Derudover vil jeg gerne takke mine kolleger, navnlig mine kvindelige kolleger, som i lang tid har arbejdet på denne sag. Jeg vil gerne takke Françoise Grossetête, Margrete Auken, Hiltrud Breyer og også Frédérique Ries, der ikke kan være til stede her i dag, for deres samarbejde. Vi har ikke altid været enige om spørgsmål, såsom hvordan underretningen af nanoteknologi skulle gribes an, og hvad der skulle gøres med hensyn til mærkning, men det lykkedes os at nå et udmærket kompromis. Det er jeg meget tilfreds med.

Jeg vil lige sige noget om mærkningsspørgsmålet. Jeg tror, at nogle delegationer, måske også min egen delegation og min egen medlemsstat, bør tage visse ting til efterretning. Mærkning har intet at gøre med advarselssignaler. Mærkningen skal give forbrugerne mulighed for at træffe frie og kvalificerede valg. Forbrugerne har ret til at blive informeret om nanoteknologier og til at vide, at et specifikt stof indeholder særlig små og selv mikroskopiske partikler. De har ret til at beslutte, om de ønsker at bruge solcreme, og om de ønsker at bruge solcremen til deres børn. Forbrugerne har ret til at vælge. Jeg ville selv med glæde gøre det og ville med glæde bruge produkterne selv. Andre vil ikke. Det er dog vigtigt, at vi sikrer os, at alle har mulighed for at træffe disse valg.

Jeg ved, at De, kommissær Verheugen, i dag vil udtale Dem om hele spørgsmålet om bekæmpelse af lægemiddelforfalskning. Jeg er meget taknemmelig og håber, at De også kommer ind på truslen fra eller mulighederne ved internethandel. Hvis De gør dette, vil det i morgen, når vi skal stemme om den version af kompromisforslaget, som Rådet allerede vedtog i sidste uge, være en bedre dag for nogle af mine kolleger, som generelt støtter dette kompromisforslag, men ønsker nogle yderligere tilsagn.

Günter Verheugen, næstformand i Kommissionen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne udtrykke min oprigtige tak til ordføreren, fru Roth-Behrendt, og hendes to skyggeordførere, fru Ries og fru Grossetête, for deres konstruktive og intensive samarbejde, der har hjulpet os med at opnå konsensus ved førstebehandlingen.

Det her er en forordning, der har tre vigtige konsekvenser, og som tager tre vigtige skridt fremad. Vi sikrer øget sikkerhed og øget gennemsigtighed for forbrugerne, og vi har opnået en betydelig forenkling af den eksisterende lovgivning. Spørgsmålet om sikkerhed har især haft en central placering i vores arbejde.

Jeg vil gerne kommentere nogle få punkter. Vi er nu for første gang virkelig i færd med at skabe en mekanisme, som jeg vil betegne som en "kosmetisk vogter", nemlig en konstant overvågning af kosmetiske midler. Det er noget, vi allerede har for medicinalvarer. Vi øger medlemsstaternes markedsovervågning og skaber et system, der skal sikre en obligatorisk sporbarhed af kosmetiske midler. Det gælder alle producenter, fra amatørerne til grossister og detailhandlere, med andre ord alle aktørerne i hele distributionskæden.

Fru Roth-Behrendt har allerede talt om nanoteknologi. Vi har i dette tilfælde fundet en løsning, som jeg vil beskrive som en model, da den samme løsning vil blive brugt igen senere på ugen i forbindelse med andre retsakter. De specifikke bestemmelser om de nanomaterialer, der anvendes i kosmetiske midler, indfører en mekanisme, der skal tilvejebringe de nødvendige oplysninger, inden materialerne gøres offentligt tilgængelige på markedet. Det sikrer, at de relevante sikkerhedsoplysninger skal fremlægges, og at myndighederne har tid til at træffe de nødvendige sikkerhedsforanstaltninger.

Der har været en langvarig, intensiv og frugtbar debat om, hvorvidt materialer, der er klassificeret som kræftfremkaldende, mutagene eller reproduktionstoksiske, kan bruges i særlige tilfælde. Det glæder mig meget, at Rådet og Parlamentet er enige med Kommissionen i, at vi bør bevare det generelle forbud mod disse stoffer i kosmetiske midler. De små undtagelser, som Kommissionen har foreslået, har kun til formål at undgå uoverensstemmelser med fødevarelovgivningen, da det ikke umiddelbart er klart, at man kan drikke alkohol, men ikke bruge det i kosmetiske midler.

Udover at sikre produktsikkerheden forbedrer forslaget den mængde oplysninger, der gives til forbrugerne. Et eksempel er, at listen over bestanddele suppleres af oplysninger om, hvilke stoffer der optræder i nanoform. Endvidere indeholder lovgivningen bestemmelser om en specifik kontrol af de oplysninger, som producenterne tilvejebringer. Jeg kan med glæde bekræfte, at medlemsstaterne og Kommissionen gennem deres tætte samarbejde om denne sag ønsker at forhindre, at forbrugerne vildledes.

Som jeg nævnte, er denne forordning også led i vores forenklingsprogram. Flertydigheder og modsigelser vil dermed blive fjernet fra direktivet, som allerede er 33 år gammelt, og som i den tid er blevet ændret 55 gange. Der er sandsynligvis kun få personer, som virkelig kan forstå det. Derfor er vi fremkommet med en omfattende forenkling af EU-lovgivningen.

Jeg vil også gerne påpege, at oprettelsen af et centralt system for anmeldelsen af kosmetiske midler, før de bringes i omsætning på markedet i EU, vil indebære besparelser for industrien.

Jeg har allerede nævnt, at Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen har haft et tæt og konstruktivt samarbejde. Jeg kan på Kommissionens vegne tilslutte mig alle de ændringsforslag, som ordføreren, fru Roth-Behrendt, har fremsat.

Kommissionen har også givet de forklaringer, som Parlamentet anmodede om med hensyn til, at der er tale om en forordning i stedet for et direktiv, med hensyn til salg via internettet, forfalskede produkter, overgangsbestemmelser, tidsrammen for forordningens ikrafttrædelse og spørgsmålet om definitionen af nanomaterialer. For at spare tid vil jeg gerne bede Dem om at give Deres samtykke til, at alle forklaringerne sendes videre til tolketjenesten, da Parlamentet allerede er bekendt med dem.

Erklæringer fra Kommissionen

Kommissionen noterer sig medlemsstaternes betænkeligheder med hensyn til omarbejdning af direktiver til forordninger.

Det er Kommissionens opfattelse, at allerede eksisterende bestemmelser i et direktiv, der er tilstrækkeligt klare, præcise og detaljerede, kan omdannes til umiddelbart anvendelige bestemmelser i en forordning ved en omarbejdning. Det gælder navnlig, når de pågældende bestemmelser er af teknisk karakter og allerede er fuldt gennemført i national ret af alle medlemsstater.

I lyset af de forskellige holdninger, der er kommet til udtryk, accepterer Kommissionen, at det konkrete tilfælde med kosmetikforordningen ikke kan danne præcedens ved fortolkningen af den interinstitutionelle aftale på dette punkt.

Kommissionen forpligter sig til at afklare situationen vedrørende internetsalg af kosmetiske midler inden forordningens anvendelsesdato.

I lighed med Europa-Parlamentet er Kommissionen foruroliget over, at kosmetiksektoren kan blive udsat for forfalskninger, der kan øge risikoen for menneskers sundhed. Derfor vil Kommissionen tage initiativ til at styrke samarbejdet mellem de nationale kompetente myndigheder for at bekæmpe forfalskninger.

Kommissionen agter at udarbejde en forklarende note om forordningens overgangsbestemmelser og anvendelsesdatoer (særlig med henblik på artikel 7, 8, 10 og 12a).

Kommissionen bemærker, at der fortsat arbejdes på at finde en fælles definition af nanomaterialer. Kommissionen bekræfter derfor, at der bør tages hensyn til fremskridt i retning af en fælles definition i kommende fællesskabsretsakter, og bemærker, at udvalgsprocedurerne i dette forslag også gør det muligt at opdatere definitionen i forslaget.

Françoise Grossetête, for PPE-DE-Gruppen. – (FR) Hr. formand! Lad mig først og fremmest lykønske Rådet på det varmeste og også naturligvis ordføreren, fru Roth-Behrendt, Europa-Kommissionen, mine medordførere og især fru Ries for det stykke arbejde, vi har gjort. Der har nogle gange været nogle skarpe ordvekslinger mellem os, men vi har i sidste ende opnået et resultat, der er meget tilfredsstillende, og som på den ene side styrker de kosmetiske midlers sikkerhed til fordel for forbrugerne og på den anden side mindsker den administrative byrde, der var blevet meningsløs for vores europæiske industri.

Forordningen var nødvendig, da der var behov for klarhed i lovgivningen, der er blevet ændret næsten 50 gange i de sidste 30 år. Gennemførelsen af direktivet var problematisk i de 27 medlemsstater. Der herskede juridisk usikkerhed, og retsaktens var blevet meget tung og alt for omkostningsfuld for vores virksomheder at gennemføre. Jeg mindes også, at kosmetikvirksomhederne i Den Europæiske Union er verdensførende i denne sektor med mere end 3 000 producenter. Det er en yderst innovativ industri, der repræsenterer et marked på 65 mia. EUR og direkte eller indirekte skaber mere end 350 000 arbejdspladser. Derfor er det vigtigt at tage sig af kosmetiske midler.

Denne nye forordning styrker som nævnt sikkerheden og producentens ansvar gennem en øget overvågning af markedet, samtidig med at bureaukratiet mindskes. Den sikrer en bedre sporbarhed af kosmetiske midler,

identificeringen af den ansvarlige, et dossier med informationer om det kosmetiske middel og fremstillingsmetoden.

Vi har faktisk haft langvarige drøftelser om nanomaterialer, som anvendes i kosmetiske midler, særligt i solbeskyttelsesprodukter, og som bør underlægges strenge sikkerhedskrav uden dog at spænde ben for innovation. Et produkt, der indeholder nanomaterialer, vil derfor skulle anmeldes af den ansvarlige og ikke nanomaterialet i sig selv.

Jeg vil afslutningsvist henlede Deres opmærksomhed på den kendsgerning, at vi virkelig må bekæmpe forfalskningen af kosmetiske midler, for det udgør stadig en reel trussel. Vi har stadig en stor opgave foran os på dette område.

Daciana Octavia Sârbu, for PSE-Gruppen. – (RO) Hr. formand! Det er særlig vigtigt med sikre kosmetiske midler for de europæiske forbrugere, og derfor må vi tage behørigt hensyn til dem.

Jeg mener, at initiativet til at revidere direktivet og erstatte det med Kommissionens forslag til forordning kommer på et gunstigt tidspunkt. Det vil gøre det muligt at fjerne juridiske unøjagtigheder og uoverensstemmelser og forhindre modstridende gennemførelser i national lovgivning.

Da erfaringerne på europæisk niveau har vist, at "bestanddel for bestanddel"-fremgangsmåden hverken er anvendelig eller tilstrækkelig, bør det efter min mening være en prioritet at øge fabrikanternes ansvar og udbygge kontrollen på det indre marked.

Anvendelsen af nanomaterialer er en lovende løsning på dette område, men de skal vurderes og erklæres for sikre af Den Videnskabelige Komité for produkter, der er beregnet til forbrugere, mens anvendelsen af alternative metoder er et initiativ, som fortsat skal støttes.

Jeg mener, at det er af vital betydning, at denne komité, som jeg lige har henvist til, impliceres i forbindelse med anvendelsen af stoffer, der er klassificeret som kræftfremkaldende, mutagene eller toksiske, så den kan kontrollere anvendelsen af dem i fremstillingen af kosmetiske midler.

For at denne forordning kan gennemføres effektivt, mener jeg, at medlemsstaterne bør foretage en passende kontrol og i tilfælde af overtrædelser regelmæssigt indsende en rapport til Kommissionen.

Chris Davies, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Parlamentets valgperiode får snart en ende, og nogle af os er begyndt at forberede valget. I Det Forenede Kongerige er vi oppe imod et hav af euroskeptikere og europahadere, der benytter sig af enhver lejlighed til at kritisere alt det, vi laver. Og denne lovgivnings historie vil give dem ammunition, eftersom 55 vigtige ændringer over de sidste 30 år gør den mere besværlig og forvirrende og er næppe en hjælp for industrien eller forbrugere.

Jeg oplever dog, at kritikken ofte hører brat op. Kritikerne ser normalt ikke nærmere på, hvad Den Europæiske Union faktisk gør for at forsøge at forbedre den eksisterende situation og omsætte fordelene i praksis. De går ud fra, at vi altid er statiske. Så vi har her en retsakt, der i praksis har sikret, at de eksisterende ordninger forenkles, bureaukratiet mindskes, og lovgivningen gøres mere klar for alle. Og vi har et direktiv, der er blevet ændret til en forordning. I mit land er det forfærdeligt, for det fratager en smule af medlemsstaternes handelfrihed, men som vi så det med Reach, og som vi ser det nu med denne sag, vil industrien i virkeligheden ikke have 27 forskellige fortolkninger af en europæisk regel. Den vil hellere vide nøjagtigt, hvor den står på hele dette marked, som er det største af sin slags i verden.

Vil kritikerne rejse sig og sige: "Vi tog fejl, da vi insisterede på et forbud mod CMR-stoffer"? Vil de rejse sig og sige: "Vi tog fejl"? Vil de fortælle os, hvad vi *bør* putte i de kosmetiske midler, produkter, som vi ikke ville putte i fødevarer, selv om vi bruger nogle af disse kosmetiske midler på huden og får dem i øjnene og selv i munden? Vil de være imod, at der foretages forsvarlige vurderinger af kosmetiske midler eller den centrale oplysningsservice, som kommissæren med rette sagde faktisk vil spare industrien for penge? Jeg tror ikke, at de vil gøre nogen af disse ting.

Min kollega, Frédérique Ries, som ikke kan være her i aften, ville sikre sig, at der blev taget skridt til at prøve at forhindre markedsføringen af forfalskede produkter, styrke produkters sporbarhed og skærpe restriktionerne for falske anprisninger om produkters gavnlige virkninger. Hun ville gerne støtte en tydelig mærkning af produkter med hensyn til indholdet af nanomaterialer. Vi har gjort fremskridt på alle disse områder. Så jeg vil gerne på hendes vegne takke ordføreren, skyggeordførerne og kommissær Verheugen. Jeg synes, at det er en god retsakt, og jeg vil for min del, nu hvor jeg går ind i valgprocessen, med glæde holde den op som et eksempel på, hvad Den Europæiske Union er god til.

Roberta Angelilli, for UEN-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Den europæiske kosmetikindustri er en meget vigtig sektor for økonomien og beskæftigelsen. Som nævnt repræsenterer den en omsætning på mere end 35 mia. EUR og over 350 000 arbejdspladser inden for salg, distribution og transport. Det er en yderst innovativ sektor, men jeg vil også gerne fremhæve, at der bør sikres et højt beskyttelsesniveau for menneskers sundhed og en høj standard for forbrugeroplysninger.

Det er netop af den årsag, at jeg lykønsker ordføreren for hendes fremragende arbejde, og jeg vil gerne fremhæve visse punkter, som jeg mener er særlig vigtige. Det er rigtigt at underlægge produkterne en sikkerhedsvurdering, der også giver distributørerne et ansvar for at foretage den nødvendige kontrol, før varerne bringes i omsætning. Det forbud, som den nye forordning indfører mod over 1 000 stoffer, der anvendes i kosmetiske midler, og som er blevet klassificeret som kræftfremkaldende eller toksiske, er også en god ting.

Et andet vigtigt aspekt er listen over tilladte farvestoffer, konserveringsmidler og solfiltre og en mere tydelig mærkning af det kosmetiske middels funktion, dets mindsteholdbarhed og særlige advarsler for dets anvendelse, og en liste over bestanddele opstillet i rækkefølge efter aftagende vægt er også væsentlig. Vigtigst af alt skal mærkningen indeholde ord, symboler og billeder, der tilskriver produktet realistiske egenskaber og funktioner og ikke egenskaber eller funktioner, som produktet ikke besidder.

Det vil derfor være nødvendigt at sikre produktets sporbarhed, ikke mindst fordi vi må forhindre det foruroligende fænomen med forfalskningen af kosmetiske midler og den såkaldte parallelimport. Jeg vil slutte af med at påpege, at der alene i Italien er kosmetiske midler, herunder parfume og tandpasta, til en værdi af 120 mio. EUR, som i virkeligheden stammer fra det parallelle marked, hvilket kan have alvorlige konsekvenser for helbredet.

Hiltrud Breyer, for Vets/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Beskyttelsen af menneskers sundhed er også det primære formål, når det drejer sig om kosmetiske midler. Vi skriver historie med denne afstemning. Det er første gang, at der er blevet udarbejdet specifikke forordninger om anvendelsen af nanomaterialer i kosmetiske midler, og vi bevæger os ind på et nyt gebet. Jeg glæder mig især over at kunne sige, at det er et initiativ fra Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance, der har ført til denne banebrydende begivenhed. Vi De Grønne har været den drivende kraft bag, vi har sat det på dagsordenen, og jeg vil gerne varmt takke ordføreren, fru Roth-Behrendt, for hendes klare og faste støtte. Jeg glæder mig også over at kunne rose Kommissionen for at have ændret mening. Den har hidtil uophørligt understreget, at den eksisterende lovgivning på tilstrækkelig vis kunne garantere sikkerheden ved nanomaterialer. Nu har den klart udtrykt, at vi virkelig har brug for specifikke forordninger.

Det gælder ikke bare kosmetikforordningen, men også den forordning, som vi skal til at drøfte denne uge om nye levnedsmidler, eftersom nanoteknologi indtil videre har været en slags sort hul. Den kom på markedet uden en tilstrækkelig redegørelse af risici. Det er derfor en god dag for sundheden og forbrugerbeskyttelsen, selv om jeg ærgrer mig over, at definitionen af nanomaterialer ikke er omfattende nok, men blot er begrænset til uopløselige og biopersistente materialer. Det er dog under alle omstændigheder vigtigt og afgørende for os, at der er blevet vedtaget nanospecifikke forordninger.

Jeg håber også, og anmoder allerede nu om Deres støtte i denne sag, at det også vil lykkes at vedtage en forordning om nye levnedsmidler denne uge, da det ikke får den store opbakning fra Kommissionen. Vi har brug for stringens, ikke kun hvad angår alkohol, når det drejer sig om kosmetik og levnedsmidler. Det samme gælder også generelt set det nanoteknologiske område. Der har vi også brug for stringens mellem kosmetik og levnedsmidler. Jeg håber også oprigtigt, at vi endelig kan få en åben debat om nanoteknologiens formål og anvendelser. Jeg er også tilfreds med, at vi ikke har svækket det forbud mod CMR-stoffer, som vi vedtog i 2008, og som blev foreslået af De Grønne.

Eva-Britt Svensson, for GUE/NGL-Gruppen. – (SV) Hr. formand! Min gruppe og jeg ser positivt på det kompromis, det er lykkedes Rådet og Parlamentet at opnå i denne omarbejdning af kosmetikdirektivet.

Den største hurdle i forhandlingerne med Rådet var netop nanomaterialer. Hermed forstås brugen af ekstremt små strukturer til at frembringe nye materialer, der får nye egenskaber eller funktioner, netop fordi partiklerne er så små. F.eks. kan materialet blive hårdere, fastere, tyndere, vandskyende, varmebevarende eller få andre kendetegn. Vi ved faktisk stadig ikke ret meget om det. Nogle former for makeup og cremer indeholder nanopartikler, og det er muligt, at disse partikler kan trænge gennem beskadiget hud og finde vej ind i kroppen, hvor de absolut ikke skal være.

Med de krav, vi har gennemført, dvs. at anprisninger i reklamer og på etiketter kun må afspejle produktets sande egenskaber, handler vi som forbrugers advokat. Tilfældet med den deodorant, fru Roth-Behrendt nævnte, er imidlertid en anden sag. Den virker på én person, men ikke på en anden. Undertiden virker det samme stof på mig den ene dag, men ikke den næste. Derfor bør vi ikke tage sagen helt så alvorligt.

Jeg håber blot, at den juridiske tilgang ikke bliver udvandet af Kommissionen med alt for mange foranstaltninger under udvalgsproceduren. Derfor anmoder jeg om, at proceduren ikke trækkes for meget i langdrag.

Margrete Auken (Verts/ALE). – (DA) Hr. formand! Kosmetik bruges af os alle sammen. Det er ikke luksusvarer, som kun vedkommer det ene køn og kun voksne. Sæbe, shampoo, tandpasta, lotion, deodorant, solcreme - det er omkring os og kommer på os alle sammen. Det er vigtigt, at det er sikkert, og at vi i alle lande har gode, klare regler, og det er lykkedes med dette forslag. Jeg vil godt benytte lejligheden til også som alle de andre at sige tak til Dagmar Roth-Behrendt for et fint arbejde.

Vi er tilfredse med, at vores CMR-forbud er fastholdt, men at det er blevet rimeligt. Hvis ethanol var blevet forbudt i kosmetik, ville det nok have skabt problemer, og samtidig ville det have virket lidt komisk, eftersom vi drikker det i forholdsvis store mængder. Men godt, at det ikke lykkedes Rådet at svække bestemmelserne. Nu fastslås det, at undtagelsen fra forbuddet skal begrænses til stoffer, som er godkendt i mad, som hidtil har vist ikke at skabe problemer, og som sårbare grupper, små børn og gravide f.eks., kan tåle. Men vigtigst er det, at nanomaterialer omsider er kommet med. Det har været en hård kamp. Det er, som om industrien har forsøgt at kvæle debatten om nanomaterialers sikkerhed. De stoffer havde vi bare værsøgt at opfatte som uproblematisk og fantastiske. Ikke noget med al den folkelige bekymring, som der har været og er om f.eks. GMO.

Vi er stolte i Den Grønne Gruppe over, at nano nu er med. Det skal testes, det skal mærkes, og for en række produkters vedkommende - solfiltre, farver og konserveringsmidler - bliver det nu producenten, der skal garantere sikkerheden, mens Kommissionen skal informere udførligt og få tid til at kontrollere de øvrige. Endelig har vi så også fået en mærkning ind, så forbrugerne kan se, hvad de køber og kommer på huden. Og så har vi fået en revisionsbestemmelse, så Kommissionen skal se på, om såvel definitionen af nano som sikkerhedsprocedurerne er i orden. Endelig er det glædeligt, at det bliver forbudt at markedsføre egenskaber hos produkter, som de ikke kan leve op til. Det bliver spændende at se, hvordan al den rynkecreme, vi får i ansigtet, og som tydeligvis ikke hjælper, fremover vil blive solgt.

Péter Olajos (PPE-DE). - (HU) Hr. formand! I kosmetikindustrien er der i øjeblikket som i mange andre sektorer en revolution i gang. For få år siden begyndte nanoteknologien også at erobre denne branche, og som følge heraf er der nu åbnet hidtil usete muligheder og udsigter. Nanoteknologi er naturligvis langt fra en ny opfindelse. Mennesker har således brugt teknologien i fire tusinde år, selv om det først er inden for de sidste 20 år, vi er blevet bevidste om det.

Samtidig er det vigtigt, at vi behandler denne sag med forsigtighed; uden at forsinke nye opdagelser og gennemførelsen heraf bør vi ikke desto mindre også være opmærksomme på sundhedsrisici. Vi skal beskytte borgerne mod disse potentielle farer, især ved hjælp af en differentieret, risikobaseret tilgang.

Der findes nanoapplikationer og produkter, som er beregnet til direkte forbrugeranvendelse, såsom tøj og mad og også kosmetiske midler, og her kan en utilstrækkelig forsigtig tilgang føre til, at folk bogstavelig talt på egen krop oplever de potentielt skadelige følger.

Det er netop af den grund vigtigt for folk at vide, hvilke typer præparater de bruger, og derfor er hensigtsmæssig og detaljeret mærkning helt nødvendig, og producentens ansvar er væsentligt. Vi taler om en gigantisk og stadig voksende branche, for kosmetikindustrien i EU genererer årlige indtægter på 65 mia. EUR. En af de førende europæiske kosmetikvirksomheder - en af de 3 000 - bruger 450 mio. EUR om året alene på forskning og udvikling og beskæftiger næsten 3 000 videnskabsfolk og forskere.

Ifølge Kommissionens skøn indeholdt 5 % af de kosmetiske midler nanomaterialer i 2006, og det tal kan endda være dobbelt så stort nu. For at overvinde nogle af de globale problemer, vi har forårsaget, har vi brug for nanoteknologi, så jeg vil med god samvittighed stemme for denne lovgivningsmæssige beslutning, men vi må ikke glemme, at enhver medalje har to sider.

Jeg vil gerne lykønske fru Roth-Behrendt, fru Grossetête og fru Wallis, der har indgivet forslaget til beslutning - de har gjort et glimrende stykke arbejde.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Hr. formand! Indførelsen af minimumsstandards for sikkerhed i kosmetiske midler markerer et vigtigt skridt i retning af at sikre væsentlig højere sikkerhedsniveauer for europæiske forbrugere. Denne moderne forordning mindsker samtidig den administrative byrde for europæiske producenter, der beskæftiger over 350 000 mennesker. Den omfattende drøftelse her har hovedsagelig fokuseret på mærkning, fordi den ofte vildleder forbrugerne, og jeg glæder mig derfor meget

over, at nye anprisninger af produkternes virkninger skal dokumenteres. Der har også været en meget livlig diskussion her – og ikke kun her – om godkendelse af nanomaterialer og naturligvis om fjernelse af kræftfremkaldende stoffer fra kosmetiske midler. Jeg er ikke enig i, at information om produkters indhold af nanomaterialer skal ske i form af advarsler. Det er vigtigt for os at have en liste over godkendte nanomaterialer, der ikke er skadelige, men forbedrer kvaliteten af et produkt. Det tjener naturligvis intet formål at skræmme forbrugerne. Minimumsstandards skal garantere forbrugersikkerheden. Jeg anser afgjort forfalskning for at være et alvorligt problem, og jeg vil gerne gøre opmærksom på de nationale overvågningsorganers begrænsede kapacitet til faktisk at overvåge alt.

Jeg er begejstret over, at teksten indeholder en ensartet definition på nanomaterialer, og jeg glæder mig også over, at vi vil kunne ændre den, således at vi kan holde trit med den seneste videnskabelige udvikling. Jeg hilser det også velkommen, at direktivet bliver til en forordning og vil få større juridisk vægt. Jeg er derfor glad for dette stykke arbejde og lykønsker alle ordførerne, fordi det er lykkedes dem at blive enige om et spørgsmål, der er så følsomt som indførelse af kosmetiske midler på det europæiske marked på grundlag af den videnskabelige udvikling.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE). - (FI) Hr. formand! De kompromiser, der blev indgået under førstebehandlingen sidste lovgivningsår, er meget hurtigt blevet helt almindelige på grund af tidspresset. I øvrigt passer det de små grupper, da de aftaler, der blev indgået ved forhandlingsbordet, gør dem mere magtfulde, end deres størrelse berettiger til. Hvis denne praksis breder sig, vil det imidlertid tære på troværdigheden af det parlamentariske demokrati i Parlamentet.

Denne gang vandt demokratiet dog, fordi de største grupper fandt fælles fodslag, og det opnåede resultat har ægte støtte fra flertallet.

Det var indlysende, at det var nødvendigt at omarbejde kosmetikdirektivet. Det var nødvendigt at præcisere og ajourføre bestemmelserne og gøre det vejledende direktiv til en forordning, og intet mindre, for at kunne garantere et højt beskyttelsesniveau for menneskers sundhed alle steder i EU og sikre, at det indre marked kan fungere. Disse principper er en logisk følge af det arbejde, der blev indledt under drøftelserne af REACH.

Forældet lovgivning i kosmetikindustrien udgør en særlig trussel mod sundheden og mod vores mulighed for at henholde os til loven. Anprisninger af nanopartikler og kosmetiske midler er et godt eksempel herpå. Mens nanomaterialernes positive egenskaber er mere eller mindre velkendte, er risiciene i vid udstrækning ukendte. På samme måde har det været umuligt med nogen sikkerhed at kontrollere de særlige egenskaber ved kosmetiske midler, der direkte påvirker købsbeslutningen.

Derfor var det vigtigt at fastlægge en fælles politik mellem de tre største politiske grupper for at kunne tage hensyn til sundheds-, miljø-, handels- og samfundsmæssige overvejelser for således at muliggøre aftalen med Rådet. I overensstemmelse hermed sætter jeg stor pris på det arbejde, min kollega, fru Grossetête, har udført som skyggeordfører. Hun sikrede sammen med Parlamentets ordfører, fru Roth-Behrendt, og sine liberale kolleger, at der var et flertal, som gjorde dette endelige resultat muligt. Reelt demokrati lytter til alle, men afspejler flertallets synspunkt.

Formanden. – Ingen har bedt om ordet. Så før jeg giver ordføreren ordet, vil jeg gerne oplyse, at 14 medlemmer har talt indtil nu, hvoraf 11 var kvinder.

Günter Verheugen, næstformand i Kommissionen. – (DE) Hr. formand! Jeg ville have kommenteret Deres sidste bemærkning kort, men har besluttet at lade være. Mænd er også interesserede i kosmetik – faktisk bliver de det mere og mere. Under alle omstændigheder er de interesserede i at sørge for, at vores kosmetiske midler er sikre.

Jeg har kun én ting tilbage at gøre nu. Jeg vil gerne sige oprigtig tak for Deres aftale og støtte. Som hr. Davies sagde, så har vi her virkelig et godt eksempel på, hvad der kan opnås med europæisk lovgivning.

Hvis jeg personlig må give hr. Davies et godt råd er det følgende. I Deres hjemland er det måske også værd at bemærke, at vi i Europa har regler om kosmetik, der ikke findes andre steder, nemlig forbuddet mod at teste kosmetik på dyr. Det er ikke tilladt i Europa. Endvidere trådte der for nogle få dage siden en forordning i kraft, hvori det bestemmes, at produkter, som testes på dyr, ikke kan markedsføres i Europa. I betragtning af at briterne er kendt for at være en nation af dyreelskere, er det et argument, som De også kan bruge.

Dagmar Roth-Behrendt, ordfører. – (DE) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg er meget taknemmelig over, at kommissær Verheugen endnu engang sætter fokus på forbuddet mod dyreforsøg, da det har mindet mig om, at det nu er den tredje revision af kosmetiklovgivningen, jeg har haft det privilegium

at være med i, eftersom disse revisioner er den sjette ændring, den syvende ændring og nu ændringen til en forordning.

Det er faktisk lykkedes os at forbyde dyreforsøg. Det er f.eks. lykkedes os at sikre, at forbrugerne kender et produkts holdbarhedsperiode ved hjælp af en lille rubrik med et nummer, som fortæller, hvor længe et produkt kan bruges. Jeg retter også disse bemærkninger til visse kolleger såsom fru Roithová, der desværre ikke kunne være til stede ved starten af denne forhandling. Etiketter har aldrig på nogen måde været advarsler. Hvis et middel ikke er sikkert, bør det ikke bringes på markedet, det bør ikke markedsføres. Alle midler på det europæiske marked skal være sikre og uskadelige. Men mærkningen giver forbrugerne mulighed for at vælge. Det er det, demokrati handler om, og det er det, valgfrihed handler om.

Vi har et glimrende stykke lovgivning. Jeg har prøvet at gøre processen meget gennemsigtig. Jeg har, som fru Grossetête sagde, prøvet at bringe forskellige meninger sammen. Det skyldes, at jeg ønskede at sikre, at vi udarbejder en lovgivning, der er god for alle, dvs. forbrugerne i EU, industrien, der skal arbejde med lovgivningen, og endelig alle, der nyder godt af den.

Jeg vil blot endnu en gang have lov til at sige til hr. Schnellhardt, at ja, deodoranter virker forskelligt på forskellige mennesker, men anprisningen er alligevel, at de "holder Dem svedfri". Det er derfor, det er vigtigt, at anprisningerne om de mørke rande under mine øjne efter en uge i Strasbourg til en vis grad er sande og pålidelige.

Endnu en gang tak til kommissæren, især for de forklaringer, han har givet, og til mine kolleger og samarbejdspartnere, der har gjort det meste af arbejdet. ***

Formanden. – Det var en særdeles frugtbar og interessant forhandling.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen, tirsdag den 24. marts 2009.

16. Markedsføring af biocidholdige produkter – Forslag til fornyet revision af bestemmelserne vedrørende biocider (forhandling)

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er forhandling under ét om følgende:

– betænkning af Sârbu for Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af direktiv 98/8/EF om markedsføring af biocidholdige produkter for så vidt angår forlængelse af visse tidsfrister (KOM(2008)0618 – C6-0346/2008 – 2008/0188(COD)) (A6-0076/2009), og

– Kommissionens begrundelse for det nye forslag til revision af direktivet om biocidholdige produkter.

Daciana Octavia Sârbu, ordfører. – (RO) Hr. formand! Jeg vil gerne understrege, at jeg synes det er en vellykket aftale, vi har nået sammen med Kommissionen og Rådet om forlængelse af perioden for vurdering af aktive stoffer til 2014 med henblik på i god tid at oprette et reguleret marked for biocidholdige produkter.

Det blev også afspejlet i resultatet af afstemningen i Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer. Derfor vil jeg gerne takke mine kolleger, der støttede dette kompromis mellem de tre institutioner.

En forlængelse af overgangsperioden er særdeles vigtig for at sikre, at alle biocidholdige produkter, der indeholder aktive stoffer, bliver markedsført lovligt.

Jeg følte, at det var væsentligt, at vurderingen af dette direktiv blev gennemført under førstebehandlingen, for ikke at risikere at overskride tiårsperioden for den systematiske undersøgelse af biocidholdige produkter og dermed undgå risikoen for, at de blev trukket tilbage fra markedet fra 2010.

Forlængelsen af perioden vil sikre, at medlemsstaterne har tilstrækkelig tid til at vurdere disse stoffer indtil 2014, hvor den større revision af direktivet om biocidholdige produkter højst sandsynligt vil træde i kraft.

Et andet punkt, der blev foreslået i betækningsudkastet, er at begrænse muligheden for yderligere forlængelse af overgangsperioden for de resterende dossierer til højst to år ved hjælp af komitologiproceduren med det formål at undgå endeløse forsinkelser af hele processen. Denne foranstaltning er væsentlig for situationen, hvis revisionen af direktivet ikke er afsluttet inden 2014.

Vi håber, at aspekterne i forbindelse med databeskyttelse og "gratistmetoden", hvorved virksomheder udnytter information, der er registreret af andre virksomheder som led i en national ordning, vil blive behandlet under den omfattende revision af biociddirektivet.

Jeg vil gerne nævne, at de ændringsforslag, der blev vedtaget i Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer sikkerhed, er en del af en aftale med Kommissionen og Rådet, da de indgår i det endelige udkast, som der skal stemmes om i plenum i morgen. Når afstemningen er gennemført på plenarmødet, har vi Rådets opbakning til at indgå en aftale ved førstebehandlingen.

Stavros Dimas, medlem af Kommissionen. – (EL) Hr. formand! Jeg vil gerne takke ordføreren, fru Sárbu, for hendes omhu og bestræbelser for at nå en aftale ved førstebehandlingen af forslaget om ændring af direktiv 98/8/EF om markedsføring af biocidholdige produkter.

Jeg vil gerne sige, at Kommissionen er indstillet på at acceptere kompromispakken, især punktet om behovet for at forlænge overgangsperioden med fire år i stedet for tre og punktet vedrørende den toårige begrænsning af eventuelt yderligere forlængelser med henblik på at lette vurderingsprogrammet.

Christa Klauß, for PPE-DE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Vi kan være stolte over, at vi har nået så høje sundheds- og hygiejnestandarder i EU. Brugen af biocider har i væsentlig grad bidraget til disse resultater. Når de bruges som desinficerende midler og pesticider, beskytter de os mod farlige sygdomme eller, alt efter omstændighederne, mod smittebærere. Biocider er uundværlige. De skal være uskadelige for mennesker og miljø, og derfor har vi nu brug for en vurdering af alle biocidstoffer.

Sikkerhed kræver tid, og vurderingen tager nu længere tid end oprindelig planlagt. Vi kan ikke risikere at miste vigtige produkter, fordi registreringen af dem ikke er afsluttet. Derfor ser jeg positivt på, at Parlamentet, Rådet og Kommissionen ved førstebehandlingen har vedtaget en hurtig forlængelse af overgangsordningen for biociddirektivet indtil 2014, var det vist.

Men hvorfor er dette forslag kommet så sent? Faren for, at nogle stoffer ville falde af i svinget, fordi overgangsperioden var udløbet, har vi kunnet se i lang tid, og vores drøftelser i Parlamentet må nu finde sted under et større tidspres.

Vi har nu i nogen tid ventet på et forslag fra Kommissionen om revision af biociddirektivet. Vigtige områder skal nu i al hast harmoniseres og reguleres. Som eksempler kan nævnes definition af godkendelseskriterier, godkendelseslængde og, vigtigst af alt, databeskyttelse. Producenterne har brug for klare regler og sikkerhed. Regler er også nødvendige, når det drejer sig om brug og håndtering af produkterne. Afprøvningen af et aktivt stof koster flere tusinde euro, og denne investering kan kun tjene sig ind, hvis resultaterne, i det mindste i en vis periode, ikke er tilgængelige for andre ansøgere. Ingen ønsker at miste vores høje hygiejnestandarder. Dem skal vi holde fast på for at løfte nye udfordringer.

Jeg håber, at Kommissionen vil fremlægge en klar og velfunderet rapport, der opfylder alle disse krav, og jeg håber, at den gør det så snart som muligt.

Vittorio Prodi, for ALDE-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Tak til hr. Verheugen, fordi han er til stede og giver os lejlighed til at drøfte dette dokument sammen. Med hensyn til forslaget om at ændre direktivet om markedsføring af biocidholdige produkter er Parlamentet enig i behovet for at bevilge visse forlængelser af den vurderingsperiode, der er nødvendig for at sikre en korrekt vurdering af de vigtigste aktive stoffer, der indgår i biocidholdige produkter, fordi de nødvendige test og markedskrav er af en særlig art. Imidlertid skal Kommissionen være opmærksom på, at vi afventer den mere gennemgribende revision af direktiv 98/8/EF om biocidholdige produkter, før vi giver udtryk for vores holdning til indholdet. Jeg vil derfor gerne foreslå nogle idéer, Kommissionen kan tænke over.

For det første vil det være gavnligt at foretage overgangen fra et direktiv til en forordning, som er et lovgivningsinstrument, der sikrer, at de samme bestemmelser træder i kraft samtidig i alle medlemsstater og således sikrer en ensartet regulering af branchen. Et centralt punkt vil være dataudveksling i overensstemmelse med EU's retningslinjer og, som det allerede er gennemført med REACH, bør testning på hvirveldyr undgås eller væsentligt reduceres, også for biocidholdige produkter, takket være den obligatoriske udveksling af data, der opnås gennem disse test blandt dem, der registrerer det samme aktive stof, hvorved man undgår eventuel overlappning af undersøgelser.

Dataudveksling vil sikre større effektivitet i sagsevalueringssystemet og vil nedbringe udgifterne til at udarbejde disse sager, hvilket vil være væsentligt både for små og mellemstore virksomheder og for de nationale myndigheder, der skal gennemgå ansøgningerne.

Der skal lægges vægt på at forenkle procedurerne og anvende gensidig anerkendelse af godkendelser til et givet produkt og anvendelsen heraf mellem de forskellige medlemsstater for at fremskynde både procedurer og markedsføring af det biocidholdige produkt i de førnævnte stater. Som følge heraf bør takstskalaen og fælles tidsfrister for gennemgang af ansøgninger i de forskellige lande harmoniseres, og godkendelsesprocessen bør forenkles i tilfælde af formuleringer med minimale forskelle eller variationer i f.eks. farve for således at undgå ekstra specifikke tests, der kræver yderligere vurdering i hver medlemsstat.

Endelig skal vi undgå forskelsbehandling mellem europæiske producenter af varer, der behandles med biocidholdige midler, og varer fra lande uden for Fællesskabet, der indeholder sådanne midler. Jeg vil overlade det til Kommissionen at finde en løsning, som Parlamentet forhåbentlig vil kunne støtte i den kommende valgperiode.

Urszula Krupa, for IND/DEM-Gruppen. – (PL) Hr. formand! Det forekommer så meget mere nødvendigt at harmonisere lovgivningen om biocidholdige produkter i EU, eftersom reglerne i de enkelte lande er meget forskellige. Manglen på fælles lovgivningsbestemmelser udgør en fare for folks liv og sundhed og er en trussel mod miljøet, især under frie markedsvilkår.

Dog forekommer forslaget i den oprindelige udgave af teksten, dvs. en tiårig periode for gennemførelse af lovgivningen, urealistisk på baggrund af de ekstremt komplicerede og omfattende registreringsprocedurer for de kemikalier, der bruges i disse produkter. Disse procedurer, der havde til formål at sikre et højt sikkerhedsniveau, kunne ironisk nok bidrage til at sænke kontrolniveauet, hvilket er så meget mere problematisk, hvis vi overvejer det forhold, at de biocidholdige produkter, som bringes på markedet, i nogle tilfælde kontrolleres efter nationale regler.

Hvis disse mekanismer fjernes, og der indføres dyre og mindre effektive vurderingsprocedurer, kan det imidlertid begrænse salget af biocidholdige produkter. Et centralt EU-register over aktive stoffer, der bruges i biocidholdige produkter, vil heller ikke garantere sikkerheden, især i lyset af at biologiske agenser er ekstremt forskellige og er resistente over for aktive stoffer. Det vil kun øge resistensniveauerne, hvis der er et begrænset udvalg af effektive forbindelser. Endvidere vil de høje omkostninger og komplicerede procedurer tvinge små virksomheder ud af markedet, således at markedet bliver monopoliseret af de store virksomheder i denne branche.

Forslaget om at få en forlænget 14-årig overgangsperiode, der kan forlænges med yderligere to år, er blevet uvurderligt, fordi det ikke vil være muligt at registrere aktive stoffer eller gennemføre disse regler i national lov før 2014.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Hr. formand! Jeg vil gerne stille kommissæren et spørgsmål, da jeg har en lidt anden holdning. Jeg finder det beklageligt, at EU ikke på 10 år, med andre ord i 2010, kan klare at gennemføre en vurdering og registrering af de omkring 900 desinfektionsmidler, konserveringsmidler og pesticider, der sælges på det europæiske marked. Det overrasker mig, at vi har brug for yderligere tre år til det, og ordføreren har lagt endnu et år oveni. Det betyder, at harmoniseringen bliver forsinket, og det forsinkes også en bedre beskyttelse af markedet mod disse skadelige stoffer. Tilsyneladende havde vi ikke andet valg end at meddele en udsættelse, da mange produkter ellers ville skulle forsvinde fra markedet. Tillad mig imidlertid at komme med en overvejelse. Det kunne være gavnligt, hvis nogle af de produkter, der importeres fra ukontrollerede asiatiske markeder, skulle forlade det europæiske marked. Det ville fremskynde udviklingen af alternative sikrere stoffer. Det ville interessere mig at høre, om Kommissionen har prøvet at samarbejde med testcentre og -institutioner i medlemsstaterne og udnytte deres ressourcer med henblik på at sikre den oprindelige kortere overgangsperiode. Kan Kommissionen eller ordføreren give mig et svar på det spørgsmål?

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Hr. formand! Denne lovgivning er af en særlig karakter, og en eventuel ukorrekt fortolkning heraf indebærer potentiel fare, og derfor bør vi være særlig opmærksomme på spørgsmålet om biocidholdige stoffer.

Jeg er enig med ordføreren, der talte om, at det er afgørende at forlænge overgangsperioden til vurdering af de aktive stoffer, der bruges i biocidholdige produkter, til 2014, så EU-lovgivningen kan bruges til at regulere markedet. Hvis vi ikke tog dette skridt, ville de nationale bestemmelser – der udløber i 2010 – så medføre, at det ville blive ulovligt at sælge et betydeligt antal biocidholdige produkter, hvilket ville føre til mange forskellige paradoksale situationer?

I overgangsperioden bør den nationale lovgivning bruges til nøje at overvåge denne særlige del af markedet. Her er det værd at tilføje, at vi bør være særlig varsomme, når det drejer sig om lovgivning vedrørende biocidholdige stoffer, og huske på, at disse produkter er beregnet til at ødelægge og frastøde skadegørere,

og at de indeholder aktive kemiske agenser. Enhver skodesløshed fra vores side kan have uigenkaldelige følger.

Stavros Dimas, medlem af Kommissionen. – (EL) Hr. formand! Jeg vil gerne takke talerne for deres konstruktive bemærkninger og sige, at vurderingen af aktive stoffer i sidste ende faktisk vil kræve mere tid, end det oprindelig, optimistisk, blev forudsat. Da lovgivningen blev vedtaget i 2000, startede vurderingsprogrammerne ikke med det samme. Der gik ca. fire år med forskellige forberedende procedurer, og de vurderingsprocedurer, som de nationale myndigheder uden tvivl følger, begyndte først i 2004. Selv om der er blevet udført meget bemærkelsesværdigt og vigtigt arbejde indtil nu, vil der være mange af de aktive stoffer, som ikke er kommet gennem vurderingen i maj.

Da det i direktivet hedder, at biocidholdige produkter, der indeholder aktive stoffer, som ikke er omfattet af bilag 1 eller 1A, skal trækkes tilbage fra markedet senest den 14. maj 2010, blev det skønnet nødvendigt at forlænge fristen for gennemførelse af vurderingsproceduren. Hvis vi trækker nogle af disse stoffer tilbage, fordi de ikke har gennemgået vurderingsproceduren, kan både sundhed og miljø i EU nemlig komme i fare, og handelen vil utvivlsomt også blive vanskeliggjort.

Vedrørende den sag, fru Klass omtalte, vil jeg gerne sige, at sagen vedrører beskyttelse af data, der fremsendes med henblik på vurderingen af aktive stoffer. Det gælder mere specifikt sager, hvor virksomheder, som ikke var med i bestræbelserne på at fremstille de omtalte data, de såkaldte "gratister", alligevel kan beholde deres produkter på markedet indtil udløbet af overgangsperioden.

Kommissionen er ved at færdigbehandle forslaget til en større revision af biociddirektivet, og denne sag blev klart fremhævet under de høringer, der blev gennemført, da forslaget blev udarbejdet. Der vil uden tvivl blive taget hensyn til de bemærkninger, hr. Prodi og andre har fremsat.

Kommissionen vil behandle førnævnte spørgsmål inden for rammerne af den omfattende revision af direktivet. Kommission vil sende Europa-Parlamentets sekretariat en redegørelse herom, så den kan indgå i protokollen fra dagens møde.

Mange andre spørgsmål, som Parlamentet ligeledes har fremhævet, vil også blive medtaget i forslaget, f.eks. udvidelsen af anvendelsesområdet til varer og materialer, der er behandlet med biocider, forbedrede godkendelsesprocedurer for biocidholdige produkter, indførelse af obligatorisk dataudveksling under produktgodkendelse og under godkendelse af aktive stoffer i overensstemmelse med principperne i REACH-forordningen og med god praksis i andre retsakter, såsom den, der blev vedtaget for nylig om plantebeskyttelsesmidler.

Afslutningsvis udtrykker Kommissionen tilfredshed med resultatet af forhandlingerne. Kommissionen kan fuldt og helt acceptere kompromisændringerne og lover, at vi under hovedrevisionen af direktivet vil tage hensyn til de bekymringer om databeskyttelsen, som både Rådet og Parlamentet har givet udtryk for her i dag.

Kommissionen noterer sig spørgsmålene om databeskyttelse, dataudveksling og de såkaldte "gratister", der er blevet rejst under drøftelserne af forslaget om forlængelse af visse tidsfrister under biociddirektivet. Kommissionen vil overveje passende løsninger på de afdækkede problemer i forbindelse med den omfattende revision af biociddirektivet.

FORSÆDE: Luigi COCILOVO

Næstformand

Daciana Octavia Sârbu, ordfører. – (RO) Hr. formand! Jeg vil gerne endnu en gang takke mine kolleger, skyggeordførerne, som vi har haft et rigtig godt samarbejde med. Vi var meget effektive i arbejdet med at færdiggøre denne betænkning, selv om den ikke er så vigtig som selve revisionen af direktivet bliver.

Som det er fremgået, har alle mine kolleger talt om revisionen og mindre om betænkningen, som vi drøfter i dag, fordi det er en revision, vi venter på.

Vi har ganske vist hørt her, at denne forlængelse af overgangsperioden fra tre til fire år ikke er ønskelig, men jeg mener, at det er langt vigtigere for os at sikre, at alle produkter bliver markedsført lovligt, og at der foretages en ordentlig vurdering af disse produkter.

Men som jeg sagde, afventer vi revisionen af biociddirektivet så snart som muligt.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted tirsdag den 24. marts 2009.

17. Et år efter Lissabon: Udviklingen i partnerskabet mellem Afrika og EU (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0079/2009) af Maria Martens for Udviklingsudvalget om Et år efter Lissabon: Udviklingen i partnerskabet mellem Afrika og EU

Louis Michel, medlem af Kommissionen. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Først og fremmest vil jeg gerne takke Udviklingsudvalget og ordføreren fru Martens for denne betænkning, der giver en første vurdering af det strategiske partnerskab mellem Afrika og EU et år efter topmødet i Lissabon.

Det er naturligvis med stor tilfredshed, jeg noterer mig de mange positive elementer, der understreges i denne betænkning, og de fremskridt, der er gjort i løbet af et år, hvilket er relativt kort tid til en så stor og frem for alt politisk ambitiøs øvelse. For blot at nævne ét af dem har vi i eftermiddag haft et møde mellem Parlamentets ad hoc-delegation for relationer med Den Afrikanske Unions Panafrikanske Parlament og Den Afrikanske Unions Panafrikanske Parlaments ad hoc-udvalg om relationer med Europa-Parlamentet og parlamenters betydning for gennemførelse og overvågning af Afrika/EU-strategien.

Det er i sig selv et konkret resultat. Der er ved at blive etableret en ny institutionel arkitektur mellem de to kontinenter, og jeg vil gerne lykønske de to formænd for det arbejde, de har udført.

I stedet for at uddybe de positive aspekter af Martens-betænkningen vil jeg hellere komme ind på tre centrale punkter, som fremhæves i betænkningen til forbedring af partnerskabet mellem Den Afrikanske Union og EU. Det første punkt er parlamenternes rolle. Alle ved, hvor meget jeg tror på parlamenternes rolle, både som aktører i den demokratiske proces og som dem, der kontrollerer den. Det er i denne dobbelte egenskab, at Europa-Parlamentet og Det Panafrikanske Parlament opfordres til at deltage i det strategiske partnerskab mellem Afrika og EU.

Jeg kan derfor forsikre om min fulde støtte til de fælles forslag, som er fremsat i Europa-Parlamentet og Det Panafrikanske Parlament, og som er gentaget i betænkningen. Disse består for det første af deltagelse på passende niveau i de fælles ekspertgrupper i forbindelse med de fire tematiske partnerskaber, der vedrører Dem. For det andet inddragelse i udarbejdelsen af de årlige statusrapporter. For det tredje deltagelse i den fælles task force og for det fjerde formændenes deltagelse i Afrika/EU-topmødet.

Jeg kan tilføje, at nogle af disse forslag allerede er ført ud i livet eller er ved at blive det. Hvad civilsamfundet og ikkestatslige aktører angår, er jeg om nogen overbevist om, at den vigtigste udfordring for 2009 består i hurtigst muligt at opnå håndgribelige resultater før midtvejsvurderingen, der er planlagt til efteråret 2009, og opfylde ambitionen om et partnerskab med mennesket i centrum uden for institutionerne.

I den forbindelse skal de ikkestatslige aktører spille en vigtig rolle, idet de bliver tilknyttet de fælles ekspertgrupper for hvert af de otte tematiske partnerskaber. På EU's side er der allerede sidste forår nedsat en styringsgruppe fra civilsamfundet til at overvåge og deltage i gennemførelsen af partnerskabet. På afrikansk side er der også for nylig blevet nedsat en styringsgruppe for civilsamfundet i regi af Den Afrikanske Unions økonomiske, sociale og kulturelle råd.

Det europæiske og afrikanske civilsamfund skal mødes i et forum i slutningen af april 2009 for at udarbejde konkrete forpligtelsesforslag til den fælles Afrika-EU-ministertrojka.

Med hensyn til strategiske partnerskaber og navnlig det, der behandler regeringsførelse og menneskerettigheder, glæder det mig, at Parlamentet bevæger sig i retning af en opfattelse af begrebet regeringsførelse, som jeg selv er meget enig i, nemlig god varetagelse af de udøvende funktioner og offentlig myndighed af en stat, der er upartisk og i stand til at opfylde sine borgeres behov og ønsker.

Det var derfor med det i tankerne, vi for to år siden oprettede tranchen på 2,7 mia. EUR til regeringsførelse for alle AVS-landene. Denne tilgang bygger på tre principper: dialog, incitament til reformer og partnerlandets ejerskab til disse reformer. Dog bliver der i betænkningen givet udtryk for tvivl og bekymringer, især med hensyn til forvaltningsprofilerne. Hvordan de udarbejdes, hvordan de bruges, og om de eventuelt vil påvirke den afrikanske peer review-mekanisme negativt.

Jeg vil gerne minde om, at forvaltningsprofilerne, der dækker alle dimensioner af disse – dvs. de politiske, økonomiske, sociale, institutionelle og miljømæssige dimensioner osv. – kun var udgangspunktet og på ingen måde styrede programmeringen af denne tranche.

Endvidere blev resultater og konklusioner af analysen drøftet med partnerlandets regering under dialogen om programplanlægning. På det grundlag blev regeringen tilskyndet til at forklare sin egen reformplan eller til, om nødvendigt, at komplettere den eller gå mere i detaljer for at påvise disse reformers relevans, ambition og troværdighed ud fra tre evalueringskriterier, som herefter gjorde det muligt at fastsætte de finansielle incitamenter for hvert land. I den forbindelse blev der lagt særlig vægt på lande, som har forpligtet sig til den afrikanske peer review-mekanisme og har gennemført denne review for at vise deres ønske om at fortsætte ad den vej. Denne øvelse satte meget klart fokus på de meget forskellige situationer i hvert land, de forskellige behov for reform samt den forskellige kapacitet til at udarbejde og foreslå en plan for regeringsførelsen. Fleksibilitet og pragmatisme har derfor været nødvendig ved fordeling af tranchen for tilskyndelsesforanstaltninger i forbindelse med regeringsførelse. I januar 2009 offentliggjorde Kommissionen en midtvejsrapport om processen i forbindelse med tranchen for tilskyndelsesforanstaltninger og sendte den til alle EU-institutionerne for alle tilfældes skyld.

Maria Martens, ordfører. – (NL) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Vi drøfter betænkningen "Et år efter Lissabon: Udviklingen i partnerskabet mellem Afrika og EU", dvs. gennemførelsen af den fælles Afrika/EU-strategi om udvikling af Afrika, der blev fastlagt på Afrika/EU-topmødet i december 2007.

Det topmøde var en betydningsfuld begivenhed. For det var første gang, EU og AU sammen havde lagt en strategi på grundlag af fælles værdier og principper og gensidig respekt, at de var nået frem til aftaler om at nå 2015-målene sammen og sammen finde løsninger på fælles udfordringer på områder som f.eks. sikkerhed, migration og klima.

Vi kender alle til kritikken i vores egne lande, hvor folk spekulerer over, om det virkelig giver mening fortsat at investere penge i Afrika, især i disse økonomiske krisetider. Jeg vil gerne endnu en gang understrege, hvor vigtig vores indsats fortsat er for Afrikas udvikling, og det gælder begge kontinenter. Kommissær Michel ramte hovedet på sømmet, da han på et møde herom for ganske kort tid siden sagde, at jo mere fattigdom der er, jo mere ustabilitet er der. Det er også vigtigt, når man ser på de demografiske tendenser. Inden længe vil Afrika tegne sig for 20 % af verdens befolkning, mens Europa kun vil have 5 %. Vi har fælles problemer, vi står over for fælles udfordringer. Når mennesker mangler muligheder i Afrika, er det kun naturligt, at de søger dem i Europa. Afrika fortjener vores støtte, og ikke kun af den grund.

I dag drøfter vi gennemførelsen af den vedtagne strategi, og vi har en handlingsplan. Vi skal fortsætte med at handle sammen for at virkeliggøre strategien og handlingsplanen. Jeg er glad for de resultater, vi har nået med partnerskaberne indtil nu. I mine tidligere betænkninger har jeg altid givet udtryk for bekymring over, at parlamenterne manglede en klar specifik rolle i forbindelse med gennemførelsen af en fælles strategi. I 2007 udsendte Det Panafrikanske Parlament og Europa-Parlamentet en fælles erklæring, hvori de faktisk ganske fyndigt sammenfatter, hvad det drejer sig om. Jeg vil nu læse den op på engelsk.

"Som institutioner, der repræsenterer folkets vilje, skal vore parlamenter sørge for, at befolkningernes behov opfyldes, deres bekymringer høres af beslutningstagerne, og at deres ønsker afspejles i de politikker, som foreslås af de institutioner, der regerer dem. Vore parlamenter spiller en vigtig rolle med hensyn til at forme debatten om de fælles indsatsområder for vores kontinenters fremtid. De afspejler de forskellige holdninger i vores samfund og er derfor stedet, hvor debatten skal føres, og hvor forskellige synspunkter kan forenes til kompromiser."

– (NL) Det glæder mig derfor, at vi på det møde aftalte, hvilken rolle parlamenterne skulle have. Det er også takket være hr. Gahler, vores kolleger i Det Panafrikanske Parlament og alle de involverede, at der er indgået en aftale om parlamenternes rolle. Det drejer sig om deltagerne i ekspertgruppen i forbindelse med de otte partnerskaber og den koordinerende task force. Parlamenterne skal give deres input til de årlige statusrapporter, og formændene for Europa-Parlamentet og Det Panafrikanske Parlament skal inviteres til at fremsætte deres visioner på Afrika-topmøderne. Det er en vigtig detalje.

Jeg vil slutte af med endnu et spørgsmål til kommissæren. Vi ved, at definitionerne af ODA om kort tid – i april – igen vil stå på dagsordenen i forhandlingerne mellem EU og SEDAC, og at Kommissionen vil deltage. Kan kommissæren fortælle os om sin vision for denne drøftelse og om Kommissionens bidrag hertil?

Filip Kaczmarek, for PPE-DE-Gruppen. – (PL) Hr. formand! Udviklingspolitikken, der er et af de vigtigste områder af EU-politikken, sigter mod at løse globale problemer. Det var heldigt, og ikke på nogen måde tilfældigt, at den første fælles partnerskabsstrategi blev oprettet for Afrika og med deltagelse af Afrika.

En af årsagerne til, at udviklingspolitikken har fået så stor betydning, er, at den er blevet et instrument for en historisk orienteret politik. I den forbindelse er det grundlæggende mål med udviklingssamarbejde at modvirke fortidens processer og mekanismer. Jomo Kenyatta, der lagde grunden til Kenyas uafhængighed, beskrev det på en levende, om end forenklet, måde. Jeg ved, at kommissæren kender dette berømte citat. Jomo Kenyatta sagde engang: "Da missionærerne ankom, havde afrikanerne landet, og missionærerne havde Bibelen. De lærte os at bede med lukkede øjne. Da vi åbnede dem igen, havde de landet, og vi havde Bibelen."

En historisk orienteret politik er imidlertid ikke den eneste grund til, at Europa er engageret i udviklingsrelaterede problemer. Der er også mere pragmatiske grunde. Afrika er fortsat det fattigste kontinent i verden. Men for første gang i 30 år oplever det en periode med økonomisk vækst. Under alle omstændigheder kan vi tilføje, at denne økonomiske vækst er højere end i Europa. Der findes naturligvis afrikanske lande, hvor det er lykkedes uduelige regeringer at ødelægge økonomien. Generelt kan vi sige, at Afrika er et kontinent med et uudnyttet potentiale. Det glæder mig, at EU hjælper med til at genoplive og aktivere dette potentiale.

Derfor er et af strategiens mål at sikre en bredere dialog og et bredere samarbejde på andre områder end dem, der typisk vedrører udviklingsspørgsmål. Strategien dækker en bred vifte af politikker, bl.a. sikkerhed, energi og klimaforandring. Det er dog bekymrende, at der på de fleste af disse områder kun er gjort små fremskridt. Vi må også indrømme, at visse EU-medlemsstater ikke har været så engagerede i partnerskabet med Afrika som andre. Jeg er overbevist om, at partnerskabets andet år vil blive bedre, og at vi vil kunne nå vores mål hurtigere.

Alain Hutchinson, for PSE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær! I et år har vi nu fejret udviklingen af denne nye proces, denne nye aftale mellem EU og Afrika. Da det er tilfældet, vil jeg tillade mig at være mindre forbeholden end normalt. Jeg mener, at det i anledning af etårsdagen må være på sin plads at slå en række ting fast.

Dernede er der mangel på alt. Der er mangel på ledere, læger, lærere og teknikere. Her taler vi om styret indvandring, og alligevel har vi ikke taget de nødvendige skridt til f.eks. at lade indvandrersamfundene stille sig til rådighed for deres stater. Dernede kan de ikke engang brødføde deres egne befolkninger. Her fornyer vi eksportsubsidierne til vores landbrugsprodukter og fremmer biobrændstoffer, der fører til enorme monokulturer dernede.

Dernede falder alting fortsat sammen, armoden spredes, sygdomme dræber, og der er mangel på vand. Her taler vi en masse, vi afgiver løfter, vi debatterer, og vi stemmer om beslutninger; men hvad sker der rent praktisk for menneskene i Afrika? Jeg mener – og det gør kommissæren også for den sags skyld, og jeg ved, at det er hans faste overbevisning – at det er på tide at bringe disse landes parlamenter sammen for således at bringe disse befolkninger sammen. Jeg mener ikke, at nogen proces mellem EU og Afrika vil kunne lykkes, så længe vi bliver på politiker- og teknikerniveau. Afrikas befolkninger skal være med, og det er gennem deres parlamenter, vi skal gøre det.

Jeg er begejstret over at høre, at der er vilje til at udvikle dette særlige forhold på parlamentsniveau. Jeg har imidlertid mine tvivl, for lige før denne forhandling havde vi en længere forhandling med kommissærens kollega fru Ashton om økonomiske partnerskabsaftaler. Underligt nok er det næsten umuligt at få partnerlandenes parlamenter inddraget i de aftaler. Vi kan ikke overbevise en del af Parlamentet, men heller ikke Kommissionen om, at det virkelig er nødvendigt at give deres parlamenter lejlighed til at udtale sig først, før vi – Europa-Parlamentet – bliver spurgt om vores holdning til spørgsmål, der direkte vil påvirke menneskers liv dernede. Når det er sagt, håber jeg, det vil ændre sig.

Jeg mener ligeledes, at det er vigtigt – og det understregede kommissæren heldigvis også – at inddrage ngo'er og det afrikanske civilsamfund langt mere og langt bedre i processen. Jeg nævnte også indvandrersamfundene, men det er relevant her. Jeg ved ikke, hvad der rent praktisk er gjort i den forbindelse, men jeg mener under alle omstændigheder, at det giver processen, som De har sat i gang, en chance for at lykkes.

Toomas Savi, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! År 2007 var desværre det andet år i træk, hvor bidragene til den officielle udviklingsbistand faldt i den udviklede verden. Det glæder mig derfor, at ordføreren har gentaget behovet for indtrængende at bede EU's medlemsstater om at leve op til deres forpligtelser.

Jeg mener, at medlemsstaterne bør revidere deres nuværende bistand til mållandene, da statusdiagrammerne for 2008 for millenniumudviklingsmålene viser, at Afrika syd for Sahara er den eneste region, der sakker alvorligt bagud i forhold til de forventede fremskridt. Jeg vil gerne benytte lejligheden til at opfordre medlemsstaterne til at øge deres bidrag til landene syd for Sahara, som er den mindst udviklede region i verden. Mållandene er heller ikke altid alt for modtagelige over for de betingelser, der er knyttet til EU's bistand. Vi bør fortsætte vores bestræbelser på at inddrage disse lande mere.

Den globale økonomiske krise tynger os alle, men vi må ikke glemme eller se bort fra, at de mindst udviklede lande nu også er de mest sårbare. Med den stagnerende situation i Afrika bliver Europa endvidere mere og mere skræmt af de immigrationsstrømme, der kan blive en belastning for velfærdsstaten. Det er langt klogere at behandle udviklingslandenes problemer, før de udvikler sig til bekymringer, som vi bliver nødt til at gøre noget ved her i Europa.

Wiesław Stefan Kuc, for UEN-Gruppen. – (PL) Hr. formand, hr. kommissær! Endnu engang drøfter vi Afrika i Europa-Parlamentet. I dag taler vi ikke om krig, menneskerettigheder eller bistand til udviklingslandene. I stedet prøver vi at opsummere den aktuelle situation for partnerskabet mellem Afrika og EU. Desværre er dette partnerskab stort set ikkeeksisterende.

Retfærdigvis har vi høje forhåbninger om at nå opnå forståelse og samarbejde mellem AU, Det Panafrikanske Parlament og AU-Kommissionen. Imidlertid er Afrika stadig det fattigste kontinent på kloden, hvor mennesker har den laveste forventede levealder i verden, hvor der er sult og sygdom i et hidtil uset omfang, mens uddannelses- og sundhedsniveauet, især i fattige byområder og landsbyer, er nærmest på nul.

AU's positive påvirkning af den økonomiske situation er så lille, at det i praksis blot er en skinorganisation uden indflydelse, når det gælder om at løse daglige problemer. Det er en organisation for politikere, der bruger den til at deltage i det globale politiske liv. Afrika er et kontinent med rige naturressourcer, der bruges af hele verden. Imidlertid har dette ingen positiv indflydelse på befolkningens levestandard eller nedbringelse af fattigdommen. Forskellige organisationer prøver at løse fattigdomsproblemet, men fremskridtene kan knap nok ses. Det har ordføreren, fru Martens, slået helt klart fast.

Vi ved virkelig ikke, hvordan vi skal hjælpe Afrika, og betænkningen giver heller ingen løsning. Lad os erindre, hvordan et fredeligt Kenya druknede i blod på nogle få dage. Hvordan kan vi sikre, at den økonomiske bistand fra forskellige lande fordeles ordentligt? Det spørgsmål drøftede vi for nogle få måneder siden. Vi talte også om de skridt, Kina tager. Måske har Kina fundet den rette vej? Vi bør nøje undersøge den vej.

Luisa Morgantini, for GUE/NGL-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Den fælles Afrika/EU-strategi er først og fremmest en stor udfordring, en anledning til, at vi viser, at vi kan se på os selv og vores politikker med friske øjne. Jeg mener, vi stadig må gennemtænke forholdet mellem vores to kontinenter og vores udviklingsstrategier meget nøje.

Det er en lang proces, og vi kan ikke forvente at løse alting på én gang, og det er også meget kompliceret, men det skal efter min mening primært være en inkluderende aktiv proces baseret på bottom up-princippet. Det er et partnerskab mellem ligeværdige parter.

Lissabontopmødet kunne ikke nå så vidt, måske på grund af det hastværk, det blev afsluttet med, og hverken EU eller AU kunne eller ønskede at give parlamenter og civilsamfund en strukturel rolle, hverken i Afrika eller i Europa. Der er nu gået et år siden topmødet, og som det stærkt fremhæves i Martens-betænkningen, har Europa-Parlamentet, Det Panafrikanske Parlament og civilsamfundet stadig ikke for alvor noget at skulle have sagt med hensyn til at fastlægge strategien.

Det er derfor afgørende – ikke mindst for at opfylde 2015-målene om udryddelse af fattigdom og sygdom og om udvikling på landbrugs- og uddannelsesområderne – at disse bliver inkluderet, og det gælder også alle de emner, der er blevet taget op, fra ørkendannelse til klimaforandringer og energi.

Det er derfor væsentligt at have fuldstændigt ejerskab og et demokratisk partnerskab, der er åbent for offentligheden og ikke udelukkende er begrænset til regeringer og udvalg. Europa-Parlamentet har styrket sine relationer til Det Panafrikanske Parlament, og der er ingen tvivl om, at disse fremskridt har påvirket den fælles Afrika/EU-strategi positivt.

Tilbage i 2007 opstod der imidlertid en række tvivlspunkter om finansiering. Vil der blive fundet midler til at gennemføre denne fælles strategi? Hvad er fremtiden for AVS-staterne og Cotonouaftalen? Hvordan vil vores forhold blive til internationale organisationer – Verdensbanken, Den Internationale Valutafond og WTO? Lad os arbejde sammen om at gøre disse institutioner mere demokratiske.

Lad mig slutte af med at sige, at jeg mener, at vi skal fatte mod og gå videre med denne udfordring, fordi Afrika – som vi har erfaret i løbet af de seneste år – er et kontinent med rige menneskelige og økonomiske ressourcer, en ægte partner. Det er fantastisk at se, at der er stor velstand, og ikke kun død, ødelæggelse og krig, selv om vi naturligvis skal arbejde med disse områder for at skabe fred og opbygge demokrati.

Bastiaan Belder, for IND/DEM-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Først og fremmest vil jeg gerne takke ordføreren, fru Martens, for denne solide betænkning. Det er godt, at Parlamentet ikke blot ser positivt på meddelelsen om et partnerskab, men også virkelig overvåger de håndgribelige resultater. Det er det, Afrika har brug for. Grundlaget for et vellykket partnerskab med Afrika kræver god regeringsførelse og menneskerettigheder. Det er væsentligt på et kontinent, hvor borgmestre kan vælte præsidenter, og hvor en anden præsident har lemlæstet sin egen befolkning for at gennemføre heksejagter. Rådet og Kommissionen bør gøre dette til et centralt indsatsområde.

Når jeg nævner god regeringsførelse, tænker jeg også på Kinas rolle, der kun nævnes i forbiarten i beslutningen. Det slår mig, at man undlader at anslå en kritisk tone over de undertiden katastrofale følger af Kinas engagement i Afrika. EU kan måske lære af de 2 mia. EUR, som Kina/Afrika-Udviklingsfonden investerer i Afrika. Den kendsgerning, at Beijing også investerer i lande som Zimbabwe, siger det hele om Kinas bidrag til langsigtet demokrati og god regeringsførelse i Afrika.

Jeg har også en bemærkning til ordføreren. I punkt 46 omtaler hun den afrikanske fødevareresikkerhed og fødevareresuverænit. Det, som efter min mening mangler i denne beslutning, er en tekst, der tager fat på et problem, der har eksisteret i en årrække, nemlig andre staters eller udenlandske virksomheders leje eller endog opkøb af store landbrugsarealer, hvor høsten går til udenlandske investorer og derfor ikke kommer den underernærede lokalbefolkning til gode. Sådanne situationer er virkelig bekymrende. Endvidere skaber disse investeringer ingen job. Det er en skam, at der ikke i beslutningen tages fat på dette specifikke problem, som i øjeblikket endnu en gang får megen opmærksomhed i medierne.

Michael Gahler (PPE-DE). – (DE) Hr. formand! Som formand for ad hoc-delegationen for forbindelserne til Det Panafrikanske Parlament vil jeg gerne benytte lejligheden i dag til at takke de mange involverede. Først og fremmest Maria Martens, der har udarbejdet en glimrende betænkning om fremskridt for Afrika/EU-strategien. For det andet de involverede institutioner. Inden for rammerne af et sekspartsmøde er det lykkedes os at nå frem til en forståelse mellem de to parlamenter. Begge kommissioner har tilsluttet sig, og det samme har de to parlamenter og de to råd. For så vidt angår Rådet, vil jeg gerne helt specifikt fremhæve den juridiske tjeneste, som altid er særdeles vigtig i den slags anliggender, da fælles holdninger somme tider svigter her. Efter det første møde i Addis Abeba er det imidlertid på vores andet møde i dag lykkedes at gennemføre og endelig vedtage det, vi var blevet enige om vedrørende inddragelsen af de to parlamenter.

Jeg vil gerne kommentere hr. Hutchinsons indlæg. Hvad er det egentlig, der sker? Ja, der sker mange dårlige ting i Afrika. Det er dog mit indtryk – men måske er det tilfældigt – at Afrika siden aftalen om den fælles strategi har reageret anderledes på kup. I Mauretanien, Guinea, Guinea-Bissau og Madagaskar har Afrika reageret ved at suspendere disse landes medlemskab. Det skete ikke tidligere. Dengang ville det have været business as usual.

I den forbindelse vil jeg også gerne sige, at vi, som europæiske regeringer, også bør tage hensyn til disse forhold. Hvis partnerskabet er baseret på fælles værdier, så må europæerne også reagere, når afrikanerne reagerer, når noget går galt i Afrika. Derfor har jeg tillid til, at vi vil kunne tilføre partnerskabet merværdi, hvis vi, som parlamenter, bliver mere engageret i gennemførelsen af strategien i fremtiden.

Ana Maria Gomes (PSE). – (PT) Hr. formand! Jeg vil gerne lykønske fru Martens med denne vigtige betænkning og understrege, hvor vigtig Parlamentets rolle er for overvågning af gennemførelsen af den fælles Afrika/EU-strategi og handlingsplan.

Der er taget nogle vigtige skridt med hensyn til flere af de otte partnerskaber, som er med i strategien, især nedsættelsen af fælles ekspertgrupper og gennemførelsesteams og påbegyndelsen af dialogen i forbindelse med disse partnerskaber.

Jeg beklager imidlertid, at visse partnerskaber ved slutningen af det første gennemførelsesår kun er nået til det stadium i processen, hvor arbejdsmetoderne fastlægges, og endnu ikke har fastlagt, hvad der skal leveres, eller tidsplaner og budgetbevillinger.

Jeg håber, at den næste fælles årlige statusrapport bliver meget mere specifik end den første med hensyn til at præsentere resultater og angive finansieringsrammer. Det er særdeles vigtigt, at vi er opmærksomme på,

at de forpligtelser, EU og medlemsstaterne har indgået, bliver opfyldt med henblik på at udvælge 2015-målene. Vi skal også sikre, at den globale recession, der rammer alle, ikke straffer afrikanske lande og befolkninger uforholdsmæssigt, eftersom de allerede er de mest sårbare.

Udvikling og demokratisk regeringsførelse i Afrika skal indgå i strategien for afslutning af krisen for os alle. I den henseende har vi også brug for at se mere betydelige fremskridt i alle partnerskaberne, bl.a. de politisk mere følsomme, som det er tilfældet med regeringsførelse og menneskerettigheder.

Europa-Parlamentets rolle i denne proces skal styrkes ved officielt at give det overvågningsfunktioner og inddrage det i strategigennemførelsesteamenes arbejde. Det er også afgørende at sikre, at aktører, der repræsenterer både det europæiske og det afrikanske civilsamfund, inddrages i processen, især nationale parlamenter, ngo'er og medier.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN). - (PL) Hr. formand! Jeg vil gerne gøre opmærksom på tre spørgsmål i denne forhandling. For det første vedtog Europa-Parlamentet i december 2007 en ny Afrika/EU-strategi, der havde til formål at sikre lighed mellem de to sider. Hovedproblemet og kernen i strategien var at nedbringe fattigdommen i de afrikanske lande. Der blev imidlertid ikke gjort mange fremskridt på det område sidste år.

For det andet kan den fortsatte finansielle og økonomiske krise desværre forværre situationen for de afrikanske lande. De førende globale finansielle institutioner fremsætter følgende prognoser for 2009. IMF anslår, at verdens samlede BNP vil falde med 1 %, mens Verdensbanken anslår et fald på 2 %. WTO forudser en nedgang i værdien af den globale handel på hele 9 %. Det vil være første gang, det er sket i 50 år. Den krise, de fleste udviklede lande står i, vil ifølge IMF ramme udviklingslandene, også i Afrika, mens stigende arbejdsløshed og fattigdom kan skabe interne uroligheder og i nogle tilfælde føre til krig.

Jeg håber på baggrund af denne krise og dens eftervirkninger, som fortsat vil kunne mærkes i de næste par år, at Afrika/EU-samarbejdsstrategien vil blive ændret på passende vis, så den form for interne uroligheder eller måske endda væbnet konflikt som følge af den globale økonomiske krise kan forebygges.

Juan Fraile Cantón (PSE). - (ES) Hr. formand! I december 2007 vedtog EU's stats- og regeringschefer i Lissabon den fælles Afrika-EU-strategi og den første handlingsplan for dens gennemførelse.

Der var tre kendsgerninger, der førte til denne strategi. Den første var, at vi på det afrikanske kontinent på én og samme tid oplever fredsprocesser og en gradvis konsolidering af de demokratiske systemer og vedholdende konflikter som i Darfur, høje fattigdomsniveauer og nye situationer som f.eks. de massive bølger af ulovlig indvandring.

Den anden kendsgerning er, at Afrika syd for Sahara er den fattigste region i verden. Befolkningen har en lav levetidsforventning, lave uddannelses- og alfabetiseringsniveauer og en høj demografisk vækst. 300 millioner mennesker lever for mindre end 1 EUR om dagen.

Den tredje kendsgerning er, at de store pandemier er fysisk placeret i Afrika, at mere end to tredjedele af de aids-smittede bor i Afrika, og at 90 % af alle malariadødsfald sker i Afrika.

I det sidste år har vi kun gjort mindre fremskridt mod de mål, vi har sat for os selv, og eftersom handlingsplanen dækker perioden frem til 2010, er det nødvendigt, at vi straks gør noget inden for to vigtige områder. For det første skal vi samarbejde om demokratisk regeringsførelse, styrkelse af institutionerne og en øget rolle for civilsamfundet, og vi skal være særlig opmærksomme på kønspolitikkerne. For det andet skal vi samarbejde om at løse de basale sociale behov, bekæmpe af sult og lancere udviklingsprogrammer inden for uddannelse, sundhed og adgang til basale ressourcer såsom vand.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). - (PL) Hr. formand! Det partnerskab, vi drøfter i dag, er svaret på Afrikas behov, da det yder støtte til demokratiseringsprocessen i de afrikanske lande og til menneskerettighederne og samtidig sikrer et stærkt bilateralt engagement i bekæmpelsen af klimaændringerne og inden for energisikkerhedsområdet.

I dag har vi på grund af vores voksende globale indbyrdes afhængighed og fælles ansvar også brug for forpligtelse fra de potentielt svagere partners side. Tag for eksempel bekæmpelsen af klimaændringerne. Selv om Afrika bidrager mindst til forureningen af vores atmosfære, mærker det følgerne meget akut. Det er derfor, at vi er nødt til at inddrage de afrikanske lande i bekæmpelsen af klimaændringerne, især med henblik på at gøre mest mulig brug af de vedvarende energikilder, som disse lande har til rådighed.

Visse lande forsøger at trække de afrikanske lande ind i deres indflydelsessfære. Det bør ikke ske. Afrika har ikke brug for at blive kontrolleret. Det har tværtimod brug for vores hjælp og støtte. Samtidig bør vi også behandle Afrika som en ligeværdig partner i stedet for blot at behandle det som en modtager af økonomisk bistand. Når man er på lige fod, opnår man en større grad af forpligtelse.

Louis Michel, medlem af Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Jeg vil gerne takke de forskellige talere.

Jeg glæder mig over, at der er tilfredshed med de første resultater, men det er naturligvis ikke tilstrækkeligt. Vi må forstå, at tingene kun har været på plads i et år, og at vi skal sætte farten op i 2009.

Jeg accepterer de forskellige taleres synspunkter, og de spørgsmål, de har rejst, er helt i overensstemmelse med mine egne overbevisninger. Det er åbenlyst, at der ikke kan ske nogen udvikling, hvis der som nævnt af hr. Hutchinson og fru Morgantini ikke er noget ejerskab. Det er ligeledes åbenlyst, at de nationale parlaments og civilsamfundets rolle også er yderst vigtig.

Derudover beklager jeg, at det ikke var muligt at gennemføre en gennemgribende reform af de institutionelle mekanismer, der styrer Parlamentets ansvar for udviklingspolitikken. Jeg husker, at De anmodede om, at landestrategipapirerne ikke blot skulle drøftes her, men også i partnerlandenes nationale parlamenter. Det måtte jeg ikke for Det Europæiske Råd, og derfor sendte jeg landestrategipapirerne til Den Blandede Parlamentariske Forsamling. Ad den vej sendte De dem videre til de forskellige europæiske parlamenter, men alt dette er ikke koblet op på nogen form for institutionel regel, hvilket jeg ville ønske var tilfældet. Jeg vil gerne minde om, at det fortsat vil være en af mine absolutte hovedprioriteringer, for vi ville gøre enorme fremskridt, hvis De Europæiske Udviklingsfonde kom med på budgettet. Så længe de ikke er en del af budgettet, vil vi stadig have dårlige argumenter for ikke at lade Parlamentet spille den rolle, det burde, og som følge heraf vil udviklingskommissæren undertiden være magtesløs. Det ville være meget enklere, hvis jeg kunne diskutere prioriteringerne, programmerne og projekterne her i Parlamentet. Så kunne jeg komme videre og blive styrket af denne opbakning. Det er desværre endnu ikke tilfældet. Jeg håber, at vi kan nå så vidt.

Jeg vil heller ikke springe de emner over, som jeg ikke er enig i. Jeg vil gerne minde Dem om, at vi sidste år på europæisk plan brugte bidraget fra Kommissionen og medlemsstaterne, vel vidende at begge bidrog med 46 mia. EUR. Vi er imidlertid 1,7 mia. EUR bagud i forhold til programmet, eller rettere sagt i forhold til det mål, vi har sat. Det er jeg på ingen måde tilfreds med, og jeg mener, at vi er nødt til at slås for det i fremtiden. Parlamentet har brug for en sand ambassadør for dette budskab, én der kan lægge pres på. Vi får brug for hele vores politiske styrke bare for at få medlemsstaterne til at respektere de forpligtelser, de påtog sig i 2005. Det bliver ikke nemt. Jeg husker stadig kampen om milliarder til fødevarefaciliteten. Det var ikke nemt, men vi opnåede nogle gode betingelser. Vi fik yderligere en milliard, selv om den blev fordelt på tre år i stedet for på to. Heldigvis skrider projekterne fremad, og der er positive fremskridt i gennemførelsen af disse projekter. Jeg er derfor naturligvis helt enig.

(EN) Vi har ikke til hensigt at genåbne DAC-spørgsmålene. Der drøftes nogle marginale tilpasninger, f.eks. fredsbevarende missioner.

(FR) Vi har derfor ikke til hensigt at genåbne drøftelsen. Derudover er jeg nødt til at sige, at jeg er meget forsigtig. Jeg synes ikke, at vi skal genåbne denne drøftelse, for hvis vi gør det, så vil vi komme til at se, at der er visse medlemsstater, der vil deltage for at få hvad som helst med på budgettet hertil.

Jeg er nødt til at sige til Dem, hr. Cook, at jeg ikke er enig i det, der er blevet sagt om, at vi har mistet vores idealer. Det synes jeg ikke er tilfældet. Jeg synes blot, at man skal lytte til stemmerne her i Parlamentet for at forstå, at vi stadig har en stor forpligtelse til at forsvare udviklingslandene. Det er ikke korrekt at sige, at vi ikke bidrager til løsningen. Man kan naturligvis ikke forvente, at vi kan løse alting, men jeg gyser ved tanken om, hvor fattig verden ville være uden den europæiske bistand.

Den er ikke tilstrækkelig, det er jeg helt enig i, men den udgør 57 % af bistanden i verden. Desværre synes jeg ikke, at vi kan diskutere det nu, men spørgsmålet om, hvorvidt den europæiske bistand fra vores medlemsstater eller Kommissionen stadig når sit mål eller stadig er effektiv – hvorvidt det er en god måde at arbejde på – er en anden ting. Jeg kunne godt tænke mig at dreje forhandlingen tilbage til spørgsmålet om en eventuel etablering af budgetstøtte og betingelser herfor, fordi jeg, ligesom Dem, er meget usikker på sidstnævnte.

Når det er sagt, har vi stadig brug for at vide, hvad vi ønsker. Hvis vi ønsker at få en regering til at henvende sig til civilsamfundet eller befolkningen – eller parlamentet i nogle tilfælde – for at få dem til at deltage, må vi derfor acceptere, at vi skal pålægge betingelser. Det er, fordi det nogle gange ikke er nok at sige til en regering, at "vi håber, at I vil gøre det", at komme med lidenskabelige anmodninger eller blot venlige

henstillinger. Spørgsmålet om de tilhørende betingelser – jeg bryder mig ikke om ordet "betingelse" og foretrækker at tale om kriterier – er stadig vigtigt. Når man f.eks. taler om profil, synes jeg stadig, at det er helt normalt at være i stand til at opsætte en. Den profil er ikke blevet brugt til at definere budgettet for initiativet. Det er stadig helt normalt for os at analysere de enkelte landes profiler for regeringsførelse, når vi er ved at være parat til at yde dem op til 25 % eller endda 30 % ekstra i form af økonomiske incitamenter. Alle disse debatter er stadig åbne. Jeg ønsker ikke at lukke dem, men jeg håber, at vi bliver i stand til at gøre det på et tidspunkt.

Jeg vil udelade alt, hvad der har med Kina at gøre. Jeg synes selvfølgelig, at det er en god diskussion. Jeg synes naturligvis, at udviklingslandene har ret til at udbyde det samarbejde, de ønsker, i licitation. Europa har ikke længere monopol på Afrika, og det er fint. Det er noget, jeg finder vigtigt.

Det er bestemt en god idé at sætte spørgsmålstejn ved kvaliteten af de udviklingspolitikker, der er etableret mellem Kina og Afrika. Vi kan ikke kritisere dem for at gøre det, men vi kan undre os. Jeg har f.eks. i flere måneder modtaget rapporter om kinesiske kontrakter i Den Demokratiske Republik Congo. Jeg siger ikke, at der er tale om dårlige kontrakter. Jeg siger blot, at der er en række spørgsmål, som fortjener et svar. Vi har travlt med at besvare dem for øjeblikket, især spørgsmålet om statsgaranti, for det er en aftale, der er indgået med et privat foretagende. Vi beskæftiger os også med procentandelen af lån i forhold til gaver, den kendsgerning, at de ikke blev udbudt i licitation, og den kendsgerning, at det er næsten det samme beløb som landets gæld til Den Europæiske Monetære Fond. Der skal findes en løsning på alle disse spørgsmål, men ikke ved at fordømme denne type forbindelse. De afrikanske lande har også ret til at indgå partnerskabsaftaler med kineserne. Jeg vil ikke komme tilbage til dette spørgsmål.

Jeg synes, fru Morgantini, at De har sat fingeren på nogle af de spørgsmål, som allerede er blevet rejst af hr. Hutchinson. Det er klart, at det reelle problem altid vil bestå i at sikre, at forholdet mellem os og udviklingslandene er et ægte partnerskab. Efter min mening var Lissabontopmødet et betydeligt skridt fremad, for vi udformede i det mindste i teksterne begyndelsen på en ny filosofi om ligeværdige partnere med hensyn til rettigheder og ansvar.

Vi er der dog ikke helt endnu, og det er et af de spørgsmål, der er knyttet til ejerskabet og til – når det er muligt – budgetstøtten. Det er knyttet til ejerskabet ved hjælp af civilsamfundet og ved hjælp af forhandling på parlamentarisk niveau. Jeg mener, at De har ret, og at det er de områder, vi skal arbejde med.

De stillede et andet spørgsmål, der optager mig meget, og som efter min mening er et vigtigt emne til debat. Det er, "hvordan vi kan opnå en bedre harmonisering: ved at få folk til at arbejde bedre sammen, ved at dele arbejdet bedre, ved at støtte den globale udviklingspolitik bedre mellem de forskellige partnere og ved at se på den rolle, som Verdensbanken, WTO, IMF, Kommissionen og alle de store donorer spiller?"

Det er korrekt, at der for øjeblikket – som det blev sagt på et andet møde – sker et vist overlap, og at nogle ting udføres dobbelt. Der er endda konkurrence, og det er ikke altid en nyttig konkurrence. Jeg kan fortælle Dem, at der er sket store fremskridt i de sidste to år, især i forhold til Verdensbanken. Jeg kan fortælle Dem, at jeg føler mig helt optimistisk, når jeg ser på Verdensbankens nye budskab, strategi og filosofi. Der er derfor plads til en anden slags samarbejde, til samarbejde mellem de forskellige partnere, og jeg synes, at De allerede har sat fingeren på et grundlæggende punkt, som vi er nødt til at se nærmere på.

God regeringsførelse er naturligvis et vigtigt element, og det er derfor, at vi har sørget for en pakke beregnet til god regeringsførelse.

Fru Gomez tog hul på det vigtige spørgsmål om den økonomiske krises indvirkning på den økonomiske og sociale situation i udviklingslandene. Stort set alle eksperter er i dag enige om, at væksten vil falde med mindst 2 %, hvilket vil betyde op til 50 mio. flere fattige. Det skal vi være meget opmærksomme på.

Med hensyn til os selv vil jeg blive meget glad, hvis medlemsstaterne holder de løfter, de kom med i 2005. Jeg kan forsikre Dem om, at vi i fællesskab vil slås meget hårdt for at tvinge medlemsstaterne til at gøre det.

For det andet har jeg meget travlt med at forberede en meddelelse – den aprilpakke, jeg har lovet – som ikke kun handler om offentlig udviklingsbistand. Jeg vil i pakken forsøge at udnytte en hel række af Kommissionens sektorbudgetter til udviklingspolitikker. Jeg kan fortælle Dem, at der er nogle virkelig interessante muligheder. Jeg arbejder også sammen med Den Europæiske Investeringsbank om pakken, især angående en støttende infrastruktur, i et forsøg på at udvikle dem så hurtigt som muligt og sikre en hurtig virkning. Jeg vil forelægge den i Parlamentet til april. Jeg vil blot gerne sige, at jeg mangler at komme ind på et meget vigtigt spørgsmål, nemlig de nationale parlamenters og civilsamfunds rolle.

Det vil jeg slutte med. Hr. Hutchinson foreslog engang, at der burde gøres nogle forsøg med at lade Europa-Parlamentets medlemmer, og måske også medlemmerne af medlemsstaternes parlamenter, tage hen, hvor end det er muligt, og holde drøftelser om landestrategipapirerne. Jeg har haft lejlighed til at gøre det i tre forskellige lande. Det gik rigtig godt, men det er klart, at det gik godt, fordi vi i de tre lande havde regeringens opbakning, for uden en sådan støtte ville det have været særdeles vanskeligt. Jeg synes derfor, at De har ret i, at det bestemt skal være en af prioriteringerne at få involveret parlamentsmedlemmerne. Tro mig, når jeg siger, at jeg vil gøre alt, hvad der står i min magt, for at sikre dette.

Maria Martens, ordfører. – (NL) Hr. formand! Jeg har faktisk ikke meget at tilføje. Dette er den første forhandling om gennemførelsen af strategien. Vi er kommet i gang, men vi er stadig ved begyndelsen. Der er stadig utrolig meget at gøre. Afrika er stadig det fattigste kontinent. De har alle påpeget de ting, der bekymrer os, og hvilke udfordringer vi står over for, det være sig i forbindelse med fred og sikkerhed, økonomisk vækst, god regeringsførelse, kapacitetsopbygning eller parlamenternes og civilsamfundets rolle. Kommissæren er kommet med de nødvendige bemærkninger i den forbindelse.

Jeg vil gerne takke mine kolleger i Parlamentet, kommissæren og vores kolleger fra Det Panafrikanske Parlament. Vi vil blive ved med at følge denne proces.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted tirsdag den 24. marts 2009.

18. Kontrakter om milleniumudviklingsmål (kortfattet forelæggelse)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er en kortfattet forelæggelse af en række betænkninger, otte i alt, hvorfor jeg beder alle medlemmerne om at overholde den taletid, de har fået tildelt til denne særlige procedure, og jeg vil også gerne bede Kommissionen om at holde sig til sagen, når den besvarer spørgsmålene, da vi ellers får problemer med at overholde dagsordenen. Det vil også gøre det nemmere for tolkene.

Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0085/2009) af Hutchinson for Udviklingsudvalget om kontrakter om milleniumudviklingsmålene (2008/2128(INI)).

Alain Hutchinson, ordfører. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Det er næsten tre år siden, at EU og medlemsstaterne forpligtede sig til at forbedre effektiviteten af vores samarbejde med udviklingslandene. Der er blevet gjort en indsats, men der er en betydelig modstand, især inden for medlemsstaterne, og derfor er der stadig behov for meget store fremskridt.

Adgang til sundhedsydelser og grunduddannelse er blot en drøm for millioner af mennesker, hvoraf mange er kvinder. Hver dag er der 72 mio. børn, især piger, der ikke går i skole. Hvert minut er der en kvinde, der dør af komplikationer i forbindelse med graviditet eller fødsel, og hvert tredje minut er der et barn, der dør af en sygdom, der nemt kunne have været forebygget af en læge.

I et geografisk perspektiv er det Afrika syd for Sahara, hvor situationen, hvilket vi lige har fastslået, er langt den mest katastrofale, og hvis tingene fortsætter på samme måde, er der risiko for, at denne situation vil fortsætte i mange år fremover.

I denne sammenhæng er det korrekt, at budgetstøtten, dvs. økonomisk bistand, der er direkte indeholdt i modtagerlandenes budgetter, kunne bruges til at sikre en mere forudsigelig støtte, der er målrettet de prioriterede indsatsområder, og som derfor er mere effektiv. Det er derfor, at Kommissionen har foreslået, at man indgår kontrakter om milleniumudviklingsmålene (MDG), som den har til hensigt at foreslå i et antal lande med det formål at bevilge midler i en periode på seks år og indføre en årlig opfølgning, der lægger vægt på resultater inden for sundhed og uddannelse.

Betydningen af et sådan initiativ understreges i vores betænkning, men der rejses også en række spørgsmål, der kræver et klart svar. Hvilke kriterier vil Kommissionen f.eks. foreslå, at udviklingslandene skal opfylde for at kunne blive omfattet af denne type kontrakter. Hvor lang en varighed planlægges der for et sådant projekt, og hvad er betingelserne for at gennemføre det? Vi vil også gerne understrege, at Kommissionen endnu ikke har offentliggjort nogen officiel meddelelse om initiativet. Hvis man ønsker at vide mere, findes der på nuværende tidspunkt ikke nogen interne dokumenter, man kan tage udgangspunkt i, udover de grundlæggende oplysninger, der findes på Udviklingsudvalgets websted.

Selv om Kommissionens budgetstøtte indeholder flere positive aspekter og f.eks. er bundet til opnåelsen af resultater på sundheds- og uddannelsesområdet og generelt set er planlagt til tre år, er den langt fra perfekt. Lad mig f.eks. minde Dem om, at Kommissionen ligesom de fleste andre bistandsydere generelt set kun yder budgetstøtte til de lande, der har indført et IMF-program. Det er særlig problematisk, da vi ved, at sådanne programmer kan begrænse regeringens evne til at investere i udviklingen på grund af for høje målsætninger, især hvad angår inflation og budgetunderskud.

Selv om Kommissionen har valgt at yde budgetstøtte på lang sigt, er der ingen garanti for, at denne bistand ikke selv vil blive genstand for bureaukratiske procedurer, der som bekendt ofte medfører lange frister for udbetaling.

Endelig lider budgetstøtte under en alvorlig mangel på gennemsigtighed og ejerskab for de pågældende lande og deres befolkninger. Finansieringsaftalerne offentliggøres sjældent, og Kommissionen medtager som tidligere nævnt heller ikke systematisk civilsamfundets organisationer og parlamentsmedlemmerne i dialogerne med udviklingslandenes regeringer.

Det er imidlertid alment kendt, at udviklingen af hensyn til effektiviteten skal ligge i hænderne på både regeringerne og borgerne i udviklingslandene.

Projektet om kontrakter om milleniumudviklingsmålene vil derfor kun udgøre en positiv mulighed for at forbedre effektiviteten af vores bistand, hvis definitionen, betingelserne for støtte, gennemførelsen og vurderingen præciseres meget tydeligt. I vores betænkning understreger vi derfor initiativets betydning, samtidig med at vi opfordrer til påpasselighed og påpeger behovet for, at Kommissionen forklarer sine hensigter meget tydeligere og svarer på de specifikke spørgsmål, der rejses i betænkningen.

Jeg vil ikke slutte uden kort at komme ind på Revisionsrettens nylige særberetning om EF's udviklingsbistand til sundhedstjenester i Afrika syd for Sahara. Beretningens konklusioner er bekymrende. Fra et finansielt synspunkt kan vi se, at den offentlige bistands bidrag til sundhedssektoren ikke er øget siden 2000. Desuden ser det ud til, at budgetstøtte kun er blevet brugt i meget ringe omfang i forbindelse med sundhedssektoren i Afrika syd for Sahara. De forstår derfor, hr. kommissær, hvorfor vi i vores betænkning endnu en gang påpeger, at det er helt essentielt for os at fokusere mere på sundhedssektoren, men også, at der ikke er nogen garanti for, at kontrakter om milleniumudviklingsmålene vil gøre os i stand til at opnå dette.

Louis Michel, medlem af Kommissionen. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil begynde med at takke Udviklingsudvalget og dets ordfører, hr. Hutchinson, for denne betænkning, der gentager en række spørgsmål og bekymringer, som vi fuldt ud deler.

Der er brug for mere og bedre udviklingsbistand, hvis vi ønsker at nå milleniumudviklingsmålene (MDG) i 2015, men der er ligeledes brug for bistand, der er meget mere forudsigelig og langsigtet, som Deres betænkning så rigtigt minder os om.

Denne indsats skal naturligvis ske ved anvendelse af en kombination af mange forskellige instrumenter. Jeg synes dog fortsat, at budgetstøtte, uanset om den er generel eller sektoriel, er det bedst tilpassede og mest velegnede instrument i de lande, der tillader det.

Budgetstøtte er den bedste måde til at styrke de nationale systemer og processer, øge landenes ejerskab, fremme harmoniseringen, reducere transaktionsomkostningerne og herved forbedre kontrollen med de offentlige udgifter og fremme opnåelsen af udviklingsmålene.

Kommissionen har allerede i stort omfang øget anvendelsen af budgetstøtte, og det vil den gøre igen i løbet af de næste seks år inden for rammerne af den 10. Europæiske Udviklingsfond (EUF). Den ønsker at gøre dette instrument mere effektivt og mere forudsigeligt, og Kommissionen har derfor i samråd med medlemsstaterne og andre interessenter udtænkt en langsigtet form for budgetstøtte, som vi har kaldt kontrakter om milleniumudviklingsmålene, for de lande, der opfylder visse kriterier: gode tidligere resultater, en troværdig forvaltning af de offentlige finanser, en passende sektorpolitik osv. Kontrakter om milleniumudviklingsmålene er en naturlig udvikling af den generelle budgetstøtte, ikke kun fordi de er mere forudsigelige, men også fordi de er fokuseret på resultater, og fordi honoreringen kan afpasses resultaterne. Det drejer sig om partnerstater, der forpligter sig til at fokusere på deres politikker og dermed på deres udgifter og milleniumudviklingsmål.

Kontrakter om milleniumudviklingsmålene indeholder følgende nøgleelementer. De gælder for en periode på seks år, dvs. fulde seks år i modsætning til den normale varighed på tre år for generel budgetstøtte, de har en garanteret, fast betaling af mindst 70 % af de totale forpligtelser, såfremt der ikke sker overtrædelser af de

betingelser, som udløser betalingerne, eller af samarbejdets væsentlige og grundlæggende elementer, de har en variabel komponent på op til 60 %, der har til formål at belønne resultater med henblik på opnåelse af millenniumudviklingsmålene, og de er bundet til resultatindikatorer, navnlig inden for sundheds- og uddannelsesområdet, samt til fremskridt i forbindelse med forvaltningen af de offentlige finanser.

Landene er kvalificerede, hvis de allerede har iværksat budgetstøtte på tilfredsstillende vis som led i den niende EUF, og hvis de har vist en stærk forpligtelse til at sikre opfølgning på og opnåelse af millenniumudviklingsmålene. De har til formål at forbedre den budgetmæssige ressourcestyring i de lande, hvor donorerne har deres egen koordinering.

Efter at have evalueret 10 lande tildelte Kommissionen kontrakter om millenniumudviklingsmål i syv af disse, nemlig Burkina Faso, Ghana, Mali, Mozambique, Rwanda, Uganda, Tanzania og Zambia. Disse programmer blev forelagt for og tildelt af medlemsstaterne i december sidste år. Tre kontrakter er allerede blevet underskrevet, nærmere bestemt med Zambia og Rwanda – som jeg personligt underskrev – og Mali. De øvrige vil blive afsluttet i løbet af de næste par uger. Alt i alt beløber disse syv programmer sig i alt til ca. 1,8 mia. EUR. Med andre ord går ca. 50 % af den samlede generelle budgetstøtte og ca. 14 % af den samlede 10. EUF til nationale indikative programmer.

Det er meningen, og Deres betænkning opfordrer faktisk til det, at vi vil forsøge at udbrede denne foranstaltning til andre lande, herunder ikke-AVS-lande, i henhold til de erfaringer, vi høster med disse første lande. Der vil naturligvis blive udformet andre tilgange for lande, der stadig ikke er kvalificerede til at modtage budgetstøtte, men kontrakterne om millenniumudviklingsmålene er allerede et vigtigt bidrag til at forbedre bistandseffektiviteten og til at fremskynde opnåelsen af millenniumudviklingsmålene.

Formanden. - Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted tirsdag den 24. marts 2009.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Toomas Savi (ALDE), skriftlig. – (EN) Kontrakterne om millenniumudviklingsmålene ser ud til at være et vigtigt skift frem mod opnåelsen af millenniumudviklingsmålene. Det er selvfølgelig vigtigt, at disse kontraktors potentiale ikke formindskes på grund af overdrevne administrative procedurer fra Kommissionens side som påpeget af ordføreren.

EU's udviklingsbistands betingende natur ville kun være mulig, hvis EU opererede i et monopol og var den eneste leverandør af udviklingsbistand. For øjeblikket er vores indsats i Afrika f.eks. i et vist omfang forgæves, da Folkerepublikken Kina gennemfører "politisk dumping", når de yder bistand uden noget krav om overgang til demokrati, retsstat og respekt af menneskerettighederne.

Nogle regeringer i Afrika kan finde på at droppe Kommissionens bureaukrati ved at se bort fra vores tilbud om udviklingsbistand, hvilket er yderst farligt, da vi herved mister vores mulighed for at lede disse lande i den rigtige retning.

Jeg vil gerne bede Kommissionen om at tage hensyn til denne bekymring ved at forenkle procedurerne, samtidig med at den fastholder tilstrækkelig kontrol med udbetalingen af de midler, der ydes.

19. Socialt ansvar hos underleverandører i produktionskæder (kortfattet forelæggelse)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0065/2009) af Lehtinen for Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender om socialt ansvar hos underleverandører i produktionskæder (2008/2249(INI)).

Lasse Lehtinen, ordfører. – (FI) Hr. formand, hr. kommissær! Underleverandørkæder er almindelige i forretningslivet. De hjælper til med at organisere arbejdet effektivt og fleksibelt. De er vigtige for, at det indre marked fungerer ordentligt, og udgør et nødvendigt økonomisk og logistisk netværk.

For at sikre markederne og forbrugerbeskyttelsen er det imidlertid afgørende at bruge lovgivningen til at fastsætte leverandørernes og underleverandørernes centrale ansvar. I denne betænkning opfordres Kommissionen til at oprette et klokkeklart retligt instrument ved at indføre et europæisk leverandøransvar,

som samtidig overholder de forskellige lovgivninger i medlemsstaterne samt nærhedsprincippet og proportionalitetsprincippet.

Otte medlemsstater har allerede en sådan lovgivning på plads, men vi er også nødt til at kunne regulere forbindelserne mellem underleverandørkæderne på fællesskabsplan. Fælles europæiske problemer skal løses med fælles regler. Ellers kan de lande, der ikke har indført lovgivning på dette forretningsområde, fordreje konkurrencen på bekostning af de øvrige.

Det er derfor ikke kun et spørgsmål om beskyttelse af arbejdstagerne, men også om at beskytte konkurrenceevnen for de virksomheder, der overholder reglerne. Det drejer sig med andre ord om at forebygge den grå økonomi. Så længe underleverandørkæder kan bruges som en skjult måde at holde lønningerne nede på og undgå at betale skat og socialsikringsbidrag, vil det være skatteyderne og de konkurrerende virksomheder, hvoraf de fleste er små og mellemstore virksomheder, der kommer til at bære byrden. Underleverandørerne, der ofte også er små firmaer, har brug for klare regler, når de arbejder for de meget store hovedleverandører.

Vi har allerede set, hvordan landespecifikke systemer også virker præventivt. Tærsklen for tilsidesættelse af arbejdsgiveransvaret bliver højere, hvis folk kan forvente at blive straffet for kriminel aktivitet.

Det er i alle europæernes interesse at overholde nogle minimumsbetingelser for beskæftigelse og nogle klare regler. Så kan arbejdskraften tillidsfuldt flytte fra et land til et andet, virksomhederne kan have tillid til kontrakterne, og forbrugerne kan være sikre på, at prisen på et produkt eller en tjenesteydelse er korrekt og er blevet fastsat på baggrund af gennemsigtighed. Det er ikke tilfældigt, at virksomhedernes sociale ansvar specifikt er omtalt i betænkningen.

Louis Michel, medlem af Kommissionen. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Kommissionen byder betænkningen hjertelig velkommen.

Uanset hvor vigtig outsourcing måtte være for at øge produktiviteten og konkurrenceevnen, erkender vi fuldt ud behovet for effektive foranstaltninger til at sikre, at det hverken opfordrer til eller fremmer en manglende overholdelse af ansættelsesforholdene, især når der er tale om lange underleverandørkæder. Der er brug for passende, effektive og afskrækkende straffe for at sikre, at underleverandørerne opfylder deres retlige og kontraktmæssige forpligtelser fuldt ud, især med hensyn til arbejdstagerrettighederne. Større gennemsigtighed i forbindelse med underleverandørprocessen vil føre til en bedre overordnet beskyttelse af arbejdstagernes rettigheder, og det er et spørgsmål, som Kommissionen som bekendt er og fortsat vil være meget optaget af.

Selv om jeg måske kan gå ind for Deres generelle princip om, at europæiske problemer kræver europæiske løsninger, vil jeg være mere forsigtig i forbindelse med konklusionerne i punkt 14 i betænkningen, hvor der står, at problemet kun kan blive løst ved at indføre et klokkeklart fællesskabsretligt instrument, som indfører et europæisk solidarisk ansvar.

Det ser også ud til, at betænkningen går i denne retning i punkt 15, hvor der opfordres til at iværksætte en konsekvensanalyse af merværdien og gennemførligheden af et sådant fællesskabsinstrument. Hvad angår opfordringen i punkt 25 til Kommissionen om at sikre effektiv overholdelse af direktivet om udstationering af arbejdstagere, vil jeg gerne understrege, at vi for nylig har nedsat en arbejdsgruppe på højt niveau om udstationering af arbejdstagere. Arbejdsgruppen består af repræsentanter fra medlemsstaterne og sociale aktører, og den har til formål at forbedre den praktiske anvendelse af direktivet og i særdeleshed det administrative samarbejde mellem medlemsstaterne. Gruppen holder sit første møde den 25. marts.

I den forbindelse vil jeg gerne nævne undersøgelsen "Liability in subcontracting processes in the European construction sector", der blev offentliggjort i 2008 af Det Europæiske Institut til Forbedring af Leve- og Arbejdsvilkårene, og som understreger såvel de største forskelle mellem de nationale systemer om solidarisk ansvar som deres effektivitetsniveauer. Undersøgelsen understregede også den kendsgerning, at der ikke ser ud til at være en universel løsning, og anbefalede yderligere debat og forskning, især i forbindelse med grænseoverskridende spørgsmål.

Det problem, vi forsøger at løse, er af social karakter, men de foreslåede løsninger går tydeligvis langt ud over det sociale område. Vi er derfor nødt til nøje at se nærmere på dets økonomiske og juridiske følger.

Jeg er helt enig i, at problemet fortjener en mere omfattende forskning, og at vi derfor, før vi forelægger et udkast til lovgivning, meget nøje bør undersøge flere ikkeregulerende metoder til at tackle nogle af de spørgsmål, der rejses i betænkningen, nærmere bestemt et forbedret samarbejde og en forbedret koordinering

mellem de nationale tilsynsmyndigheder og andre nationale håndhævende myndigheder, opmærksomhed på god praksis i virksomhederne, gældende retningslinjer og standarder, initiativer om socialt ansvar og tværnationale virksomhedsaftaler, som allerede indeholder innovative bestemmelser om risikovurderingsprocedurer og tilsyn med underleverandørerne.

Formanden. - Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag den 26. marts 2009.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Proinsias De Rossa (PSE), skriftlig. – (EN) Den øgede brug af outsourcing i Europa har vidtrækkende konsekvenser for arbejdsmarkedsforholdene. Det er ikke kun arbejdet, der outsources. De tilhørende juridiske og finansielle forpligtelser såsom overholdelse af reglerne om løn- og arbejdsforhold og betaling af skatter og socialsikringsbidrag outsources ligeledes til underleverandører og arbejdsformidlinger. Det er bekymrende, at outsourcing i stadig større grad kan bruges til at reducere det direkte sociale ansvar.

Derfor er idéen om et "solidarisk ansvar" vigtig for at sikre, at virksomhederne påtager sig et ansvar for deres underleverandørers praksis. Håndhævelsen af de juridiske forpligtelser bliver naturligvis vanskeligere i lange og komplekse kæder af indbyrdes forbundne virksomheder. Det gælder især på tværs af grænserne, hvor der kan etableres forskellige niveauer af leverandører i de forskellige medlemsstater, og som er underlagt forskellige regler. I dag er der kun otte medlemsstater, der har national lovgivning om underleverandørvirksomhedernes ansvar.

Jeg bakker kraftigt op om denne betænkning, der støttes af Den Europæiske Faglige Samarbejdsorganisation (EFS), og som opfordrer Kommissionen til at oprette et klokkeklart fællesskabsretligt instrument til indførelse af et europæisk solidarisk ansvar. Den anmoder samtidig Kommissionen om at iværksætte en konsekvensanalyse af et fællesskabsinstrument om ansvar fordelt på flere led for på denne måde at opnå større gennemsigtighed i forbindelse med underleverandører.

20. Frihandelsaftale mellem EU og Indien (kortfattet forelæggelse)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0131/2009) af Karim for Udvalget om International Handel om frihandelsaftale mellem EU og Indien (2008/2135(INI)).

Syed Kamall (PPE-DE), stedfortrædende for ordføreren. – (EN) Hr. formand! Jeg har brugt meget af min tid i Europa-Parlamentet på at fortælle folk, at jeg ikke er hr. Karim, men faktisk er hr. Kamall. Det må være forvirrende for folk at høre hr. Kamall tale om Karim-betænkningen. Jeg taler på hans vegne, da han på grund af uforudsete omstændigheder ikke kan være til stede her til aften, hvilket han undskylder.

Hans betænkning handler faktisk om handel med varer, tjenesteydelser, investering og intellektuelle ejendomsrettigheder samt udviklingsspørgsmål. Der er nu blevet forelagt en alternativ fælles beslutning fra PPE-DE-, ALDE- og UEN-Gruppen, fordi det var opfattelsen, at den oprindelige udvalgsafgørelse var resultatet af en ikke særlig repræsentativ afstemning, hvilket betød, at flere protektionistiske klausuler forblev intakte i betænkningen. I den alternative beslutning fremhæves det tydeligere, hvor vigtig en handelspartner Indien er for EU og de fordele, som en liberalisering af samhandelen kan medføre for begge parter.

EU og Indien indledte forhandlingerne i juni 2007 om en såkaldt frihandelsaftale, men der er sandsynligvis mange, der mere korrekt ville kalde den for en præferencehandelsaftale. Betænkningen opfordrer til, at der indgås en omfattende, ambitiøs og afbalanceret frihandelsaftale mellem EU og Indien, som kan forbedre markedssadgangen til varer og tjenesteydelser, og som reelt omfatter mange former for handel og bestemmelser om reguleringsmæssig gennemsigtighed på områder, der er relevante for samhandel og gensidige investeringer, herunder standarder for sundhed og plantesundhed, intellektuel ejendomsret, handelslettelser og toldregler.

En af hovedpointerne i betænkningen er, at hvis man ser på varehandelen, er Indiens gennemsnitlige toldsats nu faldet til et niveau, der svarer til andre asiatiske landes satser, og at den gennemsnitlige toldsats, der anvendes i Indien, således nu er på 14,5 % i forhold til EU's gennemsnitlige sats på 4,1 %. Den bemærker også, at Indien er bekymret over virkningerne af REACH samt over bekostelige certifikater for eksport af frugt til EU og bekostelige overensstemmelsesprocedurer for EF-mærket og understreger, at disse problemstillinger skal løses i præferencehandelsaftalen.

Betænkningen påpeger også, at en liberalisering af tjenesteydelser på ingen måde må hindre retten til at regulere tjenesteydelserne, herunder de offentlige tjenesteydelser. Det er dog nødvendigt at erkende, at staten forholdsvis ofte ikke er i stand til at levere de såkaldte "offentlige" tjenesteydelser, og vi bør erkende, at de ikke statslige aktører – den private sektor – har en rolle at spille i forbindelse med levering af essentielle tjenesteydelser til de fattige, især når staten ikke selv er i stand til at gøre dette, ofte på grund af manglende indtægter.

Handelen med tjenesteydelser mellem EU og Indien er forholdsvis ulige fordelt. EU eksporterer 1,5 % af sine tjenesteydelser til Indien, mens Indien eksporterer 9,2 % af den samlede eksport til EU. Betænkningen opfordrer også Indien til at indføre en hensigtsmæssig databeskyttelseslovgivning for at sikre, at vi i forbindelse med vores handel med tjenesteydelser kan have tiltro til, at de indiske virksomheder er i stand til at håndtere store mængder data, da databeskyttelsen volder bekymring.

Betænkningen erkender også, at kapitlerne om investeringer ofte ledsages af forpligtelser om at liberalisere kapitalbevægelser og give afkald på kapitalkontrol. Vi anmoder derfor Kommissionen om at afholde sig fra at indføre sådanne klausuler, da det særligt for udviklingslandene er vigtigt at kunne kontrollere kapitalbevægelserne for at afbøde finanskrisens virkninger.

Betænkningen bifalder Indiens tilsagn om indførelse af en effektiv ordning for intellektuelle ejendomsrettigheder og om brug af TRIPS-fleksibiliteten for at opfylde deres forpligtelser vedrørende folkesundheden. Vi bør endnu en gang være bevidst om, at for mange forpligtelser vedrørende folkesundheden kan gøre det umuligt for befolkningen i de fattige lande at få adgang til lægemidler, da der ikke er noget incitament for lægemiddelvirksomhederne til at udvikle lægemidler til disse lande.

Endelig erkender betænkningen, at et ambitiøst kapitel om udvikling skal være en væsentlig del af enhver frihandelsaftale, og at vi skal sikre samhandelen og direkte udenlandske investeringer. Den erkender også, at der er bekymring, især i Europa-Parlamentet, over spørgsmål som miljøstandarder og lovgivningen om de vigtigste arbejdsstandarder, arbejdsmiljøet og sikkerheden. Vi bør også erkende, at pendulet, når man forsøger at opnå en form for balance mellem handelsspørgsmål og miljøbeskyttelse, ILO-standarder osv., nogle gange kan svinge for langt den ene vej, så vi ender med, at de bliver vigtigere end samhandelen og dømmer de fattige lande til endnu mere fattigdom, fordi vi gør det vanskeligt for virksomhedsejerne i disse lande at udvikle kapaciteten.

Louis Michel, medlem af Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Jeg ønsker at takke Europa-Parlamentet for den store interesse, som det har vist under forhandlingerne om en frihandelsaftale mellem EU og Indien.

Jeg ønsker især at takke hr. Kamall og Udvalget om International Handel for den fremragende indsats, som de sammen med Udenrigsudvalget og Udviklingsudvalget har ydet med udarbejdelsen af betænkningen om en frihandelsaftale mellem EU og Indien. Der har været en omfattende udveksling af synspunkter med Parlamentet, og beslutningsforslaget omhandler alle eventuelle aspekter af forhandlingerne om en frihandelsaftale mellem EU og Indien. Udvekslingen af synspunkter er et godt redskab til vores forhandlinger om frihandelsaftaler.

Når vi taler om en frihandelsaftale mellem EU og Indien, er det vigtigt at tage højde for den generelle kontekst og kompleksitet i forhold til vores strategiske forbindelser med Indien, herunder samarbejdsaftalen fra 1994 og den fælles handlingsplan, for blot at nævne to af de store initiativer og dialoger, som vi har indledt med Indien.

Vi er overbevist om, at det er uhyre vigtigt at samarbejde med Indien om at nå til enighed i forhandlingerne om en ambitiøs frihandelsaftale, som vil gøre det muligt for begge parter – EU og Indien – at stå som vindere.

Jo mere ambitiøs frihandelsaftalen er, jo større økonomiske fordele vil der være for begge parter – EU og Indien. Det er en af de vigtigste konklusioner af undersøgelsen af indvirkning og bæredygtig udvikling, der er foretaget af uafhængige konsulenter samtidig med forhandlingerne.

Formålet med undersøgelsen af indvirkning og bæredygtig udvikling var at analysere den økonomiske, sociale og miljømæssige indvirkning af den fremtidige frihandelsaftale og identificere eventuelle nødvendige støtteforanstaltninger.

Undersøgelsen af indvirkning og bæredygtig udvikling er snart færdig og vil blive offentliggjort i april, med andre ord tids nok til at kunne indgå i de igangværende forhandlinger.

Tillad mig at give en kort statusrapport om forhandlingerne. Der har været afholdt seks møder siden indledningen af forhandlingerne i juni 2007, hvor det sjette møde fandt sted i sidste uge i Delhi, fra den 17.-19. marts. Vi forventer at afholde yderligere to møder i år, helst efter det indiske valg i april og inden topmødet mellem EU og Indien i november.

Hvad angår indholdet af forhandlingerne er der opnået fremskridt vedrørende alle spørgsmål om frihandelsaftalen, men der er stadig lang vej igen.

Mere specifikt har vi udvekslet forslag om afgifter, vi har haft udbytterige drøftelser om flere vigtige sektorer for tjenesteydelser, og vi har opnået fremskridt i drøftelserne af teksten på næsten alle områder i aftalen. Der er dog stadig meget, der skal falde på plads inden indgåelsen af en aftale.

Inden jeg slutter, ønsker jeg på Kommissionens vegne endnu en gang at takke Parlamentet og ordføreren. Kommissionen glæder sig til andre muligheder for et effektivt samarbejde med Parlamentet.

Formanden. – Forelæggelsen afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag den 26. marts 2009.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Kader Arif (PSE), skriftlig. – (FR) Parlamentet fremlagde sin holdning til den fremtidige frihandelsaftale mellem EU og Indien i onsdags. Takket være Socialdemokraternes indsats giver teksten, vedtaget på udvalgsplan, et tydeligt billede af den økonomiske og sociale sårbarhed i Indien, et land, hvor 80 % af befolkningen lever for under 2 USD om dagen. Den Socialdemokratiske Gruppe har for at afhjælpe denne situation stillet en række ændringsforslag, hvori det fremhæves, at enhver styrkelse af handelsforbindelserne med Indien skal ledsages af faste rammer for at undgå en eventuel liberalisering af offentlige tjenesteydelser, for at sikre adgang til offentlige sundhedsydelser og livsnødvendig medicin og for at beskytte de mest sårbare personer og sektorer. Ikke overraskende har højrefløjen i Parlamentet dannet en alliance med henblik på at foreslå en langt mere liberal tekst på plenarmødet, især en liberalisering af bank- og forsikringssektoren, posttjenester og offentlige indkøb. Jeg vil under afstemningen på onsdag forsvare den socialdemokratiske vision om retfærdig og rimelig handel, og jeg tager afstand fra ethvert forsøg fra højrefløjen på at ignorere disse principper.

Rovana Plumb (PSE), skriftlig. – (RO) EU's varehandel med Indien er mere end fordoblet i værdi mellem 2000 og 2007. Eksporten er steget fra 13,7 mia. EUR til 29,5 mia. EUR, og importen er steget fra 12,8 mia. EUR til 26,3 mia. EUR. I 2007 stod Indien for 2,4 % af EU's eksport og 1,8 % af EU's import, og Indien var EU's niende vigtigste handelspartner.

Jeg bifalder betænkningen, da der i konklusionen opfordres til, at man indgår en omfattende, ambitiøs og afbalanceret frihandelsaftale mellem EU og Indien, som kan forbedre markedsadgangen for varer og tjenesteydelser, og som reelt omfatter alle former for handel og bestemmelser om reguleringsmæssig gennemsigtighed på områder, der er relevante for samhandel og gensidige investeringer, herunder standarder og overensstemmelsesvurderinger, sundhed og plantesundhed, intellektuel ejendomsret, håndhævelse, handelslettelser og toldregler, offentlige udbud, handel og konkurrence samt udvikling og menneskerettighedsklausuler som en central del af aftalen.

Jeg ønsker at understrege, at formålet med frihandelsaftalen er at

– opnå større bilaterale fordele for et støt stigende antal borgere

– opfylde millenniumudviklingsmålsætningerne, herunder målsætningerne til forebyggelse af forringelse af miljøet og overholdelse af sociale standarder.

Bogusław Rogalski (UEN), skriftlig. – (PL) Indien er kontrasterens land. Indiens globale image er præget af overbefolkning, fattigdom (80 % af den indiske befolkning lever for under 2 USD om dagen) og sygdom. De seneste fremskridt på det økonomiske område har medvirket til at gøre Indien til en førende global økonomi. Indiens bidrag til fremskridt på området for medicin, teknologi og rumforskning står dog i skærende kontrast til manglen på fødevarer og rent vand, som præger landet.

EU er Indiens største udenlandske investor og handelspartner. I 2007 lå EU's investeringer på 65 % af de samlede investeringer i Indien. Indiens investeringer i EU er også steget meget i løbet af de seneste par år. EU skal fokusere på at sikre et multilateralt handelssystem, der er baseret på bestemte principper, fastsat af WTO, og som giver de bedste muligheder for retfærdig og ærlig handel.

Vi skal dog understrege, at Indien skal bekæmpe den omfattende sult, da Indien med hensyn til det globale sultindeks er nr. 66 ud af 88 lande. Indien, som er en global nuklear nation, har heller ikke underskrevet ikke-spredningstraktaten. Et andet bekymrende problem er børnearbejde med børn, der generelt arbejder under farlige og sundhedsfarlige betingelser.

Bestemmelser om menneskerettigheder og demokrati skal være en grundlæggende del af enhver frihandelsaftale, der indgås med Indien. Vi skal endvidere sikre, at sociale og miljømæssige aftaler og standarder overholdes.

21. Fødevarepriser i Europa (kortfattet forelæggelse)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0094/2009) af Batzeli for Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter om fødevarepriser i Europa (2008/2175(INI)).

Katerina Batzeli, ordfører. – (EL) Hr. formand! Jeg ønsker først og fremmest at takke skyggeordførerne i Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter og de fire kompetente kommissionsudvalg, som vi har haft et omfattende samarbejde med i udarbejdelsen af betænkningen.

Hr. kommissær, jeg ønsker at starte med et meget enkelt spørgsmål. Når forbrugerne køber mælk eller yoghurt i supermarkedet, hvorfor køber de det så? For mælken og yoghurten eller for kartonet eller bægeret? Jeg stiller dette spørgsmål, da forbrugerne snedigt nok har fået pålagt den opfattelse og holdning, at de køber en fødevare, hvor den industrisektor, der forarbejder, markedsfører og transporterer varen, nu er vigtigere end selve landbrugsvaren, selve råvaren. For ca. 15 år siden udgjorde landbrugsvaren ca. 50 % af den endelige værdi af produktet. I dag udgør den maksimalt 20 %.

Landmænd, både landmænd beskæftiget med dyrkning og opdræt, er nu "anonyme" for forbrugerne. De har meget lidt indflydelse på spørgsmål om den endelige pris og bevaringen af kvalitet og ernæring i slutproduktet, som de burde have indflydelse på.

Vi forsøger ikke at kategorisere eller klassificere de produktive sektorer i fødevareforsyningskæden, landmændene, producenterne, grossisterne og forhandlerne, som "de gode" og "de onde", da vi efter min opfattelse ikke lever i et samfund og en økonomi som i det vilde vesten. Jeg mener, at vi lever i en økonomi, der er baseret på bestemmelserne om det indre marked i EU, et marked som giver mulighed for vækst og bedre konkurrenceevne, når det fungerer i gennemsigtighed, men som fortrænger eller eliminerer producenter og økonomiske aktiviteter, når det gennemtrænges af urimelige og uigennemsigtige funktioner.

Det spørgsmål, som vi derfor skal behandle i dag og fremover, omfatter to aspekter:

– For det første skal forbrugerne og producenterne bringes tættere på hinanden gennem en politik om kvalitet i fødevaresektoren og en styrkelse og fælles formulering af måder, hvorpå forbrugerne kan få mere direkte adgang til produktive landbrugsområder og landbrugsproducenter.

– For det andet skal producenterne og forbrugernes indkomst sikres – og jeg mener ikke fastsættes – gennem en gennemsigtig prispolitik, der omfatter obligatoriske ordninger til kontrol og tilsyn med mellemledssektorer i alle led i forsyningskæden.

I denne sammenhæng mener vi naturligvis de små og mellemstore virksomheder på lokalt og nationalt plan samt de store hoved- og datterselskaber med base i Europa og de ansatte, som skal overholde betingelserne for et gennemsigtigt indre marked og ikke betingelserne for økonomiske udløbere som f.eks. karteller og oligopoler.

I dag, hvor (bl.a.)

– producenterne priser falder i faretruende grad,

– forbrugerpriserne er næsten 5-10 gange højere end prisen af landmand, og hvor forbrugerpriserne fortsat er meget høje trods mindre inflation,

– koncentrationen i detailhandelen og andre forarbejdningsvirksomheder er firedoblet i de sidste fem år, og hvor koncentrationen vil stige som følge af finanskrisen og små og mellemstore og lokale virksomheders konkurser, en situation som vil gøre forhandlingerne mellem producenter, virksomheder og forbrugere endnu vanskeligere,

– manglerne i forsyningskæden og dennes funktioner tydeligvis sætter betingelserne for sund konkurrence på spil,

er det helt afgørende, at der foretages koordinering på europæisk plan og integrerede indgreb i fødevaresektoren – fra jord til bord. Det vil ikke være for meget, hvis Kommissionens næste indgreb efter reguleringen af og tilsynet med det finansielle system vil være fokuseret på fødevaresektoren, som derudover er direkte forbundet med den pågældende sektors spekulation.

Borgerne har det indtryk, at det er forsyningskæderne, fremstillingsindustrien og detailhandelen, som regulerer husmoderens indkøbskurv, og ikke statens og EU's indkomspolitik.

Jeg mener derfor, at vi i forbindelse med afstemningen om betænkningen fra Udvalget om Landbrug og Landbrugsdistrikter og i afventning af de endelige forslag fra EU om dette anliggende skal drøfte de varige problemer i forbindelse med funktionen af fødevaremarkedet, som således skal fungere upartisk af hensyn til de europæiske borgere, de europæiske landmænd og udviklingslandene og skabe sikkerhed gennem markedets og institutionernes bestemmelser.

Louis Michel, medlem af Kommissionen. – (FR) Jeg ønsker først og fremmest at takke fru Batzeli og medlemmerne af Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter, som har udarbejdet betænkningen. Vi drøfter spørgsmålet i en tid, der er præget af store vanskeligheder og på et afgørende tidspunkt for EU's forsyningskæde.

Som alle ved, har recessionen resulteret i en pludselig nedgang i aktiviteter i de fleste økonomiske sektorer i EU. Landbrugssektoren har oplevet et reelt kollaps i markedspriser, som sætter sit præg på landmændenes indkomster. Situationen er særlig alvorlig i sektorer med høj merværdi, som f.eks. sektorerne for kød- og mejeriprodukter.

Det er i denne sammenhæng uhyre vigtigt for fødevareforsyningskæden at fungere effektivt, hvis vi skal mindske virkningen af krisen på landmændenes indkomster og sikre, at forbrugerne kan få fødevarer til mere rimelige priser. Derfor er fødevareforsyningskæden stadig en af Kommissionens vigtigste prioriteter.

Derudover får analysen af de strukturelle faktorer os til at frygte en yderligere stigning i priserne på landbrugsråvarer på mellemlang og lang sigt. Hvis fødevareforsyningskæden forbedres, bør det være muligt fremover at undgå så store stigninger i fødevarepriserne og begrænse ustabiliteten i forbindelse med forbrugerpriser. Jeg deler de fleste af de bekymringer, som beskrives i betænkningen, med hensyn til behovet for at forbedre den generelle funktion af fødevareforsyningskæden. Der er især behov for større gennemsigtighed i alle led i forsyningskæden for at formidle bedre information til forbrugerne og fremme den måde, hvorpå merværdien fordeles i kæden.

Siden 2008 har Kommissionen taget en række initiativer, der har til formål at fremme driften af fødevareforsyningskæden. Som følge heraf har handelsgruppen på højt plan med fokus på fødevareindustriens konkurrenceevne netop udarbejdet en række strategiske henstillinger. Derudover blev der sidste år offentliggjort en grøn bog om landbrugsprodukters kvalitet.

I meddelelsen om fødevarepriser, vedtaget i december, foreslog Kommissionen endvidere en række løsningsmodeller i form af en køreplan til fremme af driften af fødevareforsyningskæden i Europa. Det er helt afgørende, at der sker fremskridt i gennemførelsen af denne køreplan. Vi skal især opnå fremskridt i forbindelse med oprettelsen af et permanent europæisk observatorium vedrørende fødevareforsyningskæden og fødevarepriser. Gennem formidling af pålidelige oplysninger om priser fra den ene ende af kæden til den anden vil vi kunne være med til at øge gennemsigtigheden og samtidig fremme forståelsen af funktionen af forsyningskæden.

Vi skal endvidere opnå fremskridt i vurderingen af, hvordan merværdien fordeles i kæden. Jeg lægger særlig vægt på dette spørgsmål. Som anerkendt i meddelelsen om fødevarepriser har ubalancen i forhandlingspositionen mellem landbrugsproducenterne og de øvrige aktører i forsyningskæden medført et vedvarende stærkt pres på landbrugssektorens marginer. Det siger sig selv, at det første skridt i retning af genskabelse af balancen i forhandlingspositionen i alle led i kæden vil være at yde en indsats for at klarlægge, hvordan merværdien fordeles. Det skal i denne sammenhæng understreges, at konkurrenceevnen for EU's fødevareforsyningskæde ikke kan opbygges til ulempe for nogle af komponentdelene. Det er uhyre vigtigt, at fødevareproducenter og forhandlere i landbrugsfødevaresektoren fortsat kan arbejde på grundlag af en bæredygtig og konkurrencedygtig platform for landbrugsproduktion i EU.

Jeg er overbevist om, at vi vil kunne løse de fleste problemer og besvare de fleste af de spørgsmål, som er rejst i fru Batzelis betænkning, når Kommissionens køreplan er gennemført fuldt ud.

Formanden. – Forelæggelsen afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag den 26. marts 2009.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Roselyne Lefrançois (PSE), skriftlig. – (FR) I betænkningen, som vi skal stemme om på torsdag, gøres der et forsøg på rent praktisk at løse de problemer, som millioner af EU-borgere lider under på grund af stigende fødevarepriser.

I forbindelse med den faldende købekraft i Europa var det vigtigt, at Parlamentet traf en beslutning om et problem, som man godt nok allerede kender løsningen på. Prisforskellene mellem den ene og den anden ende af fødevareforsyningskæden kan faktisk variere i forholdet et til fem, og selv om De Liberale stadig ikke vil indrømme det, skal markedets problemer løses for at sikre rimelige priser til landmændene. Jeg har foreslået, at betydningen af markedsreguleringsinstrumenter – som er mere nødvendige end nogensinde før på grund af den nuværende krise – skal bekræftes endnu en gang i teksten.

For at sikre, at tilgængelige priser ikke blot dækker over produkter af dårlig kvalitet, har jeg også anmodet om, at betænkningen omfatter incitamenter for økologiske sektorer. Det skal være muligt for forbrugerne at få adgang til kvalitetsprodukter til rimelige priser takket være en ambitiøs politik om finansielle incitamenter rettet imod denne type landbrugsproduktion.

Maria Petre (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Fødevarepriserne er steget voldsomt i den senere tid. Der er to grunde hertil. For det første er der den globale landbrugs- og fødevarekrise, og for det andet er der markedsconcentrationen, som er steget fra 21,7 % i 1990 til over 70 % på nuværende tidspunkt.

De priser, som forbrugerne betaler, er i gennemsnit fem gange højere end de priser, der betales til producenterne. Supermarkeds kæder fastlægger ofte urimelige betingelser og gør det vanskeligt for landmændene og små leverandører at få adgang til markedet.

Jeg støtter Europa-Kommissionens forslag om at oprette et europæisk markedsovervågningssystem. Jeg støtter endvidere forslaget om et europæisk konkurrencenet.

Producenterne skal i højere grad tilgodeses gennem midlerne fra programmet til udvikling af landdistrikterne.

Idéen om at fremme konceptet om lokale produkter og mere effektiv støtte til traditionelle fødevaremarkeder er løsninger, som jeg går stærkt ind for.

Theodor Dumitru Stolojan (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg bifalder fru Batzelis betænkning, som fremhæver de store forskelle mellem fødevarepriserne i supermarkedet og de priser, der betales til producenterne. Det er desværre også situationen i lande med en levestandard langt under gennemsnittet i Europa, f.eks. Rumænien.

Hvis vi afviser forslag om priskontrol, kan vi ikke undgå at opleve, at supermarkedernes forhandlingsposition bliver for stærk i forhold til producenterne. Det er også et område, hvor vi kan træffe strengere foranstaltninger som led i politikken til beskyttelse af konkurrencen og forbrugerne.

22. Kunstneruddannelser i EU (kortfattet forelæggelse)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0093/2009) af Badia i Cutchet for Kultur- og Uddannelsesudvalget om kunstuddannelser i EU (2008/2226(INI)).

Maria Badia i Cutchet, ordfører. – (ES) Hr. formand! Selv om kunstundervisning nu er obligatorisk i næsten alle medlemsstaterne, er der stor forskel på den måde, hvorpå undervisningen foregår.

Historisk set blev kunstundervisningen forbundet med undervisningen i de tidlige skoleår. Men i dag har fokus på livslang læring og udviklingen af nye informations- og kommunikationsteknologier (ikt'er) udvidet det rum, der traditionelt blev brugt til kunst og kultur, og har gjort det muligt for sektoren at skabe nye adgangs- og ytringsformer.

I den globaliserede, komplicerede og indbyrdes afhængige verden, vi lever i, har ikt'ernes konstante fremgang også fremmet en videnbaseret økonomi, hvori den intellektuelle kapacitet og kreativiteten optager en vigtig plads.

Beslutningsforslaget, som vi skal stemme om i morgen, er baseret på den idé, at kunstuddannelse danner grundlaget for en erhvervsuddannelse inden for kunst og fremmer kreativiteten og den fysiske og intellektuelle udvikling på dette område ved at opmuntre til et tættere og mere frugtbart forhold mellem undervisning, kultur og kunst. I beslutningsforslaget er det fastsat, at undervisning i kunst og kultur er med til at udvikle børns og unges selvstændighed, følsomhed og udadvendthed og derfor udgør et vigtigt led i deres uddannelse, og at denne undervisning er afgørende for at skabe lige muligheder og udgør en forudsætning for en egentlig demokratisering af adgangen til kultur.

Derudover er uddannelsen meget vigtig for kunstnernes succes inden for den kunstneriske og kreative sektor, da kunststudier, der fokuserer på at udvikle en karriere og et erhverv, ud over talent kræver, at den studerende har et solidt kulturelt grundlag, som kun kan fås ved en tværfaglig og systematisk uddannelse. Det øger mulighederne for at komme ind på arbejdsmarkedet inden for denne sektor, for så vidt den tilbyder en almen dannelse, en forskningsmetodologi, iværksætterevner og kendskab til virksomhedsdrift samt færdigheder på forskellige aktivitetsområder.

I beslutningsforslaget anerkendes endvidere det økonomiske og erhvervsmæssige potentiale hos de kreative, kulturelle og kunstneriske firmaer og industrier i Den Europæiske Union, som yder et større bidrag end andre meget anerkendte industrier som f.eks. kemikalie- og fødevarerindustrien.

Derudover skal vi ikke glemme, at designskoler og uddannelsescentre er med til at udvikle filosofier, skabe nye kunststile og -bevægelser og åbne op for forskellige kulturelle verdener, hvilket styrker EU's image i verden.

I betænkningen er det fastsat, at kunstundervisning skal være en obligatorisk del af alle klassetrins undervisningsplan, og medlemsstaterne opfordres til at koordinere deres politikker inden for kunstuddannelser på europæisk plan og øge bevægeligheden for både studerende og lærere i denne sektor, med særlig vægt på anerkendelse af kvalifikationer blandt medlemsstaterne.

Vi ønsker endvidere at opfordre Rådet, Kommissionen og medlemsstaterne til at definere kunstundervisning som et uundværligt pædagogisk redskab til styrkelse af kulturens betydning, etablering af fælles strategier med henblik på fastlæggelse af en politik for kunstundervisning og uddannelse af lærere inden for denne disciplin og til anerkendelse af den vigtige rolle, som kunstnere og kreativitet har i samfundet som demonstreret ved det europæiske år for kreativitet og innovation.

Endelig fokuseres der i betænkningen på betydningen af at bruge ressourcer fra de nye kommunikations- og informationsteknologier og internettet som midler til en moderne undervisning, der er tilpasset de nye tider, når der skal indføres en kunstnerisk dimension i skolernes undervisningsplaner, og der henstilles til, at man i fællesskab udvikler en europæisk portal for undervisning i kunst og kultur for at sikre udvikling og fremme af den europæiske kulturelle model.

Af alle disse årsager beder jeg om flertallets støtte til betænkningen, som vil sende et klart budskab om støtte til fagfolk, studerende og virksomheder i den kreative og kulturelle sektor.

Louis Michel, medlem af Kommissionen. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg ønsker først og fremmest at takke fru Badia i Cutchet for initiativbetænkningen om kunstneruddannelser i EU.

Dette spørgsmål spiller en stigende rolle på europæisk plan. Vi er faktisk alle enige om, at kultur og kunst er en grundlæggende del af undervisning og uddannelse. Kultur og kunst bidrager til udviklingen af følsomhed og selvstændighed, kvaliteter, der ikke blot er vigtige for vores rolle som borgere, men også for vores egen rolle som markedsdeltager. Det kan der ikke herske nogen tvivl om. Kunstundervisning fremmer selvtilid, kreativitet og social integration. Det er uhyre vigtigt at inkorporere kunst og kultur så tidligt som muligt i Europas uddannelsessystemer.

Vi deler denne vision, og vi glæder os over, at der i betænkningen henvises til en række vigtige initiativer, der er taget på europæisk plan, f.eks. det europæiske år for kreativitet og innovation.

Betydningen af kunst og kunstundervisning i opbygningen af et bedre samfund går hånd i hånd med betydningen for det økonomiske samfund. Ifølge nye beregninger er bidraget fra kulturindustrier og kreative industrier beregnet til 2,6 % af det europæiske BNP. Endvidere kan enhver økonomisk aktivitet drage fordel

af undervisning i kunst og kultur. Innovation fremmer oprettelsen af synergier mellem traditionelle aktivitetsområder og mere innovative områder. I dag skal vi kombinere teknologi og design og samtidig integrere principperne for holdbarhed og økonomisk bæredygtighed. Denne kombination kræver en omdefinering af de måder, hvorpå viden formidles og tilegnes.

Disse forskellige spørgsmål er fastsat i dokumentet om den europæiske referenceramme, hvori de vigtigste kompetencer for livslang læring i 2006 er defineret. Inden for denne ramme er det angivet, at kunstneriske og kulturelle indtryk er af afgørende betydning for udviklingen af kreative kompetencer, der er så nyttige i forbindelse med arbejdslivet.

Med den europæiske kulturdagsorden er der indført nye metoder, især den strukturerede dialog med civilsamfundet, og for nylig nye åbne metoder til kulturel koordination. Gennemførelsen af de pågældende metoder har været mulig takket være en indledende treårig arbejdsplan, som blev vedtaget af Rådet den 21. maj 2008, og hvori fem prioriterede aktionsområder er defineret. Inden for disse rammer blev der oprettet en arbejdsgruppe med eksperter fra medlemsstaterne med fokus på synergier mellem kultur og uddannelse. Gruppen vil udarbejde henstillinger til identifikation af bedste praksis på nationalt plan og en række henstillinger til medlemsstaterne og EU-institutionerne. Den vil endvidere fastlægge metoder til vurdering af de opnåede fremskridt på de politiske områder, der hører under gruppens mandat. Endelig vil gruppen yde et værdifuldt bidrag til det europæiske kulturforum, der skal finde sted den 29. og 30. september 2009 i Bruxelles.

Jeg har netop læst svaret fra min kollega, kommissær Figel.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted tirsdag den 24. marts 2009.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE), skriftlig. – (BG) Europa-Parlamentets betænkning om kunstneruddannelser i EU er et led i de kontinuerlige bestræbelser på at udvikle en interkulturel dialog og er af afgørende betydning i forbindelse med det europæiske år for kreativitet og innovation.

Der skal utvivlsomt lægges større og mere specifik vægt på kunstneruddannelser. Det er vigtigt, at kunst er en obligatorisk del af uddannelsesprogrammet og så tidligt som muligt i skoleforløbet, da det stimulerer den følelsesmæssige og kulturelle udvikling i den unge generation.

Et mere praktisk formål og interaktiv undervisning vil skabe bedre forståelse af nationale og europæiske kulturelle værdier. Etablering af større mobilitet for studerende, lærere og fagfolk, der er beskæftiget i denne sektor, er den direkte vej til fremme af bevidstheden om en europæisk identitet og kulturel og religiøs tolerance.

Medlemsstaterne skal investere i etableringen af bedre muligheder for uformelle og uafhængige kunstuddannelser og forhindre, at der bliver færre programmer på området. Medlemsstaternes støtte til kunstnernes erhverv vil øge den generelle interesse for forskellige former for kunstneruddannelser.

Offentlige-private partnerskaber på dette område vil bidrage til moderniseringen af uddannelsesprogrammerne og fremme mere aktiv integration af nye teknologier i undervisningsprocessen. Størstedelen af midler til en koordineret europæisk politik om kunstneruddannelser består af investeringer til fremme af Europas kulturelle indflydelse globalt og til fremme af kreativitet og indirekte EU's økonomi.

23. Aktiv dialog med borgerne om EU (kortfattet forelæggelse)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0107/2009) af Hegyi for Kultur- og Uddannelsesudvalget om aktiv dialog med borgerne om EU (2008/2224(INI)).

Gyula Hegyi, skriftlig. – (HU) Europa er det forjættede land for borgere fra fjerne kontinenter eller Balkanlandene, som ønsker at komme til Europa. Samtidig er Europa i mange henseender symbolet på skuffelse, ligegyldighed eller bureaukrati for dem, der allerede befinder sig i EU, nemlig borgerne, uanset om det drejer sig om opinionsdannende intellektuelle eller almindelige borgere.

Da jeg modtog betænkningen, begyndte jeg at læse med stor entusiasme. Jeg må dog tilstå, at min entusiasme blev dæmpet hen imod slutningen, da jeg selv erkendte, hvor mange forhindringer der er med hensyn til

indledning af en aktiv dialog med borgerne, og hvor langt EU's bureaukratiske maskineri er fra borgernes dagligdag og ønsker. Under alle omstændigheder erfarede jeg takket være betænkningen, at – måske ikke så overraskende – jo lavere borgernes uddannelsesniveau eller -status er, jo mindre har de forståelse for integration og er dermed mere euroskeptiske.

Jeg mener derfor, og det er en af de vigtigste dele af betænkningen, at vi ud over unge mennesker – som let kan overbevises om europæisk integration gennem uddannelse – fortrinsvis skal henvende os til dem, som vi endnu ikke har kunnet nå. Dette omfatter indbyggerne i små landsbyer, arbejderklassen, pensionisterne og generelt de mennesker, der har mere beskedne midler og vilkår. Vi skal på en eller anden måde forsøge at videregive budskabet til disse mennesker om idéen med Europa og værdierne for et forenet Europa.

Jeg har i betænkningen henstillet til, at langt flere studerende får mulighed for at opnå et stipendium under Erasmusprogrammet, end det er tilfældet nu. Ungdomsafdelingen i det ungarske socialistparti har udarbejdet et separat forslag med dette formål. Kun en lille procentdel af de ungarske universitetsstuderende har mulighed for at gøre brug af dette udvekslingsprogram for studerende, selv om det vil være en fordel for enhver studerende, der opnår en universitetsgrad, at have tilbragt mindst et halvt år som studerende i udlandet.

Min egen tanke var, at der skulle etableres et fælles etårigt europæisk pensum i historieundervisning. De studerende skulle studere samme pensum i europæisk historie på alle 23 officielle sprog og alle 27 medlemsstater i mindst et år. Kommissionen støttede ikke dette forslag i væsentlig grad og inkluderede en fortyndet version heraf i sin tekst.

Jeg foreslog på grundlag af henstillingen fra ungarske universitetslærere at oprette et europæisk åbent universitet, med andre ord en slags folkehøjskole, en populær uddannelsesinstitution. Europæiske borgere skal have mulighed for at tilmelde sig overalt i Europa, uanset uddannelse og eksamensbeviser, og deltage i et relativt frit struktureret uddannelsesprogram, der tilbyder undervisning i Den Europæiske Unions historie, grundlæggelse og funktion.

Parlamentsmedlemmerne har længe haft et ønske eller måske endda et krav om, at Euronews, der er opført – i det mindste delvist – på grundlag af EU-midler, skal sende programmer på alle medlemsstaternes officielle sprog. Det virker absurd, at Euronews sender på arabisk eller russisk, men ikke på ungarsk eller andre medlemsstaters sprog. I øvrigt beklager jeg at måtte meddele, hr. kommissær – jeg formoder, at De hører dette for første gang – at kabel-tv-pakker i Budapest har droppet det engelsksprogede Euronews til fordel for et kinesisk program, fordi der desværre er langt større efterspørgsel efter kinesisk tv end Euronews, da Euronews ikke sendes på ungarsk, og fordi der på nuværende tidspunkt bor et stort antal kinesere i Ungarn.

Der har været megen diskussion, og jeg ønsker at informere kommissæren, hvis han er til stede, om, at jeg også gerne vil henstille til, at EU's tjenestemænd får mulighed for at kommunikere mere åbent med medierne, end de hidtil har kunnet. Problemet er imidlertid, at der ofte ikke er nogen, som er tilstrækkeligt kompetente til at klarlægge Kommissionens position, og derfor er det kun modstandernes synspunkter, der høres.

Endelig ønsker jeg som afslutning på min taletid at nævne, at jeg har foreslået, at lokale ikkestatslige organisationer skal være mere involveret i EU-kampanjer, for disse organisationer er langt bedre bekendt med lokalsamfundene og ved, hvordan man kan nå ud til befolkningen.

Louis Michel, medlem af Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Tillad mig at komme med en lille, men helt personlig kommentar, som ikke har noget at gøre med det spørgsmål, som min kollega stillede. Jeg forstår ikke helt Deres ønske om at fremme ngo'ernes deltagelse i valgkampagnen. Jeg forstår det ikke, men jeg vil videregive anmodningen til min kollega.

Den nuværende politiske og økonomiske situation øger helt klart behovet for at indlede en aktiv dialog med borgerne. Borgerne skal informeres om de ændringer i EU, som kan have en direkte eller indirekte virkning på deres dagligdag, og som de skal kunne være involveret i.

Det har været grundlaget for Kommissionens arbejde de sidste fire år. Jeg bifalder i høj grad hr. Hegyis betænkning med titlen "Aktiv dialog med borgerne om EU". Vi arbejder på at give borgerne i de 27 medlemsstater i EU en bred vifte af grundlæggende oplysninger om EU, så de ikke blot kan forstå, hvordan EU kan bidrage til at imødegå de store udfordringer for Europa, men også udveksle og dele deres synspunkter om dette spørgsmål.

Vi ser frem til at oprette mange flere tilgængelige fora med anvendelse af alle de ressourcer og teknologier, der er til rådighed i dag: online-fora, via medier og på lokalt plan.

Selv om jeg kan tilslutte mig en række af henstillingerne i betænkningen, kan min kollega ikke tilslutte sig idéen om, at kommunikationen hidtil ikke har fungeret. Hun mener endvidere, at vi stadig skal have en realistisk indstilling til de resultater, man kan opnå med et budget på kun 100 mio. EUR til 27 medlemsstater, 23 sprog og næsten 500 millioner mennesker, selv om vores kommunikation helt klart er blevet bedre i de senere år.

Derudover kan Kommissionen naturligvis ikke alene kommunikere med borgerne om spørgsmålet om Europa. Der er brug for en samlet indsats fra alle institutionerne og medlemsstaterne. Derfor har vi indgået en aftale med medlemsstaterne og Parlamentet om fælles kommunikation om Europa. Den politiske aftale med titlen "Partnerskab om formidling af EU" blev undertegnet den 22. oktober 2008. Det er første gang, at EU-medlemsstaternes institutioner har indgået en fælles forpligtelse til at kommunikere med EU-borgerne om Europa. Det er vigtigt for os at få gennemført denne aftale fuldt ud. Jeg er helt enig i, at processen til høring af borgerne er vigtig, og at der er behov for at udvide dialogen til at omfatte alle grupper i samfundet.

For over 30 år siden indledte Kommissionen en regelmæssig dialog mellem Kommissionen og repræsentanter for civilsamfundet. I dialogen tages der højde for politikken om åbenhed og integration, som Kommissionen har fulgt i mange år, og som illustrerer de mange forskellige aktionsområder og de involverede parter diversitet.

Jeg ønsker at understrege, at samarbejdet mellem Kommissionens delegationer og Parlamentets informationskontorer i medlemsstaterne generelt fungerer særdeles godt.

Det kommende valg til Europa-Parlamentet er et meget godt eksempel på de to institutioners politiske vilje til at samarbejde for at fastlægge fælles formidlingsprioriteter.

Hvad angår behovet for information på lokalt og regionalt plan, som især er rettet imod unge mennesker, førstegangsvælgere og kvinder, har jeg med glæde noteret mig de positive kommentarer, som Kommissionen har modtaget, om valg af projekter under plan D.

Jeg vil benytte lejligheden til at meddele, at Kommissionen i forbindelse med valget til Europa-Parlamentet også har i sinde at gennemføre særlige aktiviteter inden for rammerne af plan D for demokrati, dialog og debat. Hvad angår oprettelsen af en ny webside og etableringen af links til lokale tv-stationer ønsker jeg at nævne, at Kommissionen er i færd med at oprette netværk med radio- og tv-stationer, der vil sende programmer om europæiske spørgsmål. Når alle disse netværk er etableret, vil de sammen med Euronews nå ud til mellem 60 og 90 millioner borgere hver uge på alle sprog i EU.

Hvad angår betydningen af at tilbyde fag i europæisk ret og europæisk historie i skolepensummet er Kommissionen enig i, at unge mennesker skal undervises i de væsentligste fakta om EU i skolen. Vi håber, at medlemsstaterne vil følge op på forslaget om dette vigtige spørgsmål.

Der er mange andre interessante henstillinger, som vi bør fokusere på, men vi har desværre kun begrænset tid.

Jeg vil slutte af med at vende tilbage til et uhyre vigtigt aspekt af rammerne for EU-institutionernes indsats. Effektiv kommunikation er kun mulig med et tæt samarbejde mellem alle involverede parter. Kommissionen bifalder Parlamentets fulde støtte. Personligt bifalder jeg i høj grad Deres personlige engagement som medlemmer af Europa-Parlamentet.

Formanden. – Forelæggelsen afsluttet.

Afstemningen finder sted tirsdag den 24. marts 2009.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

John Attard-Montalto (PSE), skriftlig. – (MT) Dette er et af de vigtigste spørgsmål, som skal behandles. De europæiske borgere føler ikke, at de er EU-borgere. Konceptet om EU-borgerskab er stadig uklart, hvorimod statsborgerskabet for de enkelte nationaliteter fortsat er dominerende.

De fleste borgere føler sig ikke som en del af processen, og de betragter EU som en fjern institution. Forsøget på endnu en gang at nå ud til borgerne kræver en bedre dialog mellem borgerne og de europæiske institutioner, ratifikation af Lissabontraktaten, gennemførelse af en høringsproces og fælles åbne drøftelser.

For et år siden i april 2008 fik vi idéen til "Debate Europe", der giver mulighed for at fjerne den ofte kunstige kløft mellem nationale og europæiske anliggender.

Til syvende og sidst skal borgerne imidlertid have en klar idé om den retning, som den europæiske proces skal tage. Der er to strategier, som ikke fortsat kan gennemføres parallelt. Vi skal træffe et valg. Går vi ind for et fuldt integreret EU, eller går vi ind for en effektiv funktion af den nuværende situation? Når borgerne oplever, at deres regeringer flakker fra den ene proces til den anden, kan man så fortænke dem i at føle sig fremmedgjorte over for de pågældende processer?

Magda Kósáné Kovács (PSE), skriftlig. – (HU) Med Gyula Hegyis betænkning kastes der lys over et vigtigt midlertidigt problem. Ratifikationen af Lissabontraktaten, der er en garanti for et mere effektivt, demokratisk EU, blev afvist af Irland i en folkeafstemning. Siden da har denne situation været en kilde til usikkerhed og desorientering blandt borgerne i Europa.

Vi skal gøre det muligt for de europæiske borgere at have mere indflydelse på udformningen af EU-politikker. For at dette skal kunne lade sig gøre, er der behov for mere information og indsigt, fordi der er større modstand imod integration blandt personer, der mangler viden. Det er f.eks. uhyre vigtigt at etablere undervisning i generelle spørgsmål om EU og borgerskab på åbne universiteter eller som led i pensum i skolernes sekundærtrin. Det er vigtigt for borgerne at kende deres rettigheder, at vide at EU ikke træffer beslutninger hen over hovedet på dem, men sammen med dem. Vi skal sikre, at der er adgang til relevante oplysninger i mindre udviklede regioner. Garantien for et velfungerende demokrati er ikke bureaukrati, men borgerne selv – det er kernen i den demokratiske kultur. Det er af afgørende betydning, at medierne hjælper med at udvikle kommunikationen mellem institutionerne og borgerne samt kommunikationen blandt borgerne.

Vi kan ikke forvente ansvarlige beslutninger eller nogen beslutninger overhovedet fra borgernes side, hvis vi ikke giver dem relevante oplysninger. Formidling af oplysninger er vores ansvar og forpligtelse, hvorimod beslutningsprocesserne er borgernes ret. I maj vil det være fem år siden, at Ungarn tiltrådte EU, og vi kan allerede se, at EU ikke er uden personlighed, men at EU er os, summen af alle de enkelte borgere. Vi skal være klar over, at beslutningsprocessen er lagt i vores hænder. Så lad os udnytte denne mulighed.

Sirpa Pietikäinen (PPE-DE), skriftlig. – (FI) Jeg ønsker at takke ordføreren for den fremragende betænkning. Jeg bifalder de mange vigtige problemstillinger og spørgsmål, som han har rejst om samspillet mellem EU og borgerne.

EU ligger ikke øverst på popularitetslisten hos borgerne eller medlemsstaterne i EU. Folkeafstemningen i Irland sidste juli viste, at den irske befolkning i hvert fald ikke ønskede mere union. Af en eller anden grund når de negative budskaber og bekymringer, der opsluges af et upersonligt Bruxelles, lettere ud end nyheder om alle de positive resultater, som EU har opnået. Det ukendte opfattes ofte som en trussel, og det er let at tilslutte sig dette synspunkt.

Enkeltpersoner og ngo'er skal vise et stærkere engagement over for alle EU's aktiviteter. Især med hensyn til retlige spørgsmål skal enkeltpersoner og organisationer have flere muligheder for at få indflydelse og udtrykke deres synspunkter på alle planer i lovgivningsprocessen.

Ordføreren nævner endvidere et interessant punkt med hensyn til de seneste EU-afstemninger: Der er flere kvinder end mænd, som stemmer imod EU. Tilsyneladende er det især kvinder, der føler sig fremmedgjort over for EU.

Og det er der en oplagt grund til. EU har et meget maskulint udtryk. Formanden for Kommissionen er en mand ligesom 70 % af kommissærerne. Det er ligeledes en mand, der er formand for Europa-Parlamentet, og de fleste af Parlamentets udvalg har mandlige formænd. Det er vigtigt at opnå ligestilling så vidt muligt i den kommende valgperiode, når "topposterne" i EU skal besættes. Der skal udnævnes mindst én kvinde i disse topposter.

Den vigtigste måde, hvorpå EU's legitimitet kan fremmes, er gennem aktiv dialog med civilsamfundet.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), skriftlig. – (RO) Det kommende valg til Europa-Parlamentet betyder, at spørgsmålet om omfanget af de oplysninger, der formidles, og manglerne i dialogen med borgerne er særlig relevant.

Jeg bifalder i denne sammenhæng beslutningsforslaget om aktiv dialog med borgerne, der understreger betydningen af at involvere EU-institutionerne, det transeuropæiske uddannelsessystem og massemedierne. Frankrigs afvisning af forfatningstraktaten og Hollands og Irlands afvisning af Lissabontraktaten gennem folkeafstemninger har vist, at iværksættelsen af en kampagne, der er rettet imod borgere med et lavere uddannelsesniveau, er en bæredygtig og nødvendig strategi, som jeg fuldt ud støtter.

Vi skal på grund af den stigende internetadgang i EU's medlemsstater udnytte dette værktøj til at fremme dialogen med borgerne. På denne måde kan borgernes synspunkter høres, vurderes efterfølgende og inkorporeres som led i vores beslutningsproces. Jeg mener endvidere, at EU's historie, den måde, hvorpå EU fungerer, og borgernes rettigheder skal være grundlæggende komponenter i undervisningsplanen på EU-plan.

Jeg er derfor af den stærke overbevisning, at man kan sikre forholdene til en sammenhængende dialog med borgerne, som vil handle om Europa og EU fra et andet perspektiv, der er baseret på korrekte oplysninger og indsigt.

Dushana Zdravkova (PPE-DE), skriftlig. – (BG) Jeg ønsker at takke hr. Hegyi for den fremragende betænkning, som jeg er sikker på vil være et vigtigt bidrag til indledningen af en dialog med borgerne om EU.

En vellykket gennemførelse af EU-institutionernes samlede kommunikationsprioriteter i samarbejde med medlemsstaterne vil være et vigtigt skridt til bedre formidling af oplysninger til borgere. Kun velinformerede europæere kan udnytte de eksisterende muligheder og deltage i en aktiv dialog om Europa. Vi har allerede oplevet de konsekvenser, som problemerne med at sikre, at borgerne er velinformerede, skaber: folkeafstemninger med nej-stemmer og blokering af den europæiske udvikling.

Som formand for en borgerforening i Bulgarien er jeg af den faste overbevisning, at involveringen af borgerne i beslutningsprocesserne vil give dem mulighed for at bidrage direkte til den politiske proces på EU-plan. Dette er efter min opfattelse et af de vigtige områder, der hurtigt skal reformeres og forbedres.

Betænkningen vil give Europa-Parlamentet mulighed for at fastlægge de nødvendige retningslinjer og henstillinger til de øvrige institutioner, da borgerne er det vigtigste element i Europas fremtidige udvikling. Uden borgernes samarbejde og involvering vil det være umuligt for os at opfylde den målsætning, vi har fastsat for os selv.

24. Bekæmpelse af kønslig lemlæstelse af piger og kvinder i EU (kort forelæggelse)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0094/2009) af Muscardini for Udvalget om Kvinders Rettigheder og Ligestilling om bekæmpelse af kønslig lemlæstelse af piger og kvinder i EU (2008/2071(INI)).

Cristiana Muscardini, ordfører. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Det er efter min opfattelse meget relevant, at kommissær Michel deltager i forhandlingen. Som alle ved, fokuserer han altid meget på menneskerettighedsspørgsmål og tragedierne i Afrika. Faktisk giver hr. Michels tilstedeværelse mig håb om, at Kommissionen seriøst vil overveje et spørgsmål, som i dag ikke alene har konsekvenser for 28 afrikanske lande og flere lande i Mellemøsten og nabolande, men som også er blevet et særligt presserende problem inden for EU.

De indvandringsstrømme, som Europa har oplevet i de seneste år, har bragt denne tragedie med til EU-landene. Mange tusinde piger og unge kvinder risikerer hver dag at blive underkastet denne frygtelige praksis, som ikke blot giver varige fysiske skader, men som også giver meget alvorlige psykiske problemer. Selv om Parlamentet allerede har fordømt denne praksis ved adskillige lejligheder i de senere år og derudover har støttet 14 projekter gennem Daphneprogrammet til bekæmpelse af kønslig lemlæstelse af piger og kvinder, er det nødvendigt endnu en gang at drøfte spørgsmålet i dag, da denne praksis desværre ikke er blevet mindre udbredt, men stadig er stigende.

Vi skal have modet til at vedtage en mere relevant og seriøs forebyggelsesmetode gennem kulturelle kampagner, der kan medvirke til at klarlægge for indvandrerkvinderne – og ikke mindst fædrene til de pågældende piger – at opfyldelsen af et stammeritual, som ikke har noget at gøre med religion, på ingen måde integrerer eller skaber en fremtid for deres døtre.

Prøv at forestille Dem en pige, som går på en fransk, italiensk eller belgisk skole, og som pludselig efter at have socialiseret med de andre elever bliver fjernet fra enhver form for normalitet og tvunget til at lade sig underkaste denne frygtelige praksis, som vil mærke hende for livet. Denne pige vil ikke blot være fysisk lemlæstet, men det vil være umuligt for hende at genoptage et normalt forhold til andre mennesker. Hun vil føle sig mindre værd og anderledes, og i vores samfund har vi svært ved at acceptere mennesker, der er anderledes. Vi ønsker, at borgerne, uanset religion, hudfarve eller geografisk oprindelse, arbejder sammen for at opbygge et bedre Europa, som er tættere forbundet med dets borgere.

Derfor ønsker vi som parlament – og jeg ønsker at takke alle mine kolleger fra Udvalget, som har hjulpet mig med at udarbejde betænkningen – at lovgivningen i alle medlemsstaterne harmoniseres, således at kønslig lemlæstelse af piger og kvinder klassificeres som en forbrydelse. Vi ønsker ikke palliative forslag som f.eks. udførelse af ”stik”. Vi ønsker, at der skal være fuld ligestilling mellem kvinder og mænd. Vi ønsker ikke traditionelle ritualer, men derimod reel integration. Vi ønsker, at ngo’erne skal kunne udføre deres arbejde, vi ønsker en forebyggelsespolitik, der involverer sammenslutninger for indvandrerkvinder, og vi ønsker at straffe enhver, der ønsker at lemlæste piger, og som tvinger dem ind i en pervers og ond cirkel med desperation og marginalisering.

Betænkningen dækker mange områder, og jeg tror, at medlemmerne har haft tid nok til at gennemgå og overveje betænkningen. Alle bør deltage i denne opfordring til at skabe et målrettet Europa, der samler indsatsen fra alle EU-institutionerne for at bekæmpe denne frygtelige forbrydelse, der krænker menneskerettighederne.

Louis Michel, medlem af Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Jeg ønsker både på egne og min kollegas vegne at takke fru Muscardini for ordene, da jeg synes, at hun fremhævede et problem, der er både en tragedie og en skandale. Jeg ønsker at takke fru Muscardini mange gange for den fremragende betænkning om det vigtige spørgsmål om bekæmpelse af kønslig lemlæstelse af piger og kvinder.

Europa-Kommissionen har både inden for EU og i tredjelande klart og tydeligt fordømt den uacceptable traditionelle praksis, som seriøst underminerer unge pigers og kvinders grundlæggende ret til respekt for deres fysiske og psykiske integritet. Vi støtter naturligvis betænkningen fuldt ud. Vi mener, at alle medlemsstaterne i EU skal træffe strenge foranstaltninger. Jeg ønsker at pointere, at der skal træffes strenge foranstaltninger for at sætte en stopper for denne praksis, både inden for EU og i tredjelandene, da det er en helt uacceptabel praksis og fuldstændig ubegribeligt, at det stadig forekommer i EU. Vi skal endvidere sikre inden for rammerne af alle de politiske dialoger, vi fører med tredjelandene, at de forstår vores indstilling fuldt ud. Jeg ønsker at bevæge mig væk fra teksten et øjeblik for at forsikre Dem om, at dette spørgsmål altid er på dagsordenen i alle de politiske dialoger, der bliver ført med udviklingslandene.

For ganske nylig ringede præsident Compaoré fra Burkina Faso til mig og oplyste, at regeringen netop er ved at vedtage en lov om forbud imod denne praksis, selv om det ikke vil være let. Det skal understreges, at der naturligvis stadig er klaner og stammer, som udfører denne praksis, og at det er et meget følsomt emne i landet, men præsidenten har et reelt ønske om at opnå fremskridt på dette område, og det er efter min opfattelse vigtigt.

De ved naturligvis også, at Kommissionen jævnligt frigiver EU-midler til støtteprojekter i Europa og tredjelande, der har til formål at forebygge og udrydde kønslig lemlæstelse af piger og kvinder og hjælpe ofre og de unge piger, der er i risikozonen.

Vores vigtigste instrument i Europa er programmet, Daphne III, der støtter europæiske ikkestatslige organisationer og lokale og regionale offentlige institutioner og myndigheder i kampen imod kønslig lemlæstelse af piger og kvinder. Daphneprogrammet har siden lanceringen i 1997 samfinansieret 14 projekter vedrørende dette spørgsmål med et samlet beløb på ca. 2,4 mio. EUR. Daphneprogrammerne har givet os mulighed for at gennemføre uddannelses- og støtteprogrammer, iværksætte bevidstgørelseskampanjer, gennemgå den nationale lovgivning, indhente oplysninger og statistikker, udvikle værktøjer og fastlægge bedste praksis, der skal anvendes af de involverede på stedet, og pege på politiske retninger, som de europæiske og nationale beslutningstagere bør følge.

Vi er naturligvis fast besluttet på fortsat at støtte disse aktioner og finde en løsning på problemet inden for EU, ikke blot i forbindelse med forebyggelse af vold og støtte til ofre, men også på områder som indvandring, asyl og strafferet.

Jeg vil ganske kort afvige fra teksten igen. Jeg ønsker at nævne, at jeg er noget chokeret over den svaghed, som de af vores regeringer og politikere udviser, der mener at dette er en del af kulturen og derfor ikke noget, man skal blande sig i. Det er meget beklageligt. Det mindste, man kan forvente af personer, der kommer til Europa, er, at de overholder de gældende regler. Det er efter min opfattelse ikke muligt at have to former for retfærdighed, det kan ikke lade sig gøre. Det har ingen betydning for et europæisk lands kapacitet til at byde indvandrere velkommen, snarere tværtimod. Det er en debat, som jeg selv tidligere har oplevet i Belgien. Jeg er chokeret over, at visse personer under påskud af at respektere migranternes kultur grundlæggende nægter at forbyde denne praksis. Hvis vi ønsker at løse dette problem – i det mindste inden for EU – skal vi nå til enighed om at gøre denne praksis strafbar. Vi skal udvise politisk mod, og jeg mener ikke, at landenes evne til at byde indvandrere velkommen mindskes, hvis vi slår fast, at dette er vores forfatning, vores regler og

menneskelige værdier, som alle skal leve efter, og at det vil være en strafbar overtrædelse af loven, hvis man ikke opfylder disse krav. Jeg vil nu vende tilbage til teksten, men det glæder mig at have klarlagt disse synspunkter, for jeg deler fuldt ud Deres bekymring om dette spørgsmål.

Inden for rammerne af sin eksterne bistand fastlægger Kommissionen også tre politikker til bekæmpelse af kønslig lemlæstelse af piger og kvinder. For det første inddrager Kommissionen, som jeg nævnte, spørgsmålet om krænkelse af kvinder, deres menneskerettigheder og helbred som en integreret del af enhver politisk og strategisk dialog med sine partnerregeringer.

For det andet støtter den aktioner, som har til formål at forsvare og fremme de nationale lovgivninger og fastlægge nationale politikker til fremme og beskyttelse af kvinders rettigheder og indførelse af forbud imod alle skadelige former for praksis.

For det tredje støtter Kommissionen initiativer, der har til formål at styrke anvendelsesområdet for de politiske lederes aktioner, samt bevidstgørelseskampagner, som er rettet imod alle sektorer i samfundet. Det flerårige Haagprogram, der dækker de forskellige foranstaltninger, som vil blive truffet for at udvikle området for retfærdighed, frihed og sikkerhed, afsluttes inden udgangen af 2010. Vi vil præsentere det nye Stockholmprogram 2010-2014 i en meddelelse i foråret 2009. Jeg kan bekræfte, at der i programmet vil blive lagt stor vægt på beskyttelse af grundlæggende rettigheder samt ofrene, herunder fremme og beskyttelse af børns og kvinders rettigheder.

Selv om Kommissionen endnu ikke har fastlagt en specifik strategi for bekæmpelse af kønslig lemlæstelse af piger og kvinder, støtter vi fortsat målrettet aktioner, der har til formål at forhindre denne praksis, og vi har i sinde fortsat at rejse dette spørgsmål inden for rammerne af EU's interne og eksterne politikker.

Formanden. – Forelæggelsen afsluttet.

Afstemningen finder sted tirsdag den 24. marts 2009.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Véronique Mathieu (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Hvert år i Europa er der 180 000 migrantkvinder, som bliver – eller risikerer at blive – kønsligt lemlæstet. Det er vigtigt at huske, at disse lemlæstelser er en krænkelse af menneskerettighederne, som har meget alvorlige fysiske og psykiske konsekvenser. Denne praksis kan ikke berettiges på grund af kulturelle og religiøse traditioner. Medlemsstaterne skal for at sætte en stopper for denne praksis sikre, at det forbud, der er fastlagt i deres strafferet, overholdes, og at denne lemlæstelse skal betragtes som en forbrydelse. Samtidig skal de aktuelle eller potentielle ofre have adgang til rets- og lægehjælp.

EU skal yde mere støtte til de ngo'er, der yder en beundringsværdig indsats på stedet med fokus på forebyggelse og støtte. Målrettede informations- og uddannelseskampagner på nationalt plan og EU-plan vil fjerne tabuet omkring denne praksis og samtidig informere familier om de strafferetlige konsekvenser af kønslig lemlæstelse. Det er derfor vigtigt for EU at håndtere dette problem ved at definere fælles forebyggende aktioner for at forbyde denne praksis i EU og ved at henvise til dette forbud i alle samarbejdsaftaler, der indgås med tredjelande. Kønslig lemlæstelse er et socialt problem, som vedrører os alle.

25. Flersprogethed: et aktiv for Europa og en fælles forpligtelse (kortfattet forelæggelse)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0107/2009) af Graça Moura for Kultur- og Uddannelsesudvalget om flersprogethed: et aktiv for Europa og en fælles forpligtelse (2008/2225(INI)).

Vasco Graça Moura, ordfører. – (PT) Kommissionens meddelelse med titlen "Flersprogethed: et aktiv for Europa og en fælles forpligtelse" efterfølger en allerede lang række dokumenter, der er udarbejdet af Parlamentet, Kommissionen, Rådet, Regionsudvalget og Det Økonomiske og Sociale Udvalg, hvor spørgsmålet om flersprogethed behandles ud fra forskellige synsvinkler.

I betænkningen gentager jeg de holdninger, som Europa-Parlamentet tidligere har vedtaget, og jeg kan generelt tilslutte mig Kommissionens synspunkt om, at den sproglige og kulturelle mangfoldighed i EU er en enorm konkurrencemæssig fordel, og at der er behov for fuld støtte til sprogundervisning og udvekslingsprogrammer på det uddannelsesmæssige og kulturelle område, både inden for og uden for EU.

Jeg ønsker endvidere at fremhæve betydningen af sprog som en faktor i den sociale integration. Jeg kan bekræfte betydningen af dialogen med andre regioner i verden under hensyntagen til specifikke forbindelser i forhold til sprog, historie og kultur mellem landene i EU og tredjelande. Jeg ønsker endvidere at pege på behovet for politikker til støtte af oversættelse, både litterær og teknisk oversættelse. Jeg ønsker at tackle spørgsmålet om flersprogethed i den audiovisuelle sektor, støtte sprogundervisere og udvide indikatorer for sprogkunderskab til at omfatte alle de officielle EU-sprog, uden at dette reelt berører udvidelsen til andre sprog, der tales og studeres i Europa, herunder klassisk græsk og latin.

Med hensyn til sprogundervisning, både skole- og voksenundervisning, mener jeg stadig, at undervisning på modersmålet blandt mange andre aspekter er grundlæggende for al anden undervisning. Forældre og lærere skal kunne vælge det officielle sprog, hvorpå deres børn skal undervises, i lande med mere end ét officielt sprog, eller hvor der er ét officielt sprog og regionale dialekter. Jeg mener også stadig, at der ikke er nogen skolebørn, som skal fratages muligheden for undervisning på det pågældende lands officielle sprog.

Jeg ønsker at understrege, at betydningen af regionale sprog eller mindretalssprog ikke på noget tidspunkt anfægtes i min betænkning. Jeg anerkender og respekterer helt klart disse sprog og ønsker på ingen måde at hindre anvendelsen deraf. Der er ikke et eneste aspekt af min betænkning, som er uforeneligt med disse sprog. Der er imidlertid stillet et forslag af medlemmer fra Socialdemokraterne, De Liberale og De Grønne, som helt enkelt udelukker de tre punkter, jeg netop har nævnt.

Derfor vil de principper, der er forbundet med grundlæggende rettigheder og borgerlige rettigheder, og som man længe har værnet om, accepteret og praktiseret i EU, formentlig bortfalde på grund af pres fra de galiciske, catalanske og baskiske nationalister. Hvis dette alternative forslag vedtages, vil Europa-Parlamentet have givet efter.

Intentionerne er ikke til at tage fejl af. I dagens udgave af den spanske avis, *El País*, kan man på side 37 læse, at højesteretten for blot tre måneder siden afgjorde, at der skal være en boks på indmeldelsesformularen, hvor forældre skal krydse af, hvilket sprog de ønsker, at deres børn skal undervises på i skoleundervisningen, og det har den catalanske regering ikke fulgt op på.

Dette alternativ bør efter min opfattelse ikke accepteres. I modsætning til punkterne i betænkningen vil det medføre en uacceptabel beskyttelse af ekstreme nationalistiske tendenser og være i strid med vores grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder og endda subsidiaritetsprincippet, og derudover er alternativet i strid med de principper, der allerede er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets tidligere tekster, og som man aldrig har sat spørgsmålstegn ved.

Jeg vil derfor indtrængende opfordre Parlamentet til at være meget forsigtigt. Det foreslåede alternativ skal forkastes og min betænkning vedtages, som den blev i Kultur- og Uddannelsesudvalget den 17. februar med 20 stemmer for, 3 imod og 8 hverken/eller.

EU skal være en union med respekt for demokrati og pluralisme, ikke en union med udstødelse og urimelige begrænsninger af grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder.

Louis Michel, medlem af Kommissionen. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg ønsker først og fremmest at takke hr. Graça Moura for initiativbetænkningen om flersprogethed.

I betænkningen støttes Kommissionens strategi, og der lægges vægt på kvaliteten af sprogundervisning og lærere, en integreret strategi med det formål at nå ud til alle grupper i samfundet, sproglig mangfoldighed, fremme af vores forståelse af mediernes rolle og litterære oversættelser samt sproglige og kulturelle forbindelser med tredjelande.

Jeg deler ordføreren synspunkt om, at flersprogethed har stor betydning for EU-borgernes dagligdag på grund af de mange kommunikationsformer, den stigende mobilitet, migration og globalisering.

Princippet om modersmål plus to andre sprog og undervisning i fremmedsprog i en tidlig alder er referencepunkterne i vores politik om flersprogethed. Vores strategi er baseret på denne etablerede rettighed. Med strategien fremmes betydningen af livslang læring, og formålet er at inkludere de mest sårbare grupper i samfundet. Jeg henviser især til de personer, som er sprunget fra studierne, indvandrere og personer, der kun taler ét sprog, eller som er mindre kompetente sprogligt.

Derudover ønsker vi at øge vores indsats i forhold til elever i lærepladser, voksne og ældre, der ikke længere er i uddannelsessystemet, og som måske ikke kan udnytte udviklingen fuldt ud.

Jeg bifalder Deres støtte til vores strategi. For at nå ud til disse grupper er individuel motivation og gennemførelse af relevante undervisningsmetoder af afgørende betydning. Nye teknologier som f.eks. internettet og interaktive audiovisuelle medier tilbyder mange muligheder for at nå ud til disse grupper og udvikle og tilpasse undervisningsmetoder til deres specifikke behov og evner. På europæisk plan fremmer vores program om livslang læring alle sprog: EU's officielle sprog, regionale sprog og mindretalssprog og andre sprog, der tales rundt omkring i verden. Det afspejler EU's nye realitet og derudover EU-borgernes sproglige behov.

Det er i forhold til den stigende mobilitet og migration uhyre vigtigt for borgerne at kunne det eller de nationale sprog, hvis de skal kunne integreres fuldt ud i samfundet. Jeg ønsker imidlertid i denne sammenhæng at påpege, at det er medlemsstaterne, som er de vigtigste beslutningstagere med hensyn til sprogpolitik, herunder regionale sprog og mindretalssprog, hvis rammer er fastsat i Europarådets europæiske pagt om regionale sprog og mindretalssprog.

Jeg bifalder Parlamentets generelle støtte til vores strategi om flersprogethed.

Formanden. – Forelæggelsen afsluttet.

Afstemningen finder sted tirsdag den 24. marts 2009.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Corina Crețu (PSE), skriftlig. – (RO) Den sproglige og kulturelle mangfoldighed i EU's 27 medlemsstater er værdifuld for forståelse og samarbejde og for grænseoverskridende tilstrømning af arbejdskraft og tilegnelse af europæiske værdier. Det er vigtigt konstant at fremme de EU-politikker, der har til formål at fremme undervisning på modersmål, og sikre fuld gensidig forståelse af de forskellige sprog. Et samarbejde mellem de nationale myndigheder og Europa-Kommissionen er nødvendigt med henblik på at træffe så effektive foranstaltninger som muligt for at opnå integration gennem accept af sproglige forskelle.

Rumænien er en af de EU-medlemsstater, der garanterer beskyttelse og støtte ud over det europæiske gennemsnit for mindretal, og som fremmer undervisning på deres egne sprog. Universitetet Babe-Bolyai i Cluj-Napoca er et fremragende eksempel på fremme af flersprogethed.

Desværre har man organiseret demonstrationer – selv i Europa-Parlamentet – og taget initiativ til at nedlægge det pågældende universitet på grundlag af urimelig forskelsbehandling baseret på etnisk adskillelse. Jeg ønsker derfor at henlede opmærksomheden på de problemer, som den forværrede tone i forhandlingen om etniske spørgsmål kan skabe. Respekt for mindretalsrettigheder og fremme af flersprogethed skal ikke udnyttes til at dække over de aktioner, som foretages til skade for den europæiske ånd og harmonien mellem de etniske grupper. Flersprogethed skal være en fællesnævner, ikke en adskillelsesfaktor for EU.

Gabriela Crețu (PSE), skriftlig. – (RO) Der er praktiske argumenter for støtte af flersprogethed. Flersprogethed mindsker risikoen for arbejdsløshed, øger mulighederne for at finde arbejde, medvirker til at øge kvaliteten af de tjenester, der ydes, og arbejdsproduktivitet og mobilitet. Vi ved alle, hvilke argumenter der er tale om, og der synes at være enighed ud fra denne synsvinkel.

Jeg ønsker også at understrege en anden og meget vigtige grund til at fremme flersprogethed og dermed forbundne foranstaltninger.

Flersprogethed bidrager til bekræftelsen af værdier og holdninger, der er af afgørende betydning for den europæiske sociale model: gensidig forståelse, tillid og solidaritet. Flersprogethed kan medvirke til at opnå forening i en mangfoldig verden.

Vi skal i denne sammenhæng også insistere på at bevare den sproglige mangfoldighed i Europa. En måde, hvorpå dette mål kan nås, er gennem tilegnelse – som det andet fremmedsprog – af andre sprog ud over de internationale sprog. Man kan lære nabolandenes sprog og det sprog, der tales i de etniske mindretal i ens eget land, samt sprogene i de nye vækstøkonomier, som man samarbejder med.

Jeg er af den faste overbevisning, at de positive virkninger af en sådan politik vil kunne påvises senere i borgernes dagligdag.

Silvana Koch-Mehrin (ALDE), skriftlig. – (DE) Sproglig mangfoldighed er vigtig. Det er en del af dagligdagen i EU og har stigende betydning i forbindelserne mellem medlemsstaterne, i sameksistensen i vores multikulturelle samfund og inden for rammerne af de fælles EU-politikker, der fastsættes. Beslutningsbeføjelsen om spørgsmål om sprogpolitikker ligger imidlertid hovedsageligt hos medlemsstaterne. Det er ikke

Europa-Parlamentets ansvar at fastlægge krav og henstillinger om sprogpolitik. Den omstændighed, at EU har en kommissær for flersprogethed viser, at der er stærkt brug for en kommissionsreform, og at der skal være færre kommissærer end medlemsstater.

Iosif Matula (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg ønsker at takke min kollega, hr. Graça Moura, for den vellykkede inkorporering af generelle, regionale og endda lokale interesser i betænkningen.

Jeg stillede et forslag om, at borgere fra etniske grupper, der taler et mindretalssprog, skal lære det officielle sprog i den medlemsstat, som de bor i. Det vil helt klart være en fordel i forbindelse med beskæftigelse og tilstrækkelig social integration. Det pågældende ændringsforslag blev ikke godkendt i det kompetente udvalg, men jeg er stadig af den faste overbevisning, at det vil være meget relevant.

Jeg foreslog samtidig, at tjenestemænd, der som led i deres arbejde ofte kommer i kontakt med borgere fra andre medlemsstater, skal opfordres til at lære endnu et europæisk sprog. Det vil efter min opfattelse være en fordel under hensyntagen til tilstrømningen af arbejdskraft i Europa samt mobilitet i forbindelse med turisme.

Det er den eneste måde, hvorpå vi kan fremme kommunikation og interkulturel forståelse, som er grundlæggende værdier i EU.

26. Dagsorden for næste møde: se protokollen

27. Hævelse af mødet

(Mødet hævet kl. 23.05)